

editie on-line www.cartesiarte.ro

NICOLAE DRAGOȘ

**CĂLĂTOR
SPRE NEVĂZUTE UMBRE**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRAGOȘ , NICOLAE
Călător spre nevăzute umbre/ Nicolae Dragoș -
București : Ceres, 2009
ISBN 978-973-40-0814-8

821.135.1-1

Tehnoredactare: Dorina Niculescu
Desene: Miha Vulcănescu
Foto: Alexandru Dumitriu

NICOLAE DRAGOȘ

**CĂLĂTOR
SPRE
NEVĂZUTE
UMBRE**

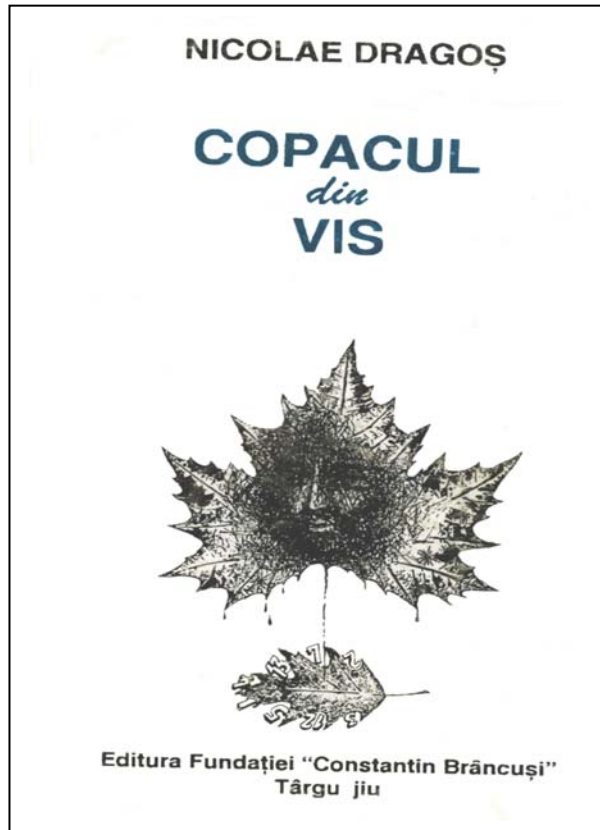
**EDITURA "CERES"
2009**

În această carte sunt înfățișate împreună volumele: "Copacul din vis" (1998), "Poeme lapidare" (1999) și "Amintirea ca viață" (2000) considerând că, laolaltă, pot propune cititorului un univers liric definitiv pentru evoluția autorului care a adăugat bibliografiei proprii, pe lângă cele 16 volume de versuri din perioada 1968 - 1989, alte 16 volume de versuri din 1990 până azi.

Autorul aduce alese mulțumiri Fundației Universitare "CERA", profesorului univ. dr. Ioan Nicolae Alecu pentru generozitatea cu care au sprijinit tipărirea acestei cărți.

COPACUL

**DIN
VIS**

*Mă rog lui Dumnezeu să îmi dezlege
Cuvintele de existență calpă
Și-mbogățit cu ele ca un rege
S-aud nisipul stelelor sub talpă.*

Mihail Dragă

Copacul din vis

O-ntreagă noapte-n vis. . .

O-ntreagă noapte-n vis, copilul,
În lunga lui cămașă albă
M-a însoțit, trecând prin vârste
Ca printr-un câmp fără sfârșit.
Zâmbea, plângea, râdea apoi,
Copilăria netrădându-și...
Și-mi era drag, și mă-ntrista
Gândul că-i fi-va dat să urce
Același timp, trăit cândva,
Până spre neaua de la tâmple.
...Când l-am privit cu luare-aminte,
Cutremurat m-am resemnat:
Copilul ce zburda în preajmă-mi
Eram chiar eu cel de demult
Și am îngenunchiat în fața-i,
Și l-am rugat pentru iertare.
Tăcea... Spre-a-mi da curaj și pace,
Plângea, râdea fără-ncetare.
...Nu, nu mai știu ce vorbe-a spus
Când s-a pierdut pe o cărare.

29 decembrie 1991

Nicolae Dragoș

Decret milos

Luați-! Urcați-l pe cruce,
Repede și cât mai sus!
El este umbra palidă
A lui Iisus.
Bateți cu grabă
În mâini și în tălpi
Până la țipăt
Fulgere-cuie.
Cel mai cu ură din voi
Coroană de spini
Pe creștet să-i puie.
Să vină să-l plângă
Mama, lăsați-i!
Apostoli zeloși
Departe rămână.
Fără milă să fie soldații!
Când, învăpăiate de sete,
Răcoarea din ape
Buzele-o cer,
Acolo, lângă spini,
Lângă cerul aproape,
Dați-i oțet și puțină otravă.
Să le bea pe-ndelete...
A fost și el

Copacul din vis

Dintre aceia, puțini,
Împătimit de idee și slavă.
Păziți-l sever,
Că-i, prin gânduri,
Cel mai periculos din tâlhari.
Nu vă-nduioșați de nimic.
Fiți în trupuri
Și-n cugete tari.
Nu se știe ce urgii
Ne mai poate aduce.
Cu ăștia niciodată
Nu știi.
Și să nu coboare
Decât mort
De pe cruce!

decembrie 1991

Nicolae Dragoș

Revelație

Doamne, ți-am spus,
Nu sunt Isus.
Ia-mă sus
Ori unde vrei a mă duce!
Coboară-mă de pe cruce!
Trupul ferecat în cuie
Parcă e, parcă nu e.
Mâinile desfăcute
Ca două aripe
Rămâne-vor mute
În câteva clipe...
Spre ochii, îndelung
Purtați către Tine,
Aud cum ajung
Umbre...Mulțime.
Toate spun
De omenescul sfârșit.
Muritor fără nimb,
Fără mit,
De dincolo de viață
Și timp.
Singur, lângă
Clipa măreață

Copacul din vis

Născută să plângă
Cu lacrimi de ceață,
Pe ochi și pe față.
Doamne, ți-am spus,
Nu sunt Isus.
Sunt un biet trecător,
Printre frunze și nor.
Nu mai am glas,
Nu mai am gând.
Unde sunt? Cine sunt?
Unde-i ieri? Unde-i azi?
Sunt tot numai zbor.
Și, Doamne, nu știu,
De-i în zori, de-i târziu,
Dacă urc sau cobor.
Unde pasărea-cruce
M-a răpit și mă duce...

decembrie 1991

Nicolae Dragoș

Nașterea legendei

Când se năștea cuvântul dor,
Când moartea se schimba-n legendă,
Plângea o mamă de păstor
Sub vasta cerului placentă.

Vulturul negru așeza
Un fel de umbră la icoană.
Pe o colină fără nea
Vorbea Mioara năzdrăvană.

În lumânări de tineri paltini,
În ramuri verzi și somnoroase,
În părul despletit, prin datini,
Bătrâna jalea și-o mutase.

Brăul de lână luase foc,
Cu șerpi de sânge suspina.
Peste un timp fără noroc
O stea, încărunțind cădea...

Într-un tărâm fără-nceput,
Sub rădăcini de brazi și ierbi,
Urca tăcut, necunoscut,
Feciorul dus de ageri cerbi.

Copacul din vis

Și se năștea cuvântul dor,
Și moartea se schimba-n legendă...
Cu lacrimi, mama de păstor
Spăla a cerului placentă.

1 ianuarie 1992

Nicolae Dragoș

Asemeni scoicii

Asemeni scoicii sunt:

Voi m-ați rănit.

Eu, sângerând, nasc în răni

Mărgăritarul.

Copacul din vis

Pigmalion

De dragul tău, cuvintele iau foc
În flăcări albe să-ți înalțe chipul.
De dragul tău, sunt zeu fără noroc.
Statuie-am fost și-am devenit nisipul.

ianuarie 1992

Nicolae Dragoș

Stare

Altfel de toamnă îmi colindă trupul
Când ghinda-și află sub frunziș culcușul.
Fire prelungi păianjenul prin ramuri
Și-a aninat, dar a pierit arcușul.

Sus în stejar, sălbatece albine
Au tras oblonul. Doarme deja stupul.
Aud cum șoapta apei tresare-n stinse șoapte.
Altfel de toamnă îmi colindă trupul.

Copacul din vis

Pastel de toamnă

Din când în când, o pasăre-și ia zborul
Pe urma unui cântec ce-a pierit.
Pădurea toată e un vast incendiu,
Visează năruirea-n noul mit...

toamna 1992

Nicolae Dragoș

Cine mai are nevoie de metafore?

Cine mai are nevoie de metafore
Când ele umblă triste pe stradă,
În pantofi scâlțiați?
Cine mai are nevoie de metafore
Când lirice fraze șchioapătă îngrijorate
Cu mersul de prostituate păguboase?
Cine mai are nevoie de metafore
Când miniștrii se proptesc în dezacorduri
gramaticale
Cu indiferența cu care Turnul Eiffel
Se sprijină de cerul îndepărtat?
Când cei deveniți peste noapte maeștri
În a fura și ce nu avem
Confecționează legea valorilor (pentru
economia de piață)
Și primii se așează pe liniile ei desenate,
Închipuind false drepturi la glorie?
Cine mai are nevoie de metafore
Când eroii lui Caragiale
Sunt plagiați cu genială inconștientă
De trepăduși ce au descoperit peste noapte
Că au două picioare și pot să umble
Tropăind și râgâind pe treptele puterii?

Copacul din vis

Cine mai are nevoie de metafore
Când pseudolideri ai democrației (de piață)
Cer moarte în piețele publice
Și oameni ce păreau integri și-au schimbat
Peste noapte idealurile, mai repede de cum
Ți-ai schimba o pijama cumpărată la solduri?
Deși ei nu știu dacă se clatină
Sub un cutremur lăuntric
Ori dacă-i bate vântul, eșuat și el
În brațele întâmplărilor și improvizățiilor imposturii.
...Poetul scoate pantofii scâlțiați ai metaforei
Și, nemulțumit de degradarea ei,
Plânge și o pocnește peste față,
În vreme ce numără, isterizat, loviturile...
Nu știe, inconștientul, că sinele pe sine se
pălmuește.

28 octombrie 1992

Nicolae Dragoș

E târziu

E târziu să mai alegi calea înnoirii...
Trăiești ca și când ai fi murit demult.
Sau de mult ai fi veșnicie.
Dacă e cumva cuvântul cât de cât exact!

Literele pe care le scrii
Le-ai mai scris cândva,
(Și tu și înaintașii tăi)
Așa cum aerul pe care-l respiri
S-a purificat mii de ani
În plămânii frunzelor
Ce freamătă ca niște pleoape
Sub cerul în care stelele
Mor prin fascinante lunecări -
Șoapte incandescente, minerale...

Trăiești starea veșniciei,
Nu știe că mormântul ei e clipa...
Când nu ruginit, ci aurit te știi
Sub povara îndelungei vechimi,
E târziu să mai alegi calea înnoirii.

1 noiembrie 1992

Copacul din vis

A trecut pe lângă mine

A trecut pe lângă mine Vântul...
Nu l-am auzit.
Au trecut pe lângă mine Ziua,
Și Noaptea, și Luna și Soarele...
Nu le-am văzut.
Au trecut pe lângă mine florile,
Și ierburile pământului, și frunzele pomilor...
Nu le-am putut cuprinde aromele.
Au trecut pe lângă mine, căutându-și cântecul,
Păsările cerului. Nu le-am putut desluși
Taina zborului, șoapta aripilor.
Anotimpurile au trecut pe lângă mine
Și mi-au lăsat semnele lor,
Și mi-au brumat tâmplele
Și mi-au deschis răni în carne
Și m-au dojenit cu ele, spre a le auzi
Drumurile, ritualurile, nașterea
Și moartea unora din altele...
Eu, necredinciosul, le-am crezut veșnice.
M-am legănat în iluzia
Că ele sunt ale mele,
Nu eu al lor.

Nicolae Dragoș

Au trecut pe lângă mine Vântul,
Și Soarele, și Luna, și Viața...
Eu nu le-am auzit.
Nu le-am văzut...
Când, cum și de ce, Doamne
Au trecut toate
Și m-au lăsat singur
Fără văz, fără auz, fără de mine?
Când, Vântule?
Răspunde-mi, măcar Tu!
Și mai treci odată, măcar Tu!
Și lasă-mă să te văd.

noiembrie 1992

Copacul din vis

Despărțire în doi timpi

(1)

Frunza și-a desenat chipul pe geam -
Palmă palidă, purtată de vânt.
Fără priviri și fără glas
Te privea și-ți vorbea.
Pluteau în Univers
Semnele unui cataclism vegetal.
Abandonându-și trecutul, frunza
Pornise călătoria spre sfârșitul vremii ei.
Cu condeiul i-ai zgârâiat
Cuvinte de dragoste în carnea veștedă,
Să nu moară tristă și singură.
Și ți-ai privit în oglindă sufletul:
Părea o frunză ce-și uita încet numele

(2)

Frunza intra cu seninătate într-un timp
Care era și nu era al ei...
Șoaptă ultimă a ultimei șoapte de toamnă
Visa recele alb, să o purifice
În adâncimile unei singure culori.
Lasă frunza să fie purtată de vânt,
Palmă palidă, mângâindu-ți trecutul.

1-3 noiembrie 1992

Nicolae Dragoș

Eroarea firului cu plumb

Ai ajuns aproape la acoperișul casei
A cărei înălțare demult ai început-o.
Numai că, îngrijorat, vezi cum
Grinzile nu se întâlnesc unde s-ar cuveni,
Verticalitatea pereților are tot felul de ezitări.
Cine, Doamne, să fie de vină
Dacă nu tu, care fără voia ta,
Ai preluat greșalele altora?
Ale proiectantului - încă de la temelie?
Ale zidarului - la îngemănarea primelor
cărămizi?
Ale tâmplarului care a gândit proporția
ferestrelor
După imboldul sentimental al momentului,
Nu după cerința firului cu plumb?
Ce să mai faci?
Legi răbdător grinzile,
Potrivești șindrițele acoperișului prin care știi
Că va ploua, dacă nemiloasă vremea va fi.
Și mergi mai departe... mai departe...
Poate repară totul un cutremur
Și în locul tău, alții vor începe de la capăt
lucrarea.

Copacul din vis

Numai de-ar fi atenți la
Greșalele din temelie
Pe care, de regulă, din grabă
Nimeni n-o cercetează cu de-amănuntul.
Ce, Dumnezeu! Câtă vreme
Să tot fim suspicioși cu trecutul?

15 noiembrie 1992

Nicolae Dragoș

Nedumerire

Doamne! Ai făcut nopțile
Ca visele să ne amăgească?
Și să credem
În iluziile de dincolo de noi?
Câtă risipă de clipe
În fiecă clipă!
Câte ceasuri care sună mereu în alt timp
Decât la ora exactă!

Viață, viață! Ești cu adevărat
Doar noaptea ființei, inventată
Pentru o dimineață pe care omul
Nici măcar timpul să o viseze
Nu-l are?

17 decembrie 1992

Copacul din vis

Skanderbeg

Ce slugarnică ești!
De-o viață mă urmărești
Și nici măcar nu știi
Că apusul tău e în mâinile mele!
Vii de departe, dinspre asfințiții strămoși.
Și pe ei i-ai pândit, slugă fără trup,
Le-ai spionat nopțile cu lună
Și zilele cu soare.
Te-ai prosternat
- Fără să știi de ce o faci -
Odată cu ei
Și-ai trăit fără să știi că trăiești.
Acum, mă urmărești, pas cu pas, pe mine,
Cel ce și-a uitat ordinea anilor
Și lucid, a refuzat trădarea oglinzilor.
Vino, blestemat! Tu care-mi mărești
Ori micșorezi timpul, după sorții luminii!
Îngenunchează lângă mine, și roagă-te!
Apoi, vom merge împreună, acolo
Unde mă chemi.

Nicolae Dragoș

Numai de-ar fi ultimul tău drum,
Perfido, slugarnico, neiertătoareo
Și, pe de-asupra, împodobită cu coasa.
Steag mincinos.

17 decembrie 1992

Copacul din vis

De ce?

Multă vreme m-am lăsat convins
Că din impotenți pot veni pe lume copii
adevărați.

Multă vreme m-am lăsat amăgit
Că din bâlbâiți se pot alege
Tenori pentru mari scene.
Și chiar am crezut că, zburând din floare în
floare,

Fluturii pot fi prim-balerinii naturii.
Dar mai ales, am crezut că, strigând "ura!"
Se va da uitării vedenia sub care fierbea,
Năzuind spre esențe, ura de clasă ori ura de
continente

Implementată cu pioșenie de codoși
internaționaliști,

De viermuiala stipendiaților hazardului,
De nesătuii consumatori ai burselor,
nonșalant oferite

Din partea părinților cu trecutul accidentat de
istorie.

Câte n-am crezut multă vreme!

Și m-am trezit ca dintr-un vis urât,

Nicolae Dragoș

Cu pieptul dezvelit în fața unor arme
nevăzute,
Destul de gălăgioase însă și harnice
Pentru a hrăni o diversiune,
Strigând: "Jos! Jos! Jos!", fără să știe
Ce vor să pună sus.
Iar acum, când mi-am numărat de mai multe
ori
Morții, răniții, eroii,
Când mi-au mai rămas de numărat teroriștii
(Pe care nu se știe de ce și cine îi tot ascunde
Ca un scamator de bâlci într-o pălărie de
împrumut)
Sunt îndemnat să constat, cu uimire și
înțelegere,
Că s-ar dori să nu-mi mai știu numele,
Și s-ar mai dori să uit în ce an m-am născut
Să nu înțeleg de ce impotenții
Au dreptul să pretindă că sunt tați de copii,
Și să nu întreb de ce cutare Actor,
Cu har, joacă rolul valetului de servici
Pe lângă o paiață aproximativă.
Și, mai grav, să nu întreb de ce Moartea
Ne numără cinic secundele
Și s-ar mai vrea - oh, cât s-ar mai vrea! -

Copacul din vis

Să existe mulțumirea de a pândi prin gaura
cheii

Nefericita clipă de uitare a vecinului.

Doamne, de ce ne-ai pedepsit
Plonjându-ne în apele ridicolului
De care nimeni n-o să ne mai spele?

Nicolae Dragoș

Nichita

El se naște în fiecare an
Când prima lună a Primăverii
Își încheie drumul prin propriul timp.
El se naște în fiecare an
Și va rămâne mereu sculptat
În aceeași vârstă...
Cunună supremă, o credea, a Poetului...
O jumătate de veac
E pasul trupului lui.
Îl va face, mereu același,
Din nemurire în nemurire,
Fermecând necuvintele și dându-le grai.
Totdeauna a visat...
Totdeauna a înflorit viața pietrelor,
Timpului, privirilor, râului,
A tuturor celor ce-au fost și sunt,
Cu viața pre viață călcând.
Tragic de frumos destin,
Să locuiești într-un cuvânt
Cum ai locui într-o pasăre
Și cuvântul să-și legene
Neîntrerupte aripi
Printr-o continuă naștere.

31 martie 1993

Copacul din vis

Devenire

Sălbateci cai în tropot, cuvintele se-adună
În orizontul alb al stepelor tăcute,
Încep, pe rând, să spună incendieri cu lună
O melodie nouă urcând din vechi lăute.

Pe drumul vag mă pierd, al unor cai himerici
Când ei mă uită-n slavă, când eu îi port în șea
De parcă s-ar ascunde cupolele-n biserici
Să caute altarul ce le ademenea.

Pe alb cad negre brazde, cutremurând silabe
Din care-și țese firea secretă melopee.
Se schimbă-n dimineață noptatece octave
Când înflorește ochiul pe spada din idee.

Cutremurat din floare și până-n rădăcină,
Cuvânt devin. Când albul hârtiei, în vibrație,
Îmi arcuiește trupul în scama de lumină,
În urmă gându-și taie către vecii cărare.

4 aprilie 1993

Nicolae Dragoș

Întâlnire cu tânăra mireasă

Veni și Moartea. Tânăra mireasă,
Frumoasă cum e pomu-n primăvară,
În mâini - buchet de flori, în loc de coasă.
Pășește lin. O văd întâia oară.

Din ochii verzi, blând, fulgeră spre mine.
Balet promis trimite. Mă cuprinde.
Cu tineri sâni m-aruncă în ruine
Și trupu-i pare un ulcior fierbinte.

De cumpănă-i secunda. Vag mă cheamă
Voci de sirene. Sunt un nou Ulise
Mlădiu-i trup mă vindecă de teamă,
Cu mersul unduit m-aruncă-n vise.

Mă nasc din nou și-s rob la amintire,
Întreaga viață - o retrăiesc în clipă.
Aud cum timpul cearcă să-și admire
Trecute vieți pe-o unică aripă.

Un fel de dans, un fel de rit începe,
Când urcă noaptea-n zi și ziua-n noapte.
Gându-nțelege, trupul nu pricepe
Mult prea secrete, chemătoare șoapte.

Copacul din vis

Privirea-mi în privirea-i se cufundă.
Printr-o câmpie verde pier în ochii-i
Tălăzuind lumina...Ce secundă!
Aud foșnirea - împărăteștei rochii.

Extazul, un narcotic ce m-adoarme,
Mă smulge trupului din grea robie.
Mă știu soldat. Sunt jefuit de arme
Și condamnat la noaptea ce-o să vie.

Cum șuieră tăișul coasei teama
Și cu ce doruri mi-am închipuit-o!
Acum, că mi-e aproape, bag doar seama:
Umbră mi-a fost prin vreme. Și-am iubit-o.

Ce fulger! Ce cutremur mă îmbracă
În haina lor cerească. Lin, din glezne,
Înmuguresc, cum spada într-o teacă,
Aripi să-mi ducă trupul prin miresme.

Veni și Moartea. Tânără mireasă,
Frumoasă, aprig pom în primăvară.
O strâng la piept. Mă-nvăluie duiosă.
O, cât aș da privirea să nu-i moară!

Nicolae Dragoș

Puțin mai e de spus: o-mbrățișare.
Durerea strânsă-n dinți cumplit tăcu
O chem la piept și aflu cu mirare,
Cum ochiul ei m-adoarme. Și vii tu,
Și nu mai știu secunda când trecu.

16 aprilie 1993

Copacul din vis

Miracol

Luna nouă, s-o-mplinești.
lei parale-mpărătești
Și le bați pe nicovală.
Nu-i prea mare cheltuială!
Faci arama să devie
O foiță de hârtie,
Să poți azvârli pe cer
- Cum canoanele o cer -
O sprânceană de lumină
Cu veciile vecină.
Sus, uitată printre nori
Nu știi cum s-o mai scobori.
Meșter tainic al minunii
Rătăcești pe drumul lumii.
Urci cu dorul după ea,
Întristat după perdea.
A uitat de bună seamă
Că a fost un ban de-aramă.
Lin, alunecă să-și spele,
Fața-ntr-un izvor de stele.
Nu știi ce-ar putea să spună
De-ai ivi o altă lună.

3 mai 1993

Nicolae Dragoș

Demnitate

Nu mă grăbesc. Mi-e pasul șovăielnic.
Caută drumul. Întâlnește spinii,
În față, umbra duce tainic sfeșnic
Înspăimântând tăcerile luminii.

Cuprins cu noapte. Risipit zadarnic
Pe ziduri negre să rămânem singuri.
Rup pas din pas și-n cutezanță harnic
Mă-mpiedic, stârv promis, prin anotimpuri.

Nu mă grăbesc. Dar grohăie în urmă
Un animal cumplit, din preistorii
M-ar fi râvnit drept sclavul lui în turmă,
Nu răstignit pentru memento mori.

Cu noaptea, nesfârșită ghilotină,
Îmi pierd un braț, un gând, o amintire...
Văzduhul tot e-o fadă gelatină
Prin care urcă rar un vânt subțire.

Copacul din vis

Când, grohăind, stă monstrul să-mi sfâșie
Ce-a mai rămas din trup și-i de răpus,
Mă-nalț precum metafora-n hârtie
Și-s decât noaptea însăși mai presus.

Nu mă grăbesc. Doar pasul șovăielnic
Urcă smerit spre tainele din sfeșnic.

29 iulie 1993

Nicolae Dragoș

Cum mai știu unii..

Cum mai știu unii să-și schimbe vocile!
Ce artă de histrioni ai pământului!
Ei trăiesc, pot trăi, mai multe vieți într-una.
Un fel de a trăi ca și cum n-ai trăi.
Dimineața, dacă îi amenință un gând vinovat,
Își înmoaie vocea în ape umile.
Călugări ai unei penitențe, de nimeni cerută,
devenind.

La amiază, dacă li s-a părut,
Că le-a surâs vreo promițătoare himeră,
Își oțlesc vocea la flacăra "Odei bucuriei",
Cu aceeași superficială dexteritate a
cameleonului
Împestritat după culorile anotimpurilor.
Iar seara, eh, seara! dacă e la modă
Intonarea psalmilor către Marele Ochi al
lumii,
Cu evlavie, își lasă cuvintele să înnoate
În apele insuportabil de dulci ale mierii
Paradisului,

Copacul din vis

Sfielnic îngână rugi prea plecate
Disimulându-și, prin măiestre acrobații
verbale,
Fariseice gânduri și vanități
Atent pitite în cutele sufletului.
Ei nu ostenesc - ah, nu ostenesc! - niciodată
Să-și schimbe la nesfârșit vocile,
Să și le imagineze tunătoare, sortite ecoului.
...Numai tu, privindu-i tăcut,
Nu poți să nu observi cum se adaugă
Noi coloane la corul aglomerat
Și destul de trist
Al cohortelor fără credință
Și în fapt, fără glas.
Șoptești,
Totuși înțelegător și tandru "Aleluia! Aleluia!",
După legea creștinească, iertându-le
Lor, păcatele lor.

Nicolae Dragoș

Golgota poetului

Poezia, Golgota fiecărui poet.
Urcă singur drumul sacrificiului ultim,
Încovoiat de veacurile ce nu l-au cuprins...
Aureolat de umbra tuturor celor ce au
cunoscut

Drumul crucii,
Încoronat cu sângele răpit de spinii
Frunții, predestinate neuitării,
Poetul demult nu mai e doar al vieții.
Cu penitență poartă în ascunzișurile ochilor
Hlamidă cernită.
(Nu clipa vieții lui o regretă,
Și nici măcar nu pe ea și-o răzbună
Prin repetarea mitului sacru).
Urcă senin Poetul, și singur, Golgota fără de
sfârșit.

Ovațiile, ca și strigătele încărcate de
sarcasmul neputinței,
Nu-i tulbură pasul, nu-i împovărează auzul.
Cuvintele s-au preschimbat în pietre tăioase
Și-l caută cu strigătul durerii,

Copacul din vis

Pe care știe să o ascundă privirilor curioase
Presimțite în preajmă, surdă amenințare
Numai El aude cum în urma cuvintelor -
pietrele lui -

Într-un triumf târziu și etern
Încolțesc discrete fire de iarbă.
Când se va prelinge roua nopții
Pe trupul inert, într-un banalizat ritual,
De care numai cei aleși pot avea parte,
Va ști - deși a plecat demult pe țărâmul fără
țărături.-

Că din simpla coroană de spini a început
Să coboare spre lume roua sângelui,
Să-i lumineze neîncetata călătorie
Printr-o îndurerată, și cât de visată, Golgotă.

Golgota lui! Sora lui dintru începuturi,
Poezia - o știa, a știut-o mereu -
E Golgota fiecărui poet.

Nicolae Dragoș

Avertisment
dedicație tandră
criticilor mei

Spre sfârșitul săptămânii,
Nepoftit, hoțindu-mi câinii,
Mi-a intrat în bățatură
Și de-atunci mă tot înjură.

Cine-a stat să recunoască
Pocitania de broască?
Părea, tot, un burtă verde
Ce prin iarbă burta-și pierde.
L-am lăsat. Ce poți să-i spui?
Cu Nimicul nu te pui.

Când urcându-mi-se-n tindă,
Dădea mâna să mi-o-ntindă,
Uită zgaiba de lichea
Că-i râioasă și se ia.

Mi-am tras mâna cu fereală,
Să n-o spurce, din greșeală,
Și-mpingându-l, cu piciorul,
Am tras la ușă zăvorul.

Copacul din vis

A rămas, năuc, afară,
Umbră moartă lângă scară.
Cu orăcăieli și ură
Mă tot spurcă și mă-njură.

S-ar putea, de trec în grabă.
Să nu-l văd, pândind din iarbă,
Să zdrobesc, din întâmplare,
Râia cu două picioare.

S-ar putea, dar mă feresc,
Ca de un blestem șerpesc...
Nu aş vrea-o nimănu
Duhoarea din stârvul lui!

1992

Nicolae Dragoș

Doină nouă

Noi suntem de când ne știm
Și în sat și-n țintirim.
Voi veniți din an în Paște,
Vremea nu vă recunoaște!
V-ați luat nume de-mprumut,
De pe unde s-a putut -
Nume grave și fudule,
Însă nu v-au fost destule.

Cine-ar sta să vă asculte,
Mințind vrute și nevrute,
Stâlcind vorbe latinești
După pofte ciocoiești,
S-ar cruci și s-ar mira
Cum de mai poate răbda,
Ochiul țării de topaz
Talpa voastră pe grumaz
Și scuipatul pe obraz.
Că de-atât amar de vreme
Râu curat sub nouri geme
Și-i silit în drumul lui
Să se creadă-al nimănu.

Copacul din vis

Noi suntem cu doinele,
Viața și nevoile.
Voi cu gânduri vinovate
Vă vreți primii în cetate.

Unde morții noștri dorm
Voi n-aveți o clipă somn
Și ați vrea, de s-ar putea
Oasele-a nu le avea
Lângă flori, sub rădăcini,
Cu veciile vecini,
Să vă spuneți voi stăpâni
De când veacul, pe români.

Noi, cu doina și cu Jiul,
Vă zidim tăcând sicriul...
Lifte neo - nu știu cum
Face-vi-s-ar gândul scrum
Să vi-l spele de păcate
Doinelile noastre curate.

30 mai 1993

Nicolae Dragoș

Fântâni arteziene

Semiramide zvelte-s răcorile grădinii
Cupe de crin se-arată părelnice-n cădere
Și-și risipesc petale-n rostogoliri de sfere
Murind solemn în pulberea luminii.

O rază se-nveșmântă în ample curcubee,
Acvatic strigăt pierde în sfâșieri rotunde
Oh, unde ești a vremii visată Astartee
Să înflorești din ape în legănări profunde?

Leagăn al veșniciei și-al vieții din vecie,
Apa visează focul să-și logodească drumul.
Sinucigașă speră sub bolta azurie...
Învinsă,-i mai rămâne să pască-n glie scrumul
Aducerii aminte al îndrăznelii-nfrânte...
Destin neverosimil: "mereu pierind, să cânte".

12 septembrie 1993

Copacul din vis

Istorie

Să-l pedepsească pe Iisus,
Cad vorbe grele în Sinedriu.
Pentru minciună stăvili nu-s.
Tăcut, stană de piatră - Petru.

Caiafele, în vorbe-ascunse,
Visează piatra ucigașă.
Cameleoni, păziți de frunze,
Își țes din ură pânza lașă.

Din ura lor, prin alții crima
Vor s-o înalțe crucii semn.
Să-i descifreze morții știma
Au în Pilat un clown nedemn.

Cuie adânc vor sparge-n carne
Drumul durerii.-ngenunchind
Pe cel ce vrut-a să răstoarne
Mitul minciunii, suferind.

Privește chipul lui Iisus,
Tăcut, stană de piatră, Petru,
Cutremurat de ce i-a spus.
De piatră-s vorbele-n Sinedriu.

20 septembrie 1993

Nicolae Dragoș

Confesiune

I-am spus în șoaptă, doar noi să auzim,
Secretul ce ne unea privirile.
Netedă, senină - privirea ei,
Visătoare - privirea mea,
Alunecând pe nebănuitele-i drumuri,
I-am spus în șoaptă, doar noi să auzim:
- "Câtă puritate pe alba ta față,
Câte promisiuni pentru cele mai
De neimaginat gânduri!
Tu poți fi leagănul oricăror miracole,
Ție ți se pot încredința cele mai adânci
secrete,

Pe trupul tău neîntinat
Poate să pască dorul veșniciei.
Și oricând, poți îngădui
Gândului să pășească
Prin aura dimineților
Ori să se închidă cu zăvoarele nopților.
Tu poți deveni, într-o clipă,
Flacăra jertfită erorii unui chibrit,
Poți fi asemeni unor corăbii
Înaintând spre orizonturi nebănuite

Copacul din vis

Poveste

- "Acum, are cuvântul Focul!" -
Spuse Ea
Și focul începu
Să-i mistuie rochia de mireasă.

- "Acum, are cuvântul Apa!" -
Continuă Ea
Și apa începu să ucidă Focul,
Să-i păteze cu lacrimi
Rochia de mireasă.

- "Acum, are cuvântul Batista!" -
Mai spuse Ea.
Batista șterse câteva lacrimi
Ce consolau rochia de mireasă
Și, grăbindu-se, deveni aripă,
Abandonându-se Zefirului.

- "Acum, are cuvântul Cuvântul! " -
Avertiză Ea
... Și Cuvântul începu să tacă.
Dar Ea, ea cine era?
Și unde pleca?

octombrie 1993

Copacul din vis

Mai vine-o toamnă

Mai vine-o toamnă. Câte vor mai fi,
Gravide, să-și despoaie roada-n ploi?
Intens trăind, de-acum, scurtata zi,
Își cerne frunza drama peste noi.

Pe-o bancă-n parc, târzie, umbra ta
În umbra altor vremi mă duce.
De-o să-mi pierzi chipul, nu te întrista,
Rămâne poate șoapta la răscruce.

Mai vine-o toamnă. Cețurile nasc
Iluziile unui ceas trecut...
Când strugurii bolborosesc sub teasc,
Sonor, coboară gând spre vechiul rut.

Din amintire, moartă-n altă zi,
Ți-alcătuiesc oglinda-n care sui.
Ne cheamă ploaia...Oare e? Ori nu-i?
Mai vine-o toamnă...Câte vor mai fi?

octombrie 1993

Nicolae Dragoș

Dilema visului

Ai trăit mai demult un vis...
Zile în șir te-a pândit. Apoi,
Parcă a vrut să avertizeze
Că a fost mai mult decât un vis.
Numai în virtutea unui asemenea adevăr
Și-a luat dreptul să strige la tine
Fără discreția cuvenită viselor:
"Hei, tu, ce mai aștepți, scrie-mă odată!"

Tu, îndărătnicul, temător
Că - vânzându-l hârtiei,
Împărțindu-l cu cerneala -
Vei fi pedepsit asemeni oricărui
Trădător banal
Ori asemeni fiului nerecunoscător
Care-și vinde comoara, moștenită
De la înaintași,
Pentru câteva clipe de extaz,
Ai tot amânat să te supui
Poruncii lui, rostită în cele mai ciudate
Ceasuri ale vremii:
"Hei, tu, ce mai aștepți, scrie-mă, odată!"

Copacul din vis

...Acum, când te lași pradă
Vechii porunci și nu știi
Dacă descătușat fi-vei din visul trăit
Ori vei plonja în aburii altei întâmplări.
Cu fantasme irepetabile,
Acum, când oboseala îți apasă pleoapele
Sub umbra cărora cine știe ce alte
Taine-și dorm răbdătoare așteptările,
Începi călătoria spre lumea imaginilor
Ce nu știi rosti cuvintele -
Imagini care, prin neclintita lor longevitate,
Atât de multe adevăruri spun.

...Așadar, dintr-o dată te-a năpădit
Dorul întâlnirii cu Marea,
Fie și în miezul alb al iernii...
Și ai pornit către digul atâtor amintiri
Uitate, al atâtor senzații
Din care încă ies la suprafață
Amăruitul verde al algelor
Ori fulgerarea încărcată de umbre
A vreunui pește marin, abandonat
Cu extravagantă plăcerilor unui val -
Un val care a uitat când s-a născut
Pentru a nu-și aminti cât de curând
Îi va fi dat să moară.

Nicolae Dragoș

Așadar, plutești ca-ntr-un vis
Către digul unei copilării livrești
(Marea lăsându-se privită abia
Târziu într-o adolescență fără reliefuri aparte).
Se face brusc primăvară.
Castanii, paznici ai străzii coboară spre
faleză
Își înalță spre cer lumânările albe
Și pescărușii braconează la maluri
Asemeni valurilor urcându-se leneș
Spre cer și coborând fulgerător
Spre chemarea genunii,
Pentru a-și jubila, printr-o tremurătoare
Țandără de carne vie, triumful instinctului
De conservare. De după colțul străzii, deși
Nu se văd, valurile
Se presimt, se aud cum își trimit
La întâlnire, înainte de a se arăta, zbuciumul.
Oprit o clipă, ți le-ai imaginat răvășite
De demonii adâncurilor,
Lichidă marmură albastră, traversată
De picturale convulsii,
Monotonă frescă închipuind o vastă
Metaforă a neliniștii...

Copacul din vis

Și pornești decis, către întâlnire
Privirile se grăbesc să cuprindă neodihna
mării,
Să se reazime în nestatornicia valurilor.
Și, minune!, cum pleacă de la tine
Te și uită, te abandonează
Cum ai părăsi un părinte ilegitim. Se logodesc
Cu liniștea altor lumi, sărăcindu-te.
Încremenit de durere, ai rămas o umilă stâncă
Uitată pe dig, un îndărătnic semn de
exclamare
La marginea mării,
Ori un încovoiat semn de întrebare
Nimănui de folos.
Întreaga viață ți se mută
În neliniștea, în freamățul, în geamățul mării
Atât de intens și atât de abstract totodată
De pare o transfuzie dinspre materie
Spre starea diafană, aproape impalpabilă
A ideii...
Nici nu știi dacă, gelozind-o,
Urai vastitatea acelei veșnice neliniști
Ce te răpea sinelui, predestinându-te
Necuprinsului, pierderii marginilor.
Numai pierderea cuvintelor te înfricoșează
Și nu mai afli alte cuvinte
Să le chemi pe cele rătăcite

Nicolae Dragoș

În tumultul valurilor.
Și nici visul nu-l mai ai în preajmă
Când marea te privește cu brutalitate în față,
Tot mai neliniștită și măreață
Pe lângă pietrificata-ți nedumerire
Sau perplexa uimire.
Revoltat, strigi, deznădăjduit poate:
"Dă-mi, Mare, înapoi cuvintele!"

Mugetul surd al valurilor amuțește.
Și din nou se face iarnă ...
Căutând drumul neodihnit al valurilor,
Te întâmpină, împietrit, un relief halucinant.
Parcă cineva a oprit în loc valurile
Și le-a sortit nemișcării.
Fiecare val de altădată închipuia
Literale unor cuvinte ori jumătăți de cuvinte,
Înclinate, răsturnate spre linia netedă
A nevăzutei oglinzi lichide.
Cuvintele scufundate pe jumătate, pe sfert
În apa mării, se arată
Asemeni unor ciudate ambarcațiuni,
Eșuate în ipostaze dintre cele mai
neășteptate;
Par a pândi ochiul pictorului
Să le mute în peisaje grăitoare".

Copacul din vis

...Numai când, cu dificultate, te smulgi din vis,
Marea își redobândește vuietul,
Valurile își reiau joaca lor cu clipele,
Cu a fi, cu a nu fi.

Tot cauți de atunci cuvintele
Risipite în chipul mereu schimbător al
valurilor.

Câteodată crezi că le-ai găsit,
Cel mai adesea îți pare că le-ai pierdut
definitiv.

Și nu știi exact dacă
Regreți clipa când te-ai lăsat cotropit de vis.
Ori când, desprins din chingile lui,
Ai eliberat Marea
Spre a-ți trăi, prin neodihnitele valuri,
Eternul destin...
Iar eu, scribul supus
Care însemnez din tranșeele hârtiei
Toate câte într-o viață de om
Date sunt să se-ntâmpie
Nu mai știi dacă
Era Primăvară sau Iarnă,
Iar toate astea nici nu
Mai au prea mare importanță.

24-27 noiembrie 1993

Nicolae Dragoș

Legenda ciudatului pescar

Ciudat pescar. Uimită mare!
Din valul doldora de pești,
Se culegeau cu-ncrâncenare
Doar urmele unor povești.

Din barca-n blândă legănare
Pornea, chemat spre crunt măcel,
Năvodu-n oarbă căutare,
Adâncul să-l cuprindă-n el.

Când revenea, din depărtare,
Purta împărătești comori,
O visterie-n disperare:
Pești sclavi, aproape muritori.

Îi arunca, pe loc, în mare
El, soarele, vroia să-l prindă
După trudită căutare
Ca, felinar, să-l prindă-n grindă.

Ciudat pescar. Uimită mare.

28 noiembrie 1993

Copacul din vis

Certitudine târzie

Auzi și taci. Aud și tac.
Singurătate-n doi, în doi, în doi.
Vântul ne strigă-nsingurat pe lac
Izvorul mai așteaptă un drum spre înapoi.
Dau stele semn. Nu le vedem.
Nici roua ierbii tremurul discret,
Fragil precum un gând
Nu ți-l apune într-un nou poem

Suntem demult un munte de tăcere
Învăluți în propriile stânci.
Nimic din preajmă nu mai e-n putere
Să ne găsească-n apele adânci
În care suntem suverani doar noi
Și-mpărățim singurătatea-n doi.

Auzi și taci. Aud și tac.
Carii în miezul arborelui scriu
Eternul vremilor tic-tac.
E prea devreme? Prea târziu?

Nicolae Dragoș

Prin vene viul râu ne curge,
Vântul își schimbă glasul-n șoapte
Și stelele, urcând din noapte,
Ne duc spre fapte demiurge.
Vezi, din singurătatea-n doi
Învie-al vremilor altoi
În care fi-vom iarăși noi!

28 noiembrie 1993

Copacul din vis

Joc de oglinzi

Nu mai crezi demult în oglinzi!
Ele spun cele mai perfecte minciuni.
Împăratul în fireturi, privindu-se-n apele lor,
Avea dreptul să se creadă nemuritor,
Neștiind că după perdea, se urzea
Complotul spadelor.
Îndrăgostita, învăpăiată de chemările
sângelui,
Avea dreptul să viseze pajiști cu flori,
Răscolite de vântul păcatelor,
Neștiind că, demult, adoratorul nesățios
Descoperise, dincolo de draperiile Castelului,
imperturbabil,
Mersul robust al unei necioplite fiice de
cioban.

Nu mai crezi demult în oglinzi.
Într-o seară te-au primit în apele lor
Și privirilor ți s-a înfățișat un zeu al mărilor,
În armuri vegetale îmbrăcat
Și în surâsul unei promițătoare nopți.

Nicolae Dragoș

Dimineața, în clar-obscurul aceluiași
Posibile drumuri către tine însuți,
Te-a întâmpinat un străin.
Pe care-l aștepta cârja să-l sprijine
Și la tâmpile îi răsăriseră semnele amurgului.

Necredincioasa oglindă nu-ți spusese
Nimic din toate aceste ciudate întâmplări
Cu doar câteva ceasuri mai devreme.

Nu vroise să-ți fure o noapte.
Se lăcomise la viața ta toată.

29 noiembrie 1993

Copacul din vis

Drumul

Pe malul drept al apei, cauți un drum
Către malul stâng. Apa e grăbită
Și amenințătoare. Și demult ai uitat înotul.
Urci de-a lungul apei,
În căutarea unui loc convenabil
De trecere dincolo...
Undeva, sus, spre izvoare, tumultuosul râu
Se împarte asemeni ramurilor unui copac,
În mai multe brațe, adâncimea cărora
Te încumeți s-o măsoari și să crezi
Că nu e prea departe un mal de celălalt.
Când pui piciorul pe pământul
Ce-l credeai ferm, al unei insule prelungi
Dintre două din multele brațe ale râului
Te întâmpină lutul clisos, amenințător,
O capcană perfidă, care e și nu e...
Cum să treci dincolo, cu urmele stăruitoare
Ale mълului urât mirositor?
Pe mijlocul apelor, urci spre izvoare,
În susul râului,
Cauți locul de purificare, pentru
A înlătura cu ape limpezi
Urmele de noroi. Când îl afli,

Nicolae Dragoș

Întârzii îndelung în ritualul purificării
Ca într-un botez biblic. Și, apoi,
Din insulă în insulă, cauți malul din stânga,
Urcând mereu pe firul apei,
Din ce în ce mai potolite și mai firave...

Într-un târziu, crezi că ai ajuns,
După unele semne, ce le bănuiești
Numai de tine cunoscute...
Da, ești pe malul stâng,
Nu încapă nici o îndoială,
Ești pe malul stâng,
Numai că ai trecut demult de izvor
Și nu se mai vede malul drept.

Fără a băga de seamă,
Au dispărut cele două maluri,
Concentrat și grăbit, cum erai
Să ajungi pe malul celălalt.

16 aprilie 1994

Copacul din vis

Legendă hindusă

I-a privit îndelung, cu duiosie și resemnare.
Monumente păreau, abandonate
Pe pajiștea înflorită,
Orânduți după secrete ritualuri,
În ipostaze ce, depășind pragul
Timidei îndrăzneli, trădau
Gingășia întâielor mângâieri
Ori înțelepciunea nenumăraților ani,
Trăiți alături, printre zilele mohorâte și
bucurii.

Erau toți ai lui, o mare familie,
Cu care și-a trăit împreună amintirile
Ce-i joacă, acum, în priviri cu lacrimi duioose
De bunic sentimental...

I-a privit îndelung. Erau toți laolaltă,
Pregătiți să se dăruie binecuvântatei
Odihne, de după o zi lungă,
O zi în care cei mai tineri au purtat grele
poveri

Spre gloria vârstei ce le spune numele,
O zi în care mamele nu și-au uitat o clipă
odraslele

Și, cu modestie, și-au îndeplinit cunoscutele
Îndatoriri,

Nicolae Dragoș

O zi în care cei mai orgolioși nu s-au dat
înălături
De la încercarea puterilor pentru a se decide
Cine pe cine domină...

I-a privit îndelung...Erau toți alături.
Prin însăși viața lor de până acum
Îi aminteau propria-i viață,
Cu momente de înțelepciune dar și mai puțin
răbdătoare...

Își amintea exact pe cine a certat,
Pe cine a încurajat
În îndelunga lui viață. Și mai știa
Că vârsta, mereu crescătoare, l-a obligat
Să nu comită nedreptăți ce nu
Se mai puteau vindeca.
O parte din viața lui - o știa - s-a mutat
Pe neștiute, în fiecare din cei abandonați,
acum, odihnei,
Gata să se adâncească, dintr-o clipă în alta,
În somnul binecuvântat.

...Când liniștea viselor i-a cuprins pe toți,
I-a mai adunat încă odată, pentru ultima oară,
Sub privirile grele și, refuzându-și
Cu demnitate ultima lacrimă,
Cu pas grav, zdrobind fără să mai observe

Copacul din vis

Flori cuvioase și fragede tulpini
Prin trecerea-i majestuoasă,
Cu un instinct sigur, milenar,
A pornit, de-a lungul izvorului șerpuitor,
Printre copaci tainici,
Să-și moară fildeșii imperiali
În sanctuarul elefanților,

...În urma lui, cu graiul neschimbat,
Izvorul își urma, zglobiu
Și veșnic, destinul
De a nu fi și a fi totodată.

15 martie 1994

Nicolae Dragoș

Cioplind un autoportret

Tai în piatră drum tăcut
De la zi până-n trecut,
Caut chipul ce-am avut.

Urc prin neguri și lumină
Până sus în rădăcină,
Și chem vremea ce-o să vină.

Sunt tăcere, sunt pământ,
Amintire din cuvânt,
Vremuri vechi cutreierând.

Piatra-n urmă, grav rănită,
Sub lumina suferindă
Fruntea parcă mi-o imită.

...Din tăcerea ei firească
Poate-ncepe să vorbească.

1 ianuarie 1994

Copacul din vis

Scrisoare de inițiere

Încă mai ai în stăpânire cuvintele...
Orânduite în preajma și în viața ta,
Stăpâne pe amintiri, pe destin,
Stau de pază timpului
Neclintite și aproape sigure de epoleții ce-i
poartă:
Când timide asemeni unui soldat în termen,
Când agresive ca un ofițer în ascensiune,
Când resemnate cu înțelepciunea generalilor
în retragere -
Glorioase ori tragice, o armată nesfârșită.
Supuse metamorfozelor vremii,
Conștiente de măreția și decăderea anilor,
De pază în preajmă
Încă îți amintesc, din singurătatea lor,
Ce așteaptă bătaia în clopotul de bronz
Al sufletelor, cât ești de bogat
Și exclamă, cu trupul tău vibrând îndelung
Numele soarelui, în momentul când
Învăpăiază și cheamă zărilor la o nouă
tresărire.

Încă mai ai în stăpânire cuvintele
Deși, sincer să fiu, ele sunt stăpânele tale

Nicolae Dragoș

Sprijin împotriva vremelniciei.
Oșteni inefabili. Din când în când,
Te obligă să te desparți de unii
Ce apun în lupte imprevizibile
Ori, porniți în căutarea Frumoasei fără corp,
Uită să mai revină...
Poate au găsit-o, însfârșit!,
Iar tu îi cerți, în gând, egoist, crezând
Că te-au părăsit pentru imperiul unor iluzii,
Fără a observa cum în preajmă-ți
Cei rămași de pază își fac cu ochiul -
Semn că știi multe și, poate, într-o zi
Îți vor spune și ție ce știi
Spre a te întrista, spre a te bucura,
Păzit, oricum, de această armată invizibilă
Din care măcar o parte vei lăsa-o
De pază celor ce, la hotarele gândului,
Vor veni mai târziu. Mult mai târziu.

10 martie 1994

Copacul din vis

Însfârșit, zeul..

Însfârșit, zeul își aruncă din nou
Săgețile uitate.
Prin ierburi sălbatece zburdă iezii primăverii
Și chiot stenic urcă din zidul invizibil
De carne și poftă al zeului Pan...
Unde s-o fi fost ascunzând atâta vreme,
Uitata, însingurata și misterios de tăcuta,
Bătrâna și mereu tânăra
Tremurare de ape pure, precum
Fremătândul bot al căprioarei
Presimțind răcoarea promiselor ceruri?

Ascultă, ierburile prin care a reînceput
Lujer năvalnic - clocotul sevelor
Și lasă-te pradă vrerii mele
Trezită dintr-o somnolență a vârstelor
Ori a nedumeririlor...
Și să ne pierdem în uitările știute.
Acum, când, însfârșit!, copilărosul
Și imprevizibilul zeu
Aruncă spre noi săgețile ce le credeam
uitate.

6 martie 1994

Nicolae Dragoș

Poezia contemporană

Cârjă care urcă pe bulevardul istoric
Și cerșește în argou contemporan?
Femeia care își vinde duios
Nurii, splendide metafore, pentru dolari
Ori pentru o mângâiere vinovată?
Nitroglicerina, abil strecurată
Între viață și moarte, spre o părelnică
salvare?

Șansa copiilor de a-și uita copilăria
Condamnând zmeii azurului
La mucegaiul gurilor de canal?
Șansa miniștrilor de a-și muta domiciliul
În limuzine ce fac cu ochiul pietonilor
Știutoare că sub pielea metalică ascund
lacrimile contribuabililor?
Sacoșa în care ar încăpea tot felul de bunuri
Dar nu mai e loc de iluzii pentru bătrânul
care

A traversat mai multe dictaturi
Și așteaptă, azi, resemnat,
Ultimul ceas sub dictatura foamei?
Dreptul celui născut strâmb
De-a încovoia, sub ura lui,
Verticalitatea stejarilor?

Copacul din vis

Boala unui sfârșit de secol
Inventată să împiedice nașterea
Secolului următor?

...Ridică-te, cârjă, din încovoierea umilinței,
Amintește-ți că ai fost stejar
Și, în cel mai limpede verdict contemporan
Condamnă toate aceste crime, premeditate
ori nu.
Naște-te, poezie contemporană!

8 aprilie 1994

Nicolae Dragoș

Premoniție

Nu, nu știi dacă vis a fost ori mai mult!
Lângă fereastră, priveai dincolo de amintirile
casei

Spre liziera pădurii în care tocmai
Dăduseră țipăt alb salcâmii. .
Era atâta iarnă adormitoare în albele drumuri
Ce izbucneau, ca sunetele, din asimetrice
fluiere negre,
Și atât de subtil îți ademeneau privirile,
înrobindu-le,
Că nu mai știi dacă ai visat că zbori
Sau, murind, răpit te-ai lăsat altei vieți...

Ai alunecat, nu știi când, prin geamul
indiferent.

Erai pasăre, satir al văzduhului poate,
O secundă doar ai aruncat privirile
Spre camera copilăriei și a tuturor vârstelor
Descoperind, acolo,- armură indiferentă,
inertă-

Trupul, un fel de document din altă viață,
Mult mai tăcut și mai inexpressiv decât
Fotografia, relativ mai tânără, ce-l veghea

Copacul din vis

Din rama de tei, cioplită rudimentar și
temeinic,

Ca nu cumva să se risipească imaginea
Răpită unui moment de orgolii, ori de uitare
de sine.

Și te-ai pierdut printre milioanele de petale,
Sufocat de indecibilul parfum, prin aburii
căruia

Valsau nedumerite și harnice albinele,
Jefuind nectarul zeesc, nimbându-și trupul
Cu mărgăritarele lui... Lângă cuibul păsării
Ce păzea, cu o gingășie de dincolo de fire,
Răsăritul ouălor, te-ai abandonat extazului,
Și uitării, și misterelor... Lipsit de gravitație și
De gravitate, erai zeul propriei vieți,
Fără de timp și fără vanități...
Îți uitaseși, sunt sigur acum, numele și
trecutul,

Erai un fel de uimire tăcută,
Imaterial, gândul nu-ți mai putea cuprinde
trupul.

Nu, nu știi dacă vis a fost ori mai mult!
Și nici nu știi când, prin geamul indiferent,
Te-ai reîntors în odaia modestă,
Și te-ai strecurat în armura trupului

Nicolae Dragoș

Fiindu-ți de ajuns umbra să o împodobești
În petalele fără număr, albe precum uitarea,
Ale pădurii de salcâm ce-a ocrotit ochii
Și sufletul, dintotdeauna...din copilărie și mai
de departe...

Dar dacă pădurea, valurile albe ale florilor
N-au fost decât o iluzie, frumoasă ca toate
iluziile,

Și, acolo, pe colină, așteaptă rece giulgiul
zăpezii?

Rece, precum armura trupului, mângâiată
zadarnic

De mâini și priviri ce mai cred
Că încă mai ești în casa trecutului,
Când numai tu știi că a reînceput o nouă
dimineată,

Întreaga umbră strecurându-se prin coaja
fragilă

A modestului juvaer din cuibul păsării, care
Așteaptă să-ți ocrotească singurătatea
Sub aripile-i calde, materne, până când
Deveni-vei cu adevărat zborul...

Nu știu dacă vis a fost ori mai mult!
Străină-ți pare armura de carne rece
Și străin îți este cel ce ai fost,

Nicolae Dragoș

Până nu demult, mai mult decât umbra,
Mai mult decât tăcerea unei fotografii,
Fără vârstă acum, în minerală neclintire.

14 februarie 1994

Copacul din vis

la-mă cu tine!

Ce casă fragilă ești, trupul meu!
Numai două ferestre te leagă de lumea
văzută
Și oricând lumina lor poate îmbrăca taina
întunericului.
Drumurile, doi arbori mișcători ți le îngăduie...
Poate veni o furtună
Și aripi n-ai să zbori din calea ei.
Poate izbucni un incendiu
Și n-ai cum să-i potolești setea de scrum.
Un tremur continuu, auzit și neauzit,
O surdă vibrare îți însoțește drumul prin
vârste.

Ce casă fragilă ești, trupul meu!
Vine noaptea! Ai vrea să-i auzi mersul tainic,
Să afli încotro își vântură valurile nesfârșite,
Să știi cu o clipă mai devreme dacă de
dincolo

De misterioasa și implacabila ei sentință
Îți mai lasă pentru ziua ce va fi a altora
Vreun semn, vreo respirație destăinuitoare.
Știu, știu fragilul meu trup
Că nici stânca nu-i veșnică

Nicolae Dragoș

Și nici munții nu se pot întrece
În semeție cu adâncul cerului.
Atunci, de ce tu ai fi veșnic?

Și, totuși, pe umerii fragili,
Ca pe o cobiliță imaginară,
Porți Luna și Soarele,
Alungându-se prin vreme,
Scoțând din fântâna timpului,
Pe rând, apele invizibile ale Luminii
Și apele somnoroase ale Întunericului -
O altfel de lumină, mai severă și, poate, mai
dreaptă.

Ce casă fragilă ești, trupul meu!
Cum te bat vânturile vremurilor
Și te înalță în legănări imemorale!
Ia-mă cu tine și du-mă
Unde ți-e dat să înflorești
Într-o pajiște a viitorului!

12 mai 1994

Copacul din vis

Inițiere (2)

De mii de ori ai traversat
Cărarea iluzorie a timpului -
Ritual repetat al exercițiului trecerii
De la aici la dincolo.
De mii de ori, fără a lua în seamă
Disimulatul cataclism al trecerii,
Neîntrebându-te de rosturile și semnificațiile
lui.

...Acum, când Timpul dă spre înserare,
Când cu timidă neliniște pipăi
Pașii necesari traversării ultime,
Privești cu mai multă atenție cărarea
Parcă mai înceteșată în urmă,
Încă șerpuitoare și transparentă în față.
Pășești dincolo, ca în predestinare.
Nici o cutremurare în Univers!
Șerpuitoarea cărare a Timpului,
Prelungindu-se în față
Așteaptă alți pași - dacă al tău
Ultimul va fi din câți i s-au dat.
De mii de ori ai traversat
Cărarea iluzorie a Timpului,
Prelungindu-se-n față?

Nicolae Dragoș

Aluneci și azi, printr-o baie hipnotică.
În albia invizibilă a nopții
Gata să faci din nou pasul
Menit să te învețe
Certitudinea ultimului pas.
Și, poate, cel din această noapte
Ultimul fi-va!

1 august 1994

Copacul din vis

În vârf de ramuri

În vârf de ramuri, muguri hibernali
Visează-n frig o rază ce-o să vină,
Să-i poarte pe întinderi triumfali
Înveșmântați în setea de lumină...

Până-n adâncul clipei ce-n destin
Scrisă le e cum noaptea-i este zilei,
Mai e un drum tăcut pe care vin
Să-l populeze zeii clorofilei.

Pe acest drum m-am rătăcit de-o vreme,
Îl urc pieptiș, cuprins în nori și-n slavă
Și-aștept cu încordare să mă cheme
Versul ascuns în umbra din silabă.

8 august 1994

Nicolae Dragoș

Corabia suspendată

Ai aruncat ancora grea în adâncul cerului,
Pe lângă norul din dreapta, până-n noaptea
unei stele,

Corabie suspendată ai rămas,
În așteptare, lângă o mare fără port,
Pândind revolta abisului, sortită vindecare.

Câte dimineți vor întârzia să creadă
Că s-au născut să fie trecătoare,
Rămânându-le iluzia de-a măsura
Ceea ce nu poate fi măsurat?

Dar de ce se nasc asemenea întrebări,
Predestinate unei contabilități istorice
Nu dreptului de-a crede în necesitatea unui
răspuns?

...De veghe, cu speranțele intacte,
La capătul de jos al ancorei
Ce trece indiferentă pe lângă norul din
dreapta
Și caută în noaptea unei stele sprijin,

Copacul din vis

Ești doar corabia suspendată,
Care s-ar putea - dacă steaua
Va primi roua ancorei
În carnea-i de raze -
Să înceapă o călătorie
Încremenită îndelung în nemișcarea
așteptării.

9 august 1994

Nicolae Dragoș

Scrisoare de dragoste

Atâtea anotimpuri au trecut, și-atâtea frunze,
Nici nu mai știu câți ani adevărați,
Ce ne-au găsit, în gând, îmbrățișați,
Duși pe cărări, din lume, nepătrunse.

Ne-a mai rămas târziu, în câte-o gară,
În câte-o stâncă prăbușită-n sine
Scrumul dator sortitelor ruine
Cum labei de prisos i-e dat să moară.

Știu însă că-n adâncuri, unde-i greu
Să moară-n cețuri drumuri nepereche
Se-aud crescând, dintr-o vioară veche,
Vremuri sfințite-n cupa unui zeu.

Acolo, unde-n veșnic Empireu
Stratificate-s ale lumii moaște,
Acolo, unde nimeni nu cunoaște,
Unde-ncepi tu, unde-ncep eu...

10 august 1994

Copacul din vis

Casa

Nu mai știi exact cine te tot hăituește,
Cine îți aruncă lava pe urmele pașilor!
Poate noaptea înverșunată pe lumina zilei
În care crezi. Poate anii trecuți îi pândesc cu
ură

Pe cei rămași. Joc de-a șoarecele cu pisica,
De-a vânatul și vânătorul e viața toată.
Te ascunzi din trecut în prezent,
Și deodată simți cum îți face semne
Greu interpretabile viitorul. Enigmatic,
Carte deschisă oricăror întâmplări,
Promițător și insinuant, lăsându-te să alegi
Între scepticism și optimism, între decepție și
triumf.

Nimic mai seducător, mai lasciv
Decât incertitudinea...
Și mereu cineva, nevăzut, aruncându-ți
Lavă pe urmele pașilor, pe umbra privirilor,
Alungându-te fără să știe poate de ce,
Atâta vreme cât e limpede că nu știe
Unde vrea să te alunge. Cum nici tu nu știi
De ce te lași torturat de această hăituială
ocultă,

Nicolae Dragoș

Disimulată în tot felul de perversități inutile.
Te ascunzi pentru a afla clipa necesară
Reflecției ori deciziei, în piscul unui munte.
Numai că, mai presus de propria-ți înțelegere,
Cineva aruncă lava din înălțimi, coroană de
flăcări,
Încercuindu-ți tâmplele - vechi ritual al
sanctificării,
Pe care nu astfel ți l-ai dorit. Munții nu-ți
ocrotesc
Gândul de a cuceri ceasul de liniște necesar
Unor sentimente exacte. Alergi spre mare...
Poate în nestatornicia valurilor vei afla
Explicație și pavăză pentru liniștea necesară.
Poate va fi apa mai puternică decât focul.
Numai că apa, cu focul înfrățită, te alungă.
Cu deliberată lașitate, te insinuezi după
gratiile
Unei închisori provizorii, păzită de gardieni
provizorii.
Pe sub tălpi tremură șerpii apelor,
Prin văzduhul limitat al celulei
Se alungă, spre a te alunga, șerpii de foc
Ai cerului obligat la starea de incandescență.
Te ascunzi într-o floare, dar te biciuiește,
Cu aripi impudic colorate, fluturele cap de
mort
Copacul din vis

Predestinându-te unor inacceptabile aluzii
premonițiale.
Pretutindeni, cineva crede că are dreptul
Să se ocupe de soarta ta,
Să-ți neliniștească prezentele clipe
În numele unor viitoare, ipotetice clipe.
O singură șansă mai rămâne:
Să te ascunzi în cuvânt, între sunetele lui,
Paralizându-i silabele, cum ai amăgi
Cu false semnale metalice acul busolei.
De o veșnicie poți crede că ești ascuns
În cuvânt, ca-n propria-ți casă.
Câtă singurătate!
Ce limpede siguranță!

Nicolae Dragoș

Dialectica

Pe malul apei gânditor curgătoare,
Suspendat la capătul unui fir de nailon,
Nu știi ce vrei să prinzi în cârligul undiței,
Ademenind pe sub undele leneșe
Credulitatea înfometată a peștilor.
Poate vrei să-ți devină captiv,
Surprinzându-l, urcându-l prin vibrația mâinii
Cântecul secret al valurilor
Ce mereu se nasc și mereu asfințesc,
Desprinse unele din altele, într-o amăgitoare
veșnicie.

Poate răbdarea pietrelor, de a întârzia tăcute,
În albia fluviului, neatente la întâmplările și
legendele

Pe care trecătoarele valuri le poartă
Fără a ști că toate vor pieri odată cu ele.
Poate noaptea o aștepți să înțelegi
Stelele cerului, privindu-le tremurătoare,
Dezordonate mărgele care
Prin reci străluciri te pot învăța
Cât de îndepărtată și nestatornică poate fi
frumusețea

Poate vrei...

Copacul din vis

Psst! Nu mișca! Vibrând, firul de nailon
Dă semne că la capătul lui, în adâncuri
Un fel de viață, gata de sacrificiu, e
ademenită,
De vibrația secretă ce se poate naște
Din temeritatea de a crede în linia dreaptă
(Ori, mai banal, din promisiunile găzei
sacrificate
În ascuțimea metalului capcană)
Tragi cu putere, cu inconștient gest victorios,
Și aduci în lumina zilei un biet peștișor
Ale cărui zvârcoliri disperate, neputincioase
Nu ai ochiul apt să le observe, să le
înțeleagă.
Orb de orgoliul celui ce se știe vânător, nu
vânat-
Nimic din secreta muzică a valurilor,
Din posibila comuniune cu înțeleșurile magice
ale cerului
Nu a mai rămas spre a te însoți pe malul
fluviului.
Mica izbândă a îngropat totul, a ucis misterul,
Unei pașnice întârzieri lângă elementele
primordiale,
Lângă apa, pământul și aerul care,
Pentru a-și disimula tainele
Și-au luat tot felul de chipuri...

Nicolae Dragoș

Gândul acesta poate îți justifică
Bucuria ridicolului triumf și, îmbărbătându-te,
Îți iei dreptul să crezi că la
Capătul firului de nailon, nu un banal
peștișor
Moare încet, iremediabil, și un zeu degradat,
Ascunzându-și, într-un ultim orgoliu,
identitatea.

Copacul din vis

Două iedere

Două iedere eram,
Năvăleam în sus spre soare,
Prin grădini împărățeam,
Tandre și neștiutoare

Unde drumul greu părea
Ne uneam tulpini spre zbor,
De la glie până-n stea
Un zbor amplu și sonor

Desenam, urcând, din frunze,
Dansuri în pereți de case,
Când prin ramuri, vag ascunse,
Dimineața ne uitase.

Două iedere eram,
Din aceeași rădăcină.
Înverzeam la geam pe ram,
Și-nfloream lângă lumină.

Cutezam spre cer cărări,
Când fățiș, când ezitante,
Scrise din îmbrățișări
Prin unghere delirante...

Nicolae Dragoș

Nimic nu ne sta-mpotrivă,
Forța ne-o smulgeam din ploi
Ce-n eternă recidivă
Izvorau din amândoi.

Păsări, găze, liberi fluturi,
Înveleam în frunze mii
Și trăiam în lungi trecuturi
Doi nevinovați copii...

Azi, când ceasu-și uită mersul,
Plâng pereții galben var.
Drumul de mai ieri doar versu-l
Caută. Va fi-n zadar.

Văd o umbră. Verde pas
Urcă lin lângă fereastră.
Este tot ce-a mai rămas
Din călătoria noastră.

26 septembrie 1994

Copacul din vis

Singur, în Univers

Stai în mijlocul Universului,
Pe această sferă generoasă,
Abandonat unei eterne călătorii.
Mângâiată se lasă tâmpla,
Din când în când, de blânde stele
Ce se dau puțin la o parte
Să n-o rănească neînțelegându-i
Imprudența de-a se înălța dincolo
De orizontul sferei-vehicol.
Atinse de o neștiută gravitație
Picioarele par două aripi
Ce caută tainele unui văzduh suspendat
Pe nourii stranii.
Ești pe această sferă
Un privilegiat al Universului.
Și - ca timpul să treacă
Mai ușor - arunci undița destinului,
Printre nori, în oceanul cosmic.
Cine știe ce secrete se pot pescui
În această inedită ipostază!
Tocmai când treci prin dreptul
Lunii, ce nu-ți adună fața
În recea oglindă, ai semn.
De cârligul undiței parcă

Nicolae Dragoș

S-ar fi agățat ceva
Cu disperarea necunoscutului
Și așteaptă gestul salvator.
Aduci, dintre nori, lângă sfera
Pe care ești suportat și plimbat
Prin Univers, ca într-un confortabil fotoliu,
Aduci un fel de râu tremurător
Cu litere ce se unesc și despart
După neștiute legi.
Și, ca vremea să nu treacă neobservată,
Începi lectura literelor pescuite
Din oceanul Universului. Le legi între ele.
Universul îți trimite în dar metafore.
Arunci mereu undița, în speranța
De a primi daruri mai de preț.
De cele mai multe ori
Nimic nu se-arată
De după norii ce tocmai îți șterg
Cu pufoasele lor pământufuri
Vârful pantofilor.

...Riscantă meserie să fii pescar
De metafore pe o corabie improvizată!
Sărăcie mare în Oceanul universal!

12 martie 1995

Copacul din vis

Natură vie cu crabi morți

Abia se celebra triumful verii, când
Au început să iese din apele oceanului crabii
Depășind, fără ezitări, granița mereu
pieritoare
Și mereu renăscută. Acea inefabilă spumă
albă
Un fel de transpirație inodoră a valurilor
Ce se prăvălesc sinucigașe, într-un ultim
spasm
Pe întinderea moale a nisipului.
Păreau o stranie, amenințătoare armată,
Monștrii concentrați ai unor cumpliți războinici
Din imperiile oceanice. Mașinării complicate
Înaintând pe uscat, în căutarea
Unor adversari imaginari.
Greaie, i-au urmat cohorte de broaște
țestoase
De cele mai diferite mărimi, până la bătrânele
generălese
Ce-și duceau amenințătoarele platoșe,
camuflate

Nicolae Dragoș

De mълul verzui, de pe care - deslipindu-se -
Se abandonau morții cълte un peștișor
Ori alte minuscule animale marine,
Odată cu pierderea apei sълrate
De pe scutul osos al fosilelor vii...
Halucinanta, moarta armată de crabi a
oceanului
Înainta lent pe nisipul umed, sprijinindu-se
În brațele roșii, sълbii mișcълtoare,
Urmatъл de lentoarea milenarelor
Broaște țestoase.

Nu mai știi ce s-a întълmplat. O învălmășealъл,
Un vuiet cumplit, un incendiu solar
A stopat drumul victorios spre ținuturi
indescifrabile,
Necucerite încă de scutierii oceanului.
Abandonați în arșiya dintre un rълu depърtat,
Cu apъл dulce și oceanul cu apъл sълratъл,
Rълmas de mult în urmъл,
Milioanele de invadatori au murit
În agonii apocaliptice, fълrъл a putea rosti
Cuvълntul "apъл", al cълrui nume niciodatъл
Nu-l știuserъл spre a-l putea striga...

Copacul din vis

Spre asfințit, după ce alte vietăți de pradă -
Păsări, larve, câini ai deșertului - s-au
înfruptat

Din carnea albă, gustoasă a crabilor,
Din aspra carne a țestoaselor,
Răsturnate, abandonate de locatarii lor de
drept,
Carapacele păreau niște tragice căști militare
Pe un câmp al nimănu.
...Atunci, a început ploaia.
Zadarnic, ca-n niște recipiente
întâmplătoare
S-au strâns lacrimile ploii!
Nu mai era nici cine să le bea
Nici cine din nou să le plângă.

2 ianuarie 1995

Nicolae Dragoș

Obârșie

Da, aceștia pe care-i vezi defilând
Majestuoși, grăbiți pe ecran
Sunt copacii colinei din spatele satului.
Da, această pictură monotonă,
Ale cărei culori sunt animate de
Briza timidă a după-amiezii
Nu reprezintă altceva decât iarba
Verde de-acasă, înviorată și smulsă
Din tristețea setei, de ploaia tandră
A dimineții...
Operatorul a filmat cu emoție și talent.
Ecranul televizorului nu trădează imaginea,
Și totuși...
Copacii nu sunt mai mult decât umbrele lor,
Iarba vălurită discret e o copie fidelă a
realității,
Așa cum au înfățișat-o trecătoarele clipe,
Ignorându-se eterna lor devenire,
În ceea ce vezi nu e nimic mai mult decât
Monotonia animată a unor detalii

Copacul din vis

Din care întregul poate fi reconstituit
Corect dar nu și autentic,
Rămânându-ți să imaginezi doar
Mirosul crud al ierbii, sunetele surde
Ale cariilor în copacul uscat,
Vătuitul drum, de sub mușchiul verde,
Al hribilor ce pregătesc răbdători
Triumful sporilor.
Și nici măcar drama micuței păsări
Pândită de ochiul vigilent și flămând al uliului
Nu poate fi bănuită.
Numai de n-ai uita până mâine
Aceste adevăruri și de-ai avea voința
Să te abandonezi colinei
Și copacilor adevărați, să părăsești
Comozii pâslari și ascultătoarele butoane ale
televizorului
Numai de n-ai uita că numai acolo, în pădure,
Contopit cu muzica pământeană a frunzelor
Și moartea clipelor, poți fi tu, adevăratul,
Îmbrăcat în cămașa invizibilă a naturii
Ce pare a nu-și trăda nimic din tainele
dintotdeauna
Spunându-ți totuși totul, prin cuprinderea
În nesfârșirea ei ca pe o absență trecătoare,
Ca pe un detaliu necesar...

Nicolae Dragoș

Ah! generozitatea modestiei,
Când se descoperă pe sine
În locul de baștină!

1 decembrie 1994

Copacul din vis

O simplă viață

Știi bine de ce, tocmai acum, ajuns lângă
oglinďă
Privești pata cenușie, ce te însoțește prin ani,
Făcându-ți de neconfundat brațul drept.
Cândva, un adversar s-a grăbit
Să-și verifice lama cuțitului
Prin care - amăgindu-se - își imaginase
Argumentul dreptății lui.
Mulți adversari te-au însoțit
Pe lungul drum al vieții.
Numele lor le-ai uitat. Și numărul.
Numai pe El, pe cel care și-a încercat
Lama cuțitului, n-aveai cum a-l uita.
Numele i-l știi. Și culoarea ochilor, tăria
brațului,
Și franchețea urii.

...Acum, când privești pata cenușie,
Palidă umbră pe pergamentul trupului,
Cu duiosie ți-l amintești, cu tandră tristețe,
De parcă ți-a fost un prieten adevărat!
A fost singurul care nu și-a ascuns ura,
Doritor să-și ducă gândul până la esență.
(Nu știi dacă ai fi cutezat vreodată

Nicolae Dragoș

Să lovești mai înainte de a fi
Lovit, făcând primul gestul disperării).
Din respect pentru sinceritatea gestului lui,
L-ai înălțat spre amintirile esențiale.
Ipocrita ură a celorlalți, strecurată
Precum o rece reptilă pe pietrele
Fierbinți ale timpului,
I-a alungat încă de atunci,
Încă pentru totdeauna în anonim.
Tot ea l-a aruncat
Pe autenticul adversar,
Cândva, într-o clipă de neatenție,
În moarte... A plecat,
Învins - nu de lama unui cuțit -
De dinții invizibili ai urii mocnite,
Tenace, neiertătoare a celor
Ce n-aveau cum ști,
A celor ce n-au știut
Niciodată
A urî cu bărbătească măreție.

23 decembrie 1994

Copacul din vis

Iluzie

Îmi pare că-s iar tânăr,
Că urcă-n ramuri muguri,
În seve, în adânc,
Dau vremurile-n clocot.
Prin munți, la trecători,
Aleargă visul slobod,
Când vii prin unde repezi
Chemările să-mi bucuri.

E-atâta armonie în trup
De parcă-n templu
Coloanele învie
Prin vechi cariatide.
Iar poarta dintre stânci,
Magnifică,-mi deschide
Priveliștea vieții
Prin nori să o contemplan.
Cutremurat cu lacrimi
În care, ca-n oglinzi,
Încețoșate-și urcă
Trecutul oarbe buze,
Nu mai există-n lume
Putere să-mi refuze

Nicolae Dragoș

Lacul cu porți albastre
Din care te desprinzi.
Amurgul verii umple
Cu miere blânzii struguri,
Când, undeva, departe
Învie-al ploii ropot.
Din haos, armonia
Se-adună-n limbi de clopot,
Și-mi pare că-s iar tânăr
Că urcă-n ramuri muguri.

14 ianuarie 1995

Copacul din vis

Pânda din oglindă

Locuiești tot mai aproape
De peretele nopții.
Încă nu știi exact
Unde se află lacătul, nici
Dacă la ușa ce dă spre dincolo
Mai e mult de lucrat
Și nici după ce ascunse comenzi
Vei întinde mâna
Să treci dincolo de zidul aparent,
Și nici ce va fi dincolo, în noapte.
Deocamdată, lași oglinda
Să-ți imite, inconsistent,
Lumescul chip
Ca într-o umbră aparte.
Curajos, te îndepărtezi de oglindă
Cu secreta revelație
De a te apropia de tine însuși,
Îndepărtându-te într-o perfectă simetrie
De clipa ce este,
Sacrificând vinovăția oglinzii
Care știe, pânditoare,
Să te vadă
Fără ca tu s-o mai poți vedea.

Nicolae Dragoș

Ah, umbra!

Multă vreme ai ignorat umbra,
Ai privit-o ca pe o întâmplare inutilă.
În verile toride, doar umbra copacilor
Are un sens pentru călătorul hăituit de arșiță.
La urma-urmelor,
Până și umbra ultimă
Poate fi mai mult decât un refugiu,
Mai mult decât o solie a eternității.
Nu degeaba, acolo unde umbra
Împărătește vremelnic
Soarele își pierde atotputernicia.
Ah! umbra! această anti-oglină,
La răcoarea căreia înveți
Depărtarea de lumină
Ca pe o poveste convenabilă,
Ca pe o poveste acceptabilă,
Ca pe o poveste...

Copacul din vis

Știi doar...

Ai trecut pe lângă întuneric
Și nu te-a văzut.
Ai trecut prin întuneric
Și nu te-ai văzut.
Ai trecut pe lângă lumină
Și nu te-a întunecat...
Subțiiindu-ți trupul, ai trecut
Prin lumină.
Flamă de întuneric devenind
Să te mistui...

De unde atâta noapte?
De unde atâta zi?

E de ajuns că ai avut vreme
Să rostești întrebările. Știi doar
Că niciodată nu-i timp
Și pentru răspunsuri
Oricum, nu pentru răspunsuri complete.

22 februarie 1995

Nicolae Dragoș

Omul

Părea un zeu domestic
Veghind printre statui.
Numai din cerul meu
Un alb ne-nvins
Se - aşterne peste timp
Să-i afle pragul
Să treacă spre dincolo...

Aprilie - iunie 1995

Copacul din vis

Războiul norilor

Nour împotriva noului...
Fulgere șerpuitoare
Aruncă fiecare spre fața celuilalt,
Sfâșiindu-se mortal.
Hohotele lor imense
Ajung pe pământ...
Interminabile, lacrimile lor
Cad pe pământ.
Pământul se bucură.

6 iunie 1995

Nicolae Dragoș

Revanșă

A murit și Poezia!
Ce fată frumoasă era!
Avea chipul Primăverii.
Ascunsă-i, acum,
Sub albul, recele giulgiu...

Cum să-i lași să o ducă
Fără să știe ce fac,
Înainte de a-i mai privi
Chipul strămutat
În culoarea marmurei,
Brațele - stinse lumânări, -
Mugurii sânilor - urnele
Mute ale cenușei simțurilor?

În lacrimi, înlături
Cu teamă nespusă
Și fragilă speranță
Recele giulgiu...

Dincolo de el,
Nerăbdarea așteptării
Nimic nu află!

Copacul din vis

Doar aerul fără culoare
Prin care parcă
- Sabie abia ghicită -
Trece un țipăt
Ori un suspin...
Cum ar fi putut
Duce ei, dincolo, altceva
Decât un chip
Fără chip?

4 iunie 1995

Nicolae Dragoș

Destin

Sub opacul acoperământ al sâmburelui,
Să vezi, cu o clipă mai devreme, pomul.
Păsării, dormind galeș, cu ciocul roșu
Ascuns între penele moi ale gâtului.
Gândindu-l înalt, să-i trăiești zborul
Și să refuzi să-l știi dictat
De nemiloasa luptă pentru existență,
Zbor compromis în măreția lui
De minima trufie a vânării
Unei biete insecte...

Râului, să-i știi, de multă vreme, marea,
Unde altfel de neodihnă afla-va-și!
În preajma lui Dumnezeu,
Temerar să cutezi a fi!
Îndoii să-i potrivești orgolios
Aripi luciferice.

Să traversezi drumul invizibil
De la viață la moarte,
De la moarte la viață
Fără trufie, cu bărbăția celui
Ce știe că secundele pier
Unele din altele,

Copacul din vis

Spre a naște Timpul.
Să fii amintirea viselor,
Și nemuritorul cel mai
Muritor dintre oameni!

5 iulie 1995

Nicolae Dragoș

A doua naștere a legendei

Cuprinsă-n arșiți ample, la amiază,
Părea că glia, prin izvor, oftează.
Acolo, lângă el, ca-n vechiul rit,
Cu leneș drum un șarpe s-a oprit.

Puteai în platoșa-i de ape tulburi
Să-l crezi născut ca ochiul să ți-l bucuri
Hipnotic vraja, visul echivoc
Le risipea prin două limbi de foc.

Ce fel de ființă poate fi? Cum poate
A se târî cu-atâta demnitate?
Prin drumurile lui, pe sub pământ,
Cu cine-și are tainic legământ?

C-ar fi al casei zeu, legende-l spun,
Ori solul mut dintr-un tărâm străbun.

Acum, o piatră aspră, primitivă,
O înconjoară-n trupu-i. Ea, captivă,
Rece-i muncește pielea-mbătrânită,
Ce-n juru-i delirantă se agită...

Copacul din vis

Prin zbateri largi, dând pietrei viu ocol
De vechea piele se desparte.. Gol,
Rămas sub soare, nobilul reptil
Tresare părăsit și mult umil.

Fusese, travestit, un Voevod
Sub zalele abandonate-n glod.
Acum, e doar o cale sângerândă
Ce și-a aflat păcatelor osândă.

Privește trist spre platoșa de piele
Ce, parcă vie, -ar vrea să îl înșele.
Nu știe încă unde îi este noua ființă,
În lepădata piele? În ochiul îndulcit
cu suferință?

Încet, prin praful ierbilor își duce
Trupul de lov, mult prea spinoasă cruce.
Și, tresărind, nu poate să priceapă
Cum vrăjmășia ierbilor înțeapă.

...Momentul e de mit și de-ncredare
Când șarpele argintul și-l uită pe-o cărare
În platoșa ce-l duse printre vremuri?
Ori semnul e că-i ceas să te cutremuri?

16 - 18 iunie 1995

Nicolae Dragoș

Miracol

În cuvinte am de toate:
Și nisip și nestemate.
Doar de vrerea mea depinde
Ce se cumpără sau vinde.
Iau o boabă de nisip
Și-o transform în fel și chip,
O sucesc, o migălesc
Și fac globul pământesc.
Dacă vreau, ușor cobor
Până sub Ecuator,
Înălțat pe picioroange
Merg baie să fac în Gange,
Ori, de vreau, îmi mut odaia
Sus, în pisc, pe Himalaia.
Iau o nestemată nouă:
Fac din lună ploi de rouă.
Dintr-o nestemată veche
O armată fac, de veghe.
Prin cuvinte pun condiții
Unor grave premoniții.
Nu știusem mai-nainte
Ce putere stă-n cuvinte.

11 august 1995

S-au supărat copacii

S-au supărat copacii pe frunze și de-atunci
E vaet în pădure și-n zăvoi.
Privirile oriunde îți arunci
Vezi jertfele acestui trist război.
Din falnice coroane-a mai rămas
Covor multicolor sub ploi și putrezind
Oficiază grav un parastas
O pasăre ciudată jos, în grind.
Din vara triumfală nici umbra nu e azi.
Fu mult prea scurt al frunzelor exod.
Ce tragică-ntâmplare de lângă cer să cazii
Abandonat de Soare în anonimul glod.
Târzie, câte-o frunză se-ntreabă, poate, -
acum
Destinul nevăzut cum i s-a scris.
Și singură, mirată la margine de drum
Coboară în uitare ca-ntr-un vis.
Trufașa aroganță i-a hărăzit pieirea.
Prea ignorat-a biata tulpina, rădăcina.
Și nimeni nu mai știe de, cândva, amintirea
Va mai atinge-n treacăt cu umbra ei lumina.

26 - 27 august 1996

Desen

Oglinda apei simplu se-nfioară
Când barca-și taie drum, un zvelt arcuș,
Prin valurile mici, ce încă nu-și
Cunosc menirea de a fi vioară.

Drumul e larg și valurile-s multe...
În lunecarea tandră și zglobie,
Se scrie-n ape gravă simfonie.
Celui ales sortită-i s-o asculte.

Prin raza lunii, calmă taie-n unde
Un fel de drum al liniștii și-n valuri,
Insinuate, dorm tăceri din maluri,
Când barca-ncepe-n vis să se afunde.

Pastel

Întreaga noapte vântul, un invizibil șarpe,
Făcu din ierburi înfocate harpe.

În zori, când sânge, lung, curgea pe zare
Doar plopul sta de veghe, nestinsă lumânare.

1 septembrie 1996

Cântec trist

Ne-am rătăcit cândva-ntr-o seară
Când trupul tău mi-a fost vioară.
Și ne-am lăsat prin clipe duși
Sub taina unui rar arcuș!

Ții minte, neuitato, ora
Când viețile amândurora
Păreau că-n ceruri se ating,
Vibrând pe-o coardă de paing?

Eh!, câte ierni și veri cam câte
Ne-au fost atunci dezăvorâte,
Când tu plecai, veneai, plecai
Să cauți șoapta unui rai.
Ce ne știa și era gazdă
Cum e sămânței blânda brazdă.

Ții minte, neuitato, ora
Și lunecarea-n timp, sonora.
Când neștiuți de nimeni, miri,
Urcam direct în amintiri?

...Acum, când timpul se destramă
Și ne alungă și ne cheamă,
Când în oglinzi un chip absent,
Smuls pare dintr-un pergament,
Auzul caută dar nu-și
Găsește limpedele-arcuș...

Și totuși, îmi aduce-n seară
Un trup ascuns într-o vioară.

24 septembrie 1996

Neliniști

Pe iasca umezită zadarnic cerci amnarul!
Din pietrele banale nu șlefuiеști cristale
Iar ziua ce-a trecut n-o-ntoarce calendarul
Cum nici lumina stinsă n-o zmulgi făpturii tale.

Fiindu-mi toate-acestea știute -, ngândurat.
Nu m-am lăsat ca pradă să fiu la vechi

ospete.
Nu am căzut ostatec - războinic cu păcat...
Lăsat-am viața, anii robindu-i, să mă-nvețe

Cât poate, ce nu poate să-mpărățească
gândul,
Când umbrei să mă dăruie jertfit pe metereze.
Stăpân, ca zeu vieții, trecutu-ngenunchindu-l
L-am condamnat sclaviei, prezentul să-mi
vegheze.

Totuși, nu știu: devreme-i ori este prea târziu,
Când mor cuvinte-n trupu-mi și-mi pare că
le scriu...

14 octombrie 1996

Scara interioară

Tocmai coborâsei din metaforă,
Cu lentoare, cu timiditate,
Urmând drumul sinuos
Al unei invizibile scări interioare.
Nici nu știai precis când
Ajunseseși la marginea ei
Și respirai despovărat, sprijinit
De litera ultimă a ultimului cuvânt -
Un splendid capitel dintr-un templu
Al unei zeități ce ți se refuzase îndelung,
Capitel rătăcit lângă brațul leneș
De atâta drum...
Vroiai să mergi mai departe,
Eliberat definitiv să te afli
Din labirintul acelei metafore
Căreia, până acum câteva clipe
Îi fuseseși stăpânul
Și drept-ziditorul. Te oprea încă
Înainte de a face pasul decisiv
Dorința de a mai privi odată
Drumul tuturor cuvintelor .
Pe care metafora își țesuse trupul.

Vroiai, într-un cuvânt, să-i mai rostești,
Odată spre aducere aminte,
Ființa întregă, alcătuită din nouri inefabili...
Numai că o stranie amnezie
Te-a obligat să nu mai știi decât
Faptul că demult, cândva, în alt veac
Coborai pe invizibila scară interioară
A unei metafore, sortite de a-ți rămâne
În veci necunoscută, asemeni
Unei cetăți cu ziduri mate, inospitaliere...
Și, totuși, drumului aceuia, coborârii aceleia
Misterioase, enigmatice
Le-ai fost învingătorul și victima.
Și, la fel ca un veteran de război,
Recompensat pentru jertfa
Unei părți din corpul său.
Lăsată eroic - inconștient deci -
Pe câmpul de luptă,
Simți sub palma stângă
Mângâind-o mecanic, ultima literă
Din lungul drum al metaforei.
Dovadă că ea a existat cu adevărat cândva,
În alt veac, înainte de venirea ta
Pe lume,

Înainte de drumul sinuos
Pe această străină
Și totuși apropiată
Scară interioară.

16 octombrie 1996

Eu vin cu poezia

Eu vin cu poezia din alt veac,
Ori poate din adâncuri de milenii
Și-ndrăgostit de luna scrisă-n lac
Bat drum ascuns spre sacrele utrenii.

Toiagul l-am pierdut cândva pe drum,
Întinerit de-atâta bătrânețe.
Și, alchimist la vorbe cu parfum
Le las minunea simplu să o-nvețe.

Când schizofrenii zgârâie-n hârtie
Metafore prin ritmuri discordante
Rămân rob clipei pentru veșnicie
Și versu-l las acelu vechi andante.

Femeia ce-și văzu din lut și vis
Dreptul de-a fi o amforă elină,
De-a inventa păcatu-n paradis,
Nu va-nceta în versul meu să vină.

Din recuzita clasică - vetustă
În ochii unor muritori grăbiți -
Îmi voi croi calm calea mea augustă
Podită cu armura unor sciți.

Și ca să fie drumul tot o punte
Din timpuri vechi spre zări contemporane,
Din munți, pun dacii pietre să-mprumute,
Spre-a le pava cohortele romane.

Eu vin cu poezia din alt veac,
Metaforele le-am țesut armură
Cu umilința omului sărac
Ce și-a făcut din vis literatură
În veacurile multe ce trecură.

Cu luna odihnind tăcută-n lac
Eu vin cu poezia din alt veac.

17 octombrie 1996

Rugăciune

Îi văd cum asfințesc câte puțin...
Deși ei sunt ca soarele și luna
Și-aș vrea să îi păstrez pe totdeauna,
Nu pot, o cât aș vrea!, să-i mai rețin.

Se duc spre zarea lumii ca doi sfinți,
Icoana vieții mele veșnic crez,
Cu tot ce poți în viața lor să vezi
Blânzii, săracii, triștii mei părinți.

Vin de demult. Sunt parcă de când munții,
Ce străjuiesc, cortină, pragul zării,
Statui ale nădejzii și răbdării,
Cu crucea scrisă-adânc în dreptul frunții.

Le curse viața cum își duse Motru
Apele lui, când calme și când repezi,
Pornind năvalnic dintre aspre lespezi,
Poteci tăind, lichide,-n vechiul codru.

Acum, când aripi negre cresc în mărul
Ce le-a adus, prin toamne, roșii fructe,
Când doar durerea vine să se-nfrupte
Și-nzăpezit de vremuri le e părul.

Acum, la ceasul gravelor tăceri
Când au copiii duși departe-n lume
Și-i cheamă în zadar în seri pe nume,
Tot mai adânc trăind în ce-a fost ieri.

Îi văd cum asfințesc câte puțin,
Aud cum lacrimi sapă-n suflet șanțuri,
Predestinați fiind la grele lanțuri.

Nu știu cum aș putea să-i mai rețin.
Când trec spre zarea lumii ca doi sfinți.
Blânzii, săracii, triștii mei părinți.

20 octombrie 1996

Sicriu de hârtie

Sicriu de hârtie într-un sicriu de hârtie,
Lacom să înghită alt sicriu de hârtie,
Nebănuind că, dincolo de el,
Alt sicriu de hârtie
Se ascunde fără teama că nu va fi văzut.

Joc aproape tragic, fără de sfârșit,
Cărți moarte, îmbrățișate
În alte cărți moarte,
Cu poeți anesteziați între
Două false metafore,
Sau, poate, și ei morți demult,
Încă înainte de a-și fi scris cărțile,
Fiind poate ei sicrie de hârtie,
Binevoitoare unele cu altele
Și indiferente prin absența vieții.
Scriu... sicriu...scriu...

8 septembrie 1996

La început

La început a fost pădurea,
Pădurea care te-a întâmpinat
Cu solemnitatea întunecatelor frunze.
Cu platoșa aristocratică
A tulpinelor, când zvelte,
Când planturoase, după capriciile
Vremurilor și știința secretă
A arborilor de a-și trăi viața.

A fost apoi, când ai pătruns
În adâncul templului vegetal,
Când tenebros, când generos
Cu liniștile căutate,
Revelația acelor lungi săbii de lumină
Prin care, din când în când,
Soarele spunea că există totuși.
Și a mai fost cântecul păsărilor
Dezordonat și armonios
În același timp. Cântec amestecat,
În mereu schimbate dozări
De intensitate, cu murmurul
Unui izvor existent dar
Ascuns undeva, cu foșnetul
Prevestitor al frunzelor...

Auzeai toate aceste zbuciumări
Ale pădurii eterne și atât de trecătoare -,
Le întâmpinai cu auzul
Și o vreme cu gândul
Până când te-au învăluit
În tainica lor existență
Copleșindu-te și ne mai fiind apt să le
gândești,

Ele contopindu-se cu ființa ta
Or pierzându-te în intima lor
Întâmplare de a fi.
Și când nu a mai fost necesar
Să gândești că toată acea frământare
Muzicală a pădurii există
Ai auzit-o îndelung, cu adevărat.

Nici azi nu cred că ai putea spune exact
Dacă era totul trăit în adâncul
Vieții tale ca-ntr-un extaz
Al uitării concretului, nici
Unde sfârșea pădurea,
Și unde începeai.

Iar, târziu, a fost ziua a doua...

30 noiembrie 1996

Zidind un cântec

Secundul joc, demiurgind cuvinte.
Pare un dans cu flori pe vechi morminte,
Ori răsărite insule-n ocean
Purtând tulpină lacrimi de mărgean.

Neîncetată fugă-n care speră
Cuvântul să se-adune-n sacră sferă.
Ascuns de-al lumii vinovat auz,
În legănări cu stele se vrea dus.

Prin el, cu el, dai scurta viață vamă
Cuprinsă-n a luminii moale ramă
O cauți cu privirea, n-o găsești
Țesută printre bolțile cerești

La ceasul hărăzitelor misteruri
Înalți aroma ierbii până-n ceruri,
Prin labirintul vârstelor mature
Zidind un cântec din silabe pure.

7 decembrie 1996

Dialogul îngerului cu țara

- Spune, mamă Românie,
Ce mâhnire te mânie?
- Greu e să culegi cuvinte
Lângă tragice morminte
Când, prin veacuri, mi-a fost dat
De-au ucis ce-am semănat,
Când petalele la flori
Ascund lacrimi de feciori
Ce-au pierit să ocrotească
Vorba veche românească.
Și când cred că pot străinii
Să fure spada luminii.
- Spune, Românie mamă,
Trupul ce durere-ți cheamă?
- Mi-a fost trupul pom rotat,
Dar din el mi-a fost tăiat
Cu secure de-mpărat
Brațul stâng și-nstrăinat.
Au venit din noapte furii
Pe sub streășină pădurii.
Mi-au luat viclenii roabă
Fată mândră, basarabă,
Și-au pus doliu pe lumină
Prin grădina bucovină.

Șarpe rău întinsu-mi-s-a
De la Nistru pân' la Tisa,
Și din trupu-mi, pom rotat,
Ramuri dragi mi-a-nstrăinat.
Să le-nvingă brumele
Și să-și piardă numele...
Spune-mi cum pot, îngere,
Ochii să nu-mi sângere,
Și-n cuvânt să nu se-audă
Cum cresc valuri de cucută?
- Românie, tristă mamă,
Cheamă-ți codrii de aramă
Ca prin clopotele lor
Să te-nalți în viitor,
Unde fiii adunați
Își vor sprijini-n Carpați
Pe un sceptru fără moarte
Dorul sfânt de libertate,
Ca la pieptu-ți iar să cheme
Ce ți-a fost răpit prin vreme.
Vine ceasul. Nu te teme!
- Bine-ar fi, voinicul meu,
Să te-audă Dumnezeu!

25 - 28 decembrie 1995

Lecția năvodului

Ca să desprinzi de tine
Niște provocatoare imagini
(Altfel, trebuind să te lași persecutat
De neliniștea lor)
Vei spune că tocmai
Întorseseși fața de la soarele
Care tocmai asfințea
Și, rezemat de o calcaroasă stâncă,
Lăsată jertfă uscatului
După retragerea
Într-o clipă de resemnare
A apelor mării,
Învățați privirile
Să se continue, netulburate,
În imensitatea lichidă.
Nimic nu despărțea
Locul privirii de punctul
De început al mării.
Ea își abandonase țărmul
Unindu-și albastrul princeps
Cu albastrul pupilelor tale.
(Albastru, vreau să zic,
Prin contaminarea de la
Culoarea dominante).

Așa încetase marea
Să mai existe.
Fața ei putea fi - și astfel
Ai crezut o vreme -
Un imens năvod aruncat
Din priviri (două mâini nevăzute),
Năvod ce întârzia să se scufunde
Zbuciumându-se cu toate împletiturile
Monotone, tresărind la fiecare nod,
Cutremurându-se în fel și chip.

Îngrijorat ai încercat să readuci
Năvodul lângă priviri,
Să eliberezi marea din chingile lui,
Dar nu te-a ascultat
(El nemaifiind în puterea ta)
Sau poate te-ai înșelat
În privința năvodului, mi-am spus.
Ceea ce se desfășura până în adâncuri
Putea fi nesfârșita pagină
A unei cărți albastre
Cu mii și mii de rânduri,
Cu milioane și milioane de cuvinte,
Fremătând-neliniștite, unele,
Convulsionându-se, până la istovire altele -
Toate nevrând să lase descifrat
Secretul închis cu invizibile

Lăcate, sub stelele ce începeau
Să înțepe cu lumina lor
Palidul aer al Universului,
Să coboare spre trupul mării
Numai lor fiindu-le destinat dreptul
De-a înțelege ce taine vor să ascundă
Cuvintele, zbuciumându-se rânduri-rânduri,
Până-n adâncul zării
Pe această neliniștită,
Pagină albastră.

Închizi ochii, în vreme ce
Miriade, cuvintele albastre
Dau semne de întunecare.
Te și amăgești a aduce
Năvodul la țarm
Când, în auz, tunete
De sfârșit de lume
Ori de secretă geneză
Vor să-ți spună,
Nu știi ce taine. Știute,
Ele nu pot fi
Purtătoare de aspre sentințe.
Deschizi ochii. Năvodul pornit
Din priviri freamătă îndelung,
Haotic, scăpat oricăror legi severe,

Bucurându-se că în ochiurile lui
S-au insinuat clătinându-se,
Legănându-se, abandonate
Părelnicei vieți
Milioane de pești translucizi -
Stelele cerului.
Numai ele au dreptul - ai dedus -
Să citească, să înțeleagă
Zbuciumatele rânduri,
Scrise cu albastra cerneală a mărilor.
Numai ele pot spera
Să se împărtășească din
Neliniștea apelor,
Supunându-li-se, strălucitoare.
Cu eternitatea lor aproximativă.
În vreme ce ție, muritorul,
Ți-au fost date privirile
Să le împrumuți gândului.
Ce dar pieritor și trufaș!
Ce dar zeesc!

20 decembrie 1996

Copacul din vis

Poate n-ar fi trebuit să te dăru
Destăinuirii. O sacră intuiție
Să-ți fi dictat tăcerea. Și totuși...
Cum ai putea ascunde
Miracolul Poate n-ar fi trebuit să te dăru
acestui copac spre care,
În momente de restriște sufletească,
Deschizi fereastra - drum nesperat spre
dincolo

Și-ți oglindești în coroana lui
Viața tuturor anotimpurilor.
Nu mai știi exact:
Tu îți rotești privirile în jurul copacului
Ori coroana lui, asemeni ceasornicului
Ivit din fanteziile unui bijutier
Îndrăgostit de iluzii
Se rotește lin în jurul tulpinii,
Să-și arate pe rând,
Cu simplitatea verdictelor definitive,
Ofranda ramurilor.

Și îi e dat privirii să se bucure
(Și uimească în același timp)

De frunzișoarele cât unghia,
Traversate de verdele împărătesc
Al tinereții ce abia își descoperă
Numele, în vreme ce pe altă ramură,
Melancolic, florile își plâng
Scurta clipă a splendorii,
Baletând, prin petalele albe
Spre pământul a toateînțelegător
A toateprimitor.
Ca, mai încolo, pe ramurile dinspre sud,
Privirile să fie alintate de
Exuberantele, exoticele fructe ale toamnei
Neputincioase totuși, să împiedice
Căderea încărcată de regrete
A frunzelor, din ramurile dinspre apus.
Ele însele privilegiate față de
Ramurile dinspre nord, care ca niște
Scheletice, descărnate brațe,
Răstignite în semnele unor rugi păgâne,
Imploră cerul sticlos, împovărat
De nevăzutul frig din acea parte a vieții...

Astfel, neodihnită coroană a copacului
Se rotește mereu, uimind privirea
Cu simultaneitatea trăirii în acel timp
Imperturbabil, al atâtor vârste.

Logodind speranța cu certitudinea,
Floarea cu fructul, ziua cu noaptea,
Mutând, într-o clipă, albul petalelor,
În zborul sever al zăpezilor. Povestind
Despre dreptul de a fi și trecător și veșnic
Totodată. Numai jos, pe scoarța tulpinii,
Într-un alfabet fără timp,
Cu cifrul exilat în uitări definitive.

Ca pe o frunte trudită de povara viselor
Și înțelepciunea resemnărilor,
Crezi a putea înțelege îngândurările
Vremii, săpate în stranii desene.
- Piele vegetală, întunecată, scrijelată
De cute adânci, în umbra cărora
Harnicele furnici își duc
Drumurile instinctelor de la floare la fruct
Fiecărora având a le spune și a le cere
Ceva anume numai de ele știut
Cum s-a convenit în protocoalele
Înțelepților vremilor
Rămași departe de înțelegerea oamenilor,
Mult prea orgolioși și mult prea grăbiți s-ar
părea.

Ce-ți mai rămâne de făcut acum,
Când sub curcubeul extazului,

Copacul subjugă tandru
Trăind toate vârstele lumii de-odată,
Cum ai trăi nașterea și moartea
În același timp?
Să-nchizi fereastra pentru a învinge
Durerea atâtor miraculoase poveri
Cu care visul îți înconjoară singurătățile?
Să te refugiezi într-un anotimp anume
După îndelungi meditații
Sau după vocea hazardului?
Să aprinzi un chibrit destinându-i flacăra
Crengilor care, uscate, își plâng tăcut sevele
Demult uitate?
Totul, absolut totul depinde de voința.
De liniștea sau neliniștea din adâncul
străinului
Atât de cunoscut ție, cel cu care
Conviețuiești dintotdeauna, în aceeași
Tulpină mișcătoare.
Poți, copacului din vis, să-i lași toate
podoabele,
Neclintindu-i semnele nici unui anotimp,
Așa cum sunt ele îngemănate
La capătul tulpinei, crescând din misteriosul
Leagăn al pământului
Sau poți uita fereastra deschisă,
Retrăgându-te discret, pentru totdeauna

Spre a putea dăruia această iluzie
- Imposibilă aproape -
Și vederii altora

...Poate n-ar fi trebuit să se afle toate acestea!
Poate n-ar fi trebuit să deconspiri copacul din
vis.

Profitabil, poate, pentru metafora ultimă
Ar fi fost să-l învingi
Cu flacăra banală a unui chibrit!
Și totuși...

21 decembrie 1996

Portret de sfârșit de secol

În priviri de nevoiași
Mor colinde de Crăciun
Și la margini de oraș
Foamea-n urlet câinii-și spun.

Secolul - pe pat de scânduri -
Agonia-și duce grav.
Versul poartă, printre rânduri,
Un oftat de om bolnav.

Frunzele din vis, clorotic,
Se dizolvă-n nicăieri.
Delirând, un ins exotic
Scuipă-n gândul care-l sperii.

Noaptea urcă-n plină zi
În copaci și pe statui.
Plugul timpului e-aci
Să-ți vestească doar că nu-i.

Nu mai e nimic de zis
Când speranțele apun,
Când și visu-i interzis
În colinda de Crăciun.

25 decembrie 1996

Îngenunchere în templu

Cu alb copacul a fost scris
În iarna ca o disperare,
Dormeai, răpită altui vis,
Decât al zilei trecătoare.
Coloană m-aș fi vrut în templul
Ce-l porți, fiind spre-a lumii slavă,
Din-naltul frizei să contemlu
Statuia tânără, suavă.
Și, cum dormeai, vroit-a gândul
Să vadă cu păgân păcat,
Că-n înfrățire cu pământul
Templul visase răsturnat.
Nu-mi amintesc în care ceas
Coloana, ce puteam să fiu,
A învățat să poarte glas
Șoptindu-ți dorul ei târziu,
Întregul templu, ca-ntr-un spasm
S-a răzvrătit. Și chip solar
Prin noaptea unui tânăr basm
Mi l-a adus. Râvnitul dar.
...Dat fu ca-n somnorosul templu
Viața-mi fostă s-o contemlu.

25 decembrie 1996

Despărțirea de lucruri

De frunză

S-a întomnat adânc și iarna vine
Te știu demult, cum tu mă știi pe mine.
Ți-am fost în preajmă încă-n primăvară
Când te-ai ivit cu zborul tău prin țară
Și brațele a rugă, din copaci,
Cu verde crud ai început să-mbraci.
Tu, frunză, vis de-nvingător tenace
Ce norii-i chemi înlăcrimați să joace,
Ce faci cu focul razelor din soare
Covor secret de liniștiți și răcoare.
Cum n-ai aflat o clipă mai devreme
Că vine iarna timpul să ni-l cheme?
Să-mi dai și mie veste cum să știu
Că se-ntomnează-n viață și-i târziu
Să te ascund în versul care-l scriu.

De rădăcină

De când e lumea, poate mai demult
Trudind în lut, cu un destin obscur,

Înalți vieții jertfa ta drept dar
Înavuțind al vremilor contur.

Și-n vreme ce sub nouri se răsfață
Orgolios, coroane de copaci,
Embleme verzi unor mereu izbânzi,
Tu, în secret, din seve nimb îți faci...

Chemat de neîvinsele porunci,
Acum, când timpul pare să-și dea foc,
Când despărțirii ora-i e aproape,
Spre locul tău mă-ndrept să-mi aflu loc
În alte vremi, o rază de lumină,
Din rădăcina ce voi fi să vină.

30 decembrie 1996

Revelație târzie

Nu știu cine, nu știu când
S-a ascuns la mine-n gând.
De acolo, pe furiș,
Cu zei de aliș-veriș
Să mă-mpace parcă-ar vrea
Noptii să mă vadă stea.
Gândule, mult rău îmi vrei
Doar știi că nu-s zeii mei
Și că zeul ce-l avui
E demult al nimănui.

Printre vremi, fără folos,
Precum un necredincios
Spre a crede-ntr-o statuie
Vrui să văd urma de cuie
Dar zeul credinței mele
Avea sânge din vopsele.

Și cum ai putea să crezi
Când vezi ce n-ai vrea să vezi?
Sfinți născuți din vremuri false
Fac din mituri sterpe farse.
Unul doar pe cruce, sus,
S-a jertfit și-n cer s-a dus.

Spinii lui, adevărați,
Au fost de tâlhari furați
Și din jertfa lui curată
Cinic și-au făcut dovadă...
De atunci, precum vedeți,
Lumea-i plină de profeți.

17 februarie 1997

Cântec de Motru

Motrule, ți-am căutat
Valul repede, curat,
Cum curgea ții minte, când
Luceau stelele pe prund.
Am găsit valuri bolnave,
Plângând tristele octave.
Pe maluri, sălcii și plopi
Răstigniți în vesteji tropi.
Lângă pietre, mrenele
Tăcându-și blestemele.
Și, visând în repezină,
Clenii apa cristalină.
Omule, cu gest trufaș,
Apele le-ntunecași.
Își mai poartă din izvoare
Lacrimă de disperare.
Numai tu nu știi, sărace,
Valul cum din drum se-ntoarce,
Ca în asfințit de pleoape
Amintirea să ți-o-ngroape,
Să-și înfigă stelele
În ape andrelele.

29 aprilie 1997 - Cleșnești

Bocet

lui Cezar Baltag

De azi noapte cerul plânge
Lacrimi reci și despletite.
Cu auzul le port pân' ce
Lutul nesătul le-nghite.

În artere nevăzute,
Însetat pământu-și strânge
Din înalt de cer, pierdute,
Fluviile lui de sânge.

1 august 1997

Bocet

lui Marin Sorescu

Despodobit copacul! Ce jertfă, umilind
Lumina concentrată în frunzele din vânt,
Plecate să învețe-n căderi, cutremurând,
Amurgul brumei spus cu lacrimi de argint.

Despodobit copacul! Un fel de tragedie
Ce, până-n primăvară, pe zări pustii se scie!

16 noiembrie 1997

Din nou

Din nou mi-a devenit dușman cuvântul.
" - Am să te încarcerez într-o silabă
Și cătușe consoanele-ți voi spânzura de
limbă!",

M-a avertizat.
Cine ar fi crezut că el, prietenul meu,
Va împrumuta vocea dictatorului cinic
Să mă arunce în neprimitoarele ghețuri
Ale incomunicabilității.
" - Bine, mă! - m-am răstit la el
Eu care m-am născut să te slugăresc
Așteptând nopți fără nume
Să te aud cum îți îmbraci haine sărbătorești
Lăsându-mă amăgit de multele-ți ezitări,
Tocmai eu să fiu sclavul amenințărilor tale?"
Și-a venit în minți. Gata eram să-l iert
De toate necuviințele făcute față de mine
Și față de toți predecesorii cărora
Le-a zornăit, sfidător, cătușele nemulțumirilor
lui.
Numai că el, cuvântul, ori unul din

Milioanele lui de frați (buni sau de mâna a
paisprezecea)
Nici nu mi-a auzit dojana din moment ce,
La rându-i s-a răstit la mine, întrebându-mă
- "Tu, știi cum mă cheamă pe mine, măi,
omule?"
...Și n-am mai găsit cuvântul să-i răspund
La o asemenea mult prea simplă întrebare.
Răstigniți-mă dacă vreți, pentru neputința
mea,
Smerită în fața nesfârșirii simplității lui!
A cuvântului pe care, recunosc, l-am uitat...

24 decembrie 1997

Într-o noapte

Într-o noapte, poate la fel ca noaptea
Ce m-a robit insomniei ei (sau poate
Chiar în noaptea asta), într-un staul,
Uitat de lume, s-a născut
Sub răsuflarea neștiutoare a blânderor animale
Cel ce a fost lîsus, cel ce a fost lîsus
Fiul Omului.

În curînd, două mii de ani se vor aduna
De la nașterea Lui. Deși s-ar putea
Ca în noaptea care abia a trecut
El să se fi născut. Pînă aici
Totul fiind doar o legendă
Care a premers adevărul...

Și ce mai contează timpul
Cînd oricum, noul născut sortit este
Cruții Golgotei și cununii de spini?
Cînd din jertfa Lui - de demult
Sau abia prefigurată -
În loc să învețe smerenia, oamenii au ales
Prosternarea în fața iluziei unui
Adevăr ce li se refuză.

24 decembrie 1997

Cerc în timp

Când îşi vede ca-n oglindă
Faţa Anul ce-o să vină
Prin secreta rădăcină
Brazii vin şi mă colindă.

Vin prin zări, fără-ncetare
Aripi zvelte, anonime,
Risipite-n cor de rime
Şi-ntr-o veche alinare.

Ele vin, mă văd şi pleacă
Nu ştiu unde, fără mine.
Jos, pe ţărm, în mână ţine
Un copil o tristă creacă.

Parcă-s eu, uitat de vreme,
Într-un timp pierdut de-o viaţă
Şi un brad bătrân mă-nvaţă
Taina unor vechi poeme.

'Lerui-ler!', bradul îmi zice
O parolă - ascunsă-n graiuri
Ce-au nuntit aceste plaiuri
Când trufaşe, când complice.

Îl ascult și-n dangăt mare,
Din Tismana se învie
Clopot din copilărie.
Steaua iarăși "sus răsare".

Și mă văd cum cu Irozii
Sunt spre Betleem pe cale,
Ducând smirnă în pocale
De argint, ca voevozii.

Și ajung la mine-n tindă,
În alt timp, uitat de vremuri,
Lângă care te cutremuri
Când vin brazii și colindă

18 decembrie 1997

POEME LAPIDARE

NICOLAE DRAGOȘ

Poeme lapidare

Poeme lapidare

Inscripție în piatră

În piatră încrustate, cuvinte-n sărbătoare.
Și-au regăsit tăcerea și bronzul sunător.
Privesc lumina vieții solemne, lapidare,
Predestinate-a fi solii din viitor.

Profetul

Mai mult miracol decât om! Ori duh
Închinător la ceruri și la stele.
Sculptează vorbele-n văzduh
Iar oamenii-și fac sfinți din ele.

Izvorul sau miracolul despărțirii

Taina lui - o minune.
De n-o știi, nu te lasă să treci.
Despărțirea muntele-o spune
Cu lacrimi reci.

Inconștiența pendulei

Neodihnită-n mersu-i,
De la o vreme-ncoace
Măsoară vieți de oameni
Și nu știe ce face.

Deziluzii de iarnă

Câmpia, vastă coală de hârtie,
Sortită-i monotonelor imagini,
Pe care, an de an, fără s-o știe,
Nescrise mor imaculate pagini.

Tablou de Tonitza

Mâna de zeu, divină
A încercat culorile pe rând....
Alese din grădină,
N-or ofili nicipând.

Oximoron

Ploaia-ndelung
Îmi plânge la fereastră.
Mușcata numai
Râde calm în glastră.

Peisaj cu plop, iarna

Stă, profilat pe zare,
De frunze gol, defunct,
Nalt semn de exclamare
Cu luna-n loc de punct.

Istoria insulei

În ape de corali trupu-și desfată
La asfințit de soare, în calmul răsărit.
De valuri, din demult, asediată.
Un val învins, în spasm încremenit.

Jertfă la Pompei

Muntele,-n noapte, crâncen revoltat
Pe măreția omului, bolnavă,
L-a-ntemnițat în moarte și sculptat
Împrejmuiindu-l cu perfida lavă.

Toamnă ftlzigă

Cad, palid, raze ofticoase
Pe suflete, pe plopul nalt...
Stropi reci ai Toamnei pe asfalt -
Ecoul lor, cu frig, răsună-n oase.

Taina greierului

Păzindu-și mandolina sub surtuc,
Vara întreagă-a așteptat în luncă...
De-aroma fructelor, acum năuc
Pe patul toamnei cântecul și-l culcă.

Frunze-n furtună

Rămas de veghe spaimelor din crâng,
La ceas de toamnă și târzii utrenii,
Singurătatea crengilor o plâng,
Nu risipirea frunzelor și-a vremii.

Față de bătrân

Uitat de Dumnezeu, un manuscris
Pe chip de sfânt... De litere - risipe ...
Un pergament pe care vântu-a scris
Cum clipele se nasc și mor din clipe.

Pomi, iarna

Ce tragic se privesc unul pe altul,
Siliți doliul zăpezii să-l vadă cum și-l poartă
Și cum, cu brațe goale, roagă naltul
Se le arate drum spre vara moartă.

Cimitir de tară

Pe brațele-nnegrite și-a spus păienjenișul
Harul de-a țese-n raze un drum spre nicăierea
Pădurea, resemnată că și-a pierdut frunzișul,
În loc de rădăcini o sprijină tăcerea.

Fântână

La marginea pădurii, deconspirând izvorul
Ce își purta sub stâncă răcorile rebele
S-a prefăcut oglindă și cheamă călătorul.
Pământul și-a deschis ochi grav
spre om și stele.

Sacrificiul înțelept al rădăcinii

Nici nu o vezi din zori în asfințit
Cum caută să-și afle în neguri temnicerul:
Coroana sprijinind, se-nfige-n stânci cuțit
Să-și însoțească frunzele cu cerul.

Tot o idilă

Privesc cu-ngândurare și visătoare milă
Cum pe oglinda moale își caută urcușul
Luntrea, visându-și somnul, adânc, lângă argilă
Lacu-i vioara mută și luntrea e arcușul.

Crochiu cu licurici

Din jocul fanteziei, spre-a nopții feerie,
A adunat natura la un loc,
Într-o tăcută, vastă visterie
Splendori în iarbă: inimi mici de foc.

Lecția dimineții

Magnifică-i lumina când geana își deschide
Pădurea, - abia desprinsă din vise și din șoapte
Și te cuprind iluzii când, pe cărări perfide,
Întâiul pas coboară pe drumul către noapte.

Romeo și Julieta

Nu-ntotdeauna floarea dă veste rădăcinii
Când i se pierd în pulberi superbele petale,
Și lasă sterpe fructe să-și afle vagă cale...
Ca tineri să rămână, apun de tineri crinii.

Scurtul tratat despre eroare al Desdemonei

În toate ale lumii există-o dezlegare.
Minciuna? Adevărul? Sunt două stranii fețe
Menite să-ți aducă, de neuitat, povețe.
Viața? O batistă pierdută din candoare.

Recurs pentru Othelo

Ca limpede-n adâncuri să-mpărățească gândul,
Precum pământu-și varsă amestecul impur
Și se revoltă vorba, trecutul condamnându-l,
Vulcanul nu cunoaște ce jertfe lasă-n jur.

Iago și idealul

Cel blestemat să-și fie și sfetnic și duhovnic
Nici-o pornire oarbă nu-și reprimă.
Un singur gând nutrește al vieții searbăd ornic:
Savant, otrava vorbeii s-o toarne pân' la crimă.

Justificându-l pe Hamlet

Un duh patern cutremură cetatea,
Din draperii ies chipuri anonime,
Pe spada ne-ntinată mijește pal dreptatea
Un drum spre adevăr prin drum de crime.

Destin cu Ofelia

În loc de dezmierdări și împăcare,
Sortită-i fu iubirea drept osândă.
Azi, trece fără sine spre grea înseninare -
Pe pat de flori, o floare sângerândă.

Rațiunile lui Prometeu

Pe Zeus, zeu fiind, s-a răzbunat
Străin aflându-l: nu știa a plânge.
Focul din cer la oameni, trist, l-a dat
Că-și mai păstrase altul jertfă-n sânge.

Pedeapsa vulturului

Zbucium tăcut, singurătate vastă.
În cer, sburând, își are cimitirul.
Ascuns în stânci și temător de oameni,
De când lui Prometeu i-a fost vampirul.

Soldatul de la Marathon

Rănit mortal, dar vesel de izbândă,
N-avea sub pași nici umbră de povară,
Zbura spre oameni ce-așteptau la pândă...
Rostindu-și vestea bună, putea tihnit să moară.

Ciobanul Mioriței

Cu paltini și cu stele-n vecie logodit,
Cu sufletu-n lumină și trupu-n glie trist,
Călătorind spre nunta transfigurată-n mit
Senin se-mbracă-n jertfă al muntelui nou Crist.

Sculptură cu sculptor

Nu-i află daltei liniști cât viața-și schimbă fața.
Trece din zi în noapte visând să afle locul
În care viu izvorul își spune dimineața...
Din gheața unei marmuri, el vrea să nască focul.

Portret cu Gioconda

De n-ar fi fost sortită să-și mute în culori,
Mirații ochi, s-ascundă o taină, un alint
Nu mai urca prin vremuri, privind spre muritori.
Tristețe-i pentru veacuri, dintr-un surâs pândind.

Luceafărul

De prin țării, vecia
Cu liniște-ți arăți
Și azi ca-n alte dăți -
Păstorule de stele
Și de singurătăți!

Biserica de țară

Pare-o lumină albă sub geana de pădure,
Mesteacăn uriaș ce-a devenit doar trunchi,
Biserica de țară...Să ierte și să-ndure
Se roagă în tăcere... O pasăre-n genunchi.

Revelație cu lună

Pe bolta-nseninată, deodată, policandre
Se-aprind. Dau vastității mirificul tezaur.
Privirile-mplnite cuprind sub gene tandre,
Prin ramuri de stejar, un cuib de aur.

Ploaia ca jertfă recompensată

E clipa binecuvântată
Când Înaltul, implorându-l,
Își ia înapoi Pământul,
Din cer, lacrima dată.

Avertismentul stejarului

Nu-i simplu, prin păduri, să-ți însoțești povara!
Prin frunze, neatent, poți să strivești sub pași,
Fără a ști c-așteaptă să vină primăvara
În mica închisoare, ascuns, un uriaș.

Floare de nufăr

Acolo, jos, noroiul e apei vechi puroi,
Potrivnic purității și luminii,
Învingătoare, floarea vestește pentru noi
Suprema răzbunare pe țara rădăcinii.

Enigma labirintului

Poate că viața de neant desparte
Un drum fără de țărături spre mister.
Joacă de drumuri e, văzut din cer,
Dar ceru-i prea departe.

În Peșteră

Ascuns privirii lumii, visează muntele-n amiază
Iar multele-i cupole nu conțin să plângă.
Calcarul dizolvat destinul și-l urmează:
Hazardul face artă din lacrima de stâncă.

Demitizarea Zeului

Trup din văzduh și ochi fără de margini
În lumea de sub cer va fi având,
Dar convertit în cărți, și în imagini,
Șj-n marmură cuprins pare un om de rând...

Tatăl și fiul

De când te știu ești timpului captiv,
Dar ți-ai adus în lume cu pașnică voință
Asemenea să-ți fie, deși fragilă ființă,
Speranța că nu mori definitiv.

Umbrele nisipului

I-e dat din val să treacă-n
Umbre. Din pietre-iluzorii moaște -
Clepsidra mării-l naște
Și țărnu-i este leagăn.

Amfora

Modelat fu în trecut
Din argilă și ideie
Trupul gingaș de femeie...
Și-a încremenit în lut.

Destinul fluierului

Prin inimă de lemn se spune viața-ntreagă
Și noaptea urcă-n zi rostind cuvântul dor.
Ca vijelii ascunse lumina s-o-nțeleagă
Văzduhu-nvață hora sub deget de păstor.

Nedumerire dezlegată

Spune-mi de unde, când și cum veniși
Să dărui lacrimi pleoapei pe furiș?
Întreb în van. Rămân fără răspuns.
Și-mi e-ntrebarea pusă de ajuns!

Vioara mărturisirii târzii

Izvoarele vibrând și păsări în urcuș
Într-un ocean de triluri în suflet se desfac.
Dintr-o cutie suplă adună un arcuș
Ecoul altei lumi, dormind într-un copac.

Herb cu cerb

Spre lumeniș deschide prin blânzii ochi o poartă,
Păzit, ca voevod, de neclintitul munte.
Pădurea-i steaua lui și ne-nfricat o poartă
Drept diadem pe frunte.

Haina neodihnei

Cu stranii intuiții, măsoară-al nopții timp.
Din vagi trecuturi duce nedescifrata taină
Ceasornicul naturii. Nu vrea nimic în schimb.
El a-mbrăcat din veacuri a neodihnei haină.

Elogiul câinelui

Fiară devine-ndată, dușmanul dacă-l simte
Stăpânul pe furiș că-i amenință.
Paznicul vechi de veghe că e ne-aduce-aminte,
Născut să fie pururi totem pentru credință.

Motanul sau realitatea visului

Un criptic zeu ce vine din Fenicii,
Leneș pe canapea își toarce visul, speră
Că va cunoaște încă, secretele delicii,
Prin ochii de tiran, lascivul trup
De falsă baiaderă.

La o privighetoare (1)

Miracole în glasu-i sunt fără de măsură,
Trăiesc prin ele taina și armonia pură.
Aș vrea s-o-ntreb cum naște minunea din nimic?
Cum locuiește cântul în vas atât de mic?

La o privighetoare (2)

Acum, e bucurie în cântec ... Nu știi unde,
În care colț de suflet tristețea s-a retras.
Vine de pretutindeni, se duce în oriunde
Și-n pânza nopții-și țese lumina strânsă-n glas.

La o privighetoare (3)

Pe-o ramură plecată, alună scrisă pare,
Spre care luna-ntinde mirifice perdele,
Când razele din triluri se schimbă în mirare:
"Cum cântecul ei poate să urce până-n stele?"

Premoniții cu berze

Trec reci fiori prin săbii verzi de stuf,
Către adânc bătrânii pești se-ndeamnă...
Mirese-n alb aduimecă-n văzduh
Un zvon de toamnă.

Miracole de primăvară

Subtil, culori zăpezite vin umbrele să-și lase
Ca, fecundat, pământul să-mbrace noua zeghe,
Își caută copacii, cu degete sfioase,
Prin muguri taina veche.

Pădure, toamna

Un fel de devastare e-n suflet și pe culmi.
Presimți un cataclism. Îl vezi venind și taci,
Când soare palid parcă s-a spânzurat prin
ulmi...
În colorate flăcări, zac frunzele-n copaci.

Păstrăvi în râu

Tremură stele-n valuri și luna lunecând ...
Vegheate-s în tăcere de munte la izvoare.
Părelnic, printre ele, trec umbre - rând pe rând -
Prin râul cristalin ... Agrafe mișcătoare.

Pom înflorit

O stranie făptură, stând sub cumplitul ger,
Până spre primăvară, cu mii de brațe oarbe
S-a tot rugat spre cer.
Pictat-a iarna-ntreagă un descărnat tablou ...
Pe pânză, fără veste, bătrânul pom, azi noapte,
A înflorit din nou.

Acuarelă cu cireșe coapte

Prin frunzele supuse cu bucurii confuze,
În dimineți scăldate-n aromitorul mosc,
Au răsărit pe ramuri tăcute buburuze
Ce zborul prin văzduhuri nu-l cunosc.

Trandafirii vorbitori

Cu ochii-nchiși, miresmele-ți vorbesc.
Auzi culori prin aer, suavități mereu
Urcându-le dintr-un culcuș ceresc.
Păziți de ghimpi, grădina le este pat de zeu.

Porumbul de lângă fântână

Lângă fântână-a putrezit o cruce.
Câmpul întreg e-o mare de tunici.
Orice oștean ce s-a născut aici
Doar gloanțe pentru viață
În răniți verzi aduce.

Nașterea ulciorului

Prind lutul între palme, cu foc din ape-l scui,
Roții îl dau să-nvețe rotundul, cosmic drum.
Ivit dintr-un miracol privește lumea,-acum,
Tipar în lut răcorii, izvorului mic cuib.

Vara și tentația infinitului

Vag cumpăna fântâniei măsoară infinitul cu lente
legănări.
Visând răcoarea apei, cad razele-n adâncuri și
neștiute pier.
În orizonturi calme scriu drum spre alte zări
Amiază ciocârliei și grâul ce-ncunună căderea
ei în cer.

Veste de toamnă

Diluviile-nvață prin Univers să-nnoate,
Arșiței, lent, cămașa copacii iar i-o scot.
O veste gravă trece prin cetate:
"Lehuzii pomi se spală, ca de păcat, de rod!"

Sângele iernii

Deși de-atâta roșu e inima bolnavă
Și ochiu-ascunde-n sine un sânge ruginit,
Se-așterne giulgiu cu tăceri și slavă ...
În sânge alb e totu-nvăluit.

Drum prin anotimpuri

O veșnică-alergare pe aparente scări:
Ramura dă în floare și floarea vie-n fruct,
Zboru-n cădere-al frunzei sub geruri e-nterupt.
Viață-n ani închisă... Ce aspre depărtări!

Îndrăgostitul fluture

Îndrăgostit de zboruri, neodihnit o clipă,
Culorile din câmpuri și le-a râvnit mirese
Dedat prin fals destin la pașnică risipă -
Peregrinată viață prin flori neînțelese.

Cătușa delicată

E cercul închisoarea perfecțiunii. El
Închipuie și turla de sacră mănăstire.
Poate de-aceea-i datul să fie un inel:
Cătușa delicată, iubirii amintire.

Câmpie dimineața

Las păsările-n tihna văzduhului să zboare,
În orgi de plante seva să urce spre izbândă.
S-aud cum se trezește pământul și cum cântă -
Imens ștergar pe care se-așterne noul soare.

Memoria lumii, copilul ...

Când gându-și vede trupul în vagă crisalidă
Și fragezi lujeri urcă spre mai târzii zidiri,
Răsare, peste vremuri, noi pagini să deschidă -
Memorie a lumii la vechile-amintiri.

Legea sărutului

Ca gemene și tefere făpturi
S-au cutezat să afle, o clipă, Paradisul!
Punând pecete-o gură drept taină altei guri
În arc voltaic visul își întâlnește visul.

Drama nopții

Cumplit destin ca fața să nu-ți vezi,
Să-ți duci viața sub un cer trufaș,
Înfrântă să rămâi, fără dovezi
Și-ndrăgostită veșnic de-un soare ucigaș.

Căprioara din trup

Vine cu mari candori către cătarea puștii. . .
Uimiți de puritate, ochii tresar flămânzi.
Jertfită fără vrere, o porți în trup. Cum? Nu știi?
E-o lacrimă-a naturii, fragilă, cu ochi blânzi.

Despre geneză

Târzie, spune lumii durerea pe obraz
O lacrimă-n deșertul sculptat de vârste, flasc.
Auzi, din depărtare, prevestitor talaz ...
E lacrima-nceputul din care mări se nasc.

Amneziile Casandrei

Ce veste-avea să poarte din templu peregrinul?
Casandrei chipul cum avea prin vremi să-l ducă?
Un vers s-a rupt, vorbind, din mult hulita-i fugă:
"Știind destinul lumii și-a ignorat destinul..."

Sfinx

Tăcerea doarme tristă la margini de deșert.
Sfinxul privește noaptea de dincolo de stele.
Ochii-n nisipuri reci și-n veșnicii se pierd,
Cu stelele-nțeleși. Dar mai tăcuți ca ele.

Darul Penelopei

Când scrie șoapta nopții din lacrimă-n război,
Cu fiecă secundă o dimineată moare,
Doar ochiul stă la pândă să ducă pân'la noi
Răbdarea țesând firul, tânjind în așteptare.

Elena din Troia

Pe ziduri de cetate, în încleștări confuze
Menită-i fu lui Paris, ca-n veac târziu să-nvețe
Gustul cenușii, focul murindu-i stins pe buze.
Războiul, orb, citește cadavre-n frumusețe.

Pavăza lui Ulise

Ceara tăcerii-i scutul nevolnicei ispite
Când ochii Penelopei l-așteaptă în tăcere.
Și peste-atâtea valuri, o viață risipite,
Catargul îi păzește văzduhul de himere.

Omul

Supus în veci
Aceleeași povești:
Nu stii când pleci.
Ești parcă și nu ești.

Coloana nesfârșită

Cocoșu-și strigă ora în irizat metal.
Rugă și vis născute-s să-nvingă efemerul
Ce-a nemurit eroii jertfiți de ideal...
Lumina lin își află în rădăcină cerul.

Poarta sărutului

Îmbrățișate pietre se-ncumetă să vadă
Cu simplitate calea spre cucerit Eden,
Lăsând privirii dreptul să afle-ntr-un desen
Arc de triumf al vieții și-al morții totodată.

Masa tăcerii

S-a recules luminii, privind mereul drum
Al cerului trecând printr-un noptatec foc.
Poartă din veche vreme spre clipa de acum
0 horă de clepsidre cu luna la mijloc.

Oglinda târzie

Nu-i o-ntâmplare simplă și nici un truc abil
De-i o oglindă-ascunsă, demult, în fiecare:
În trunchiul cel bătrân și-n zâmbet de copil.
Ea uită tot ce vede. Memorie nu are.

Scut antic

Rugina morții-n chingi ascunse strânge
Trecutul spânzurat în oarbe vele.
Metalul, scrijelat cu spade grele,
Mai picură, din vreme-n vreme, sânge.

Laleaua roșie

Când Dumnezeu își cerne prin raze limpezi duhul,
În roua dimineții se leagănă tăcută.
Privirea, cu uimire, se pleacă și sărută
Potir scăldat în sânge iar la mijloc văzduhul.

Horă de margarete

Prea vinovate, din pudoare, fete
Zveltețea-n câmp și-o poartă - viu argint -
Și-n dans fragil, de vesele subrete,
Cu gene albe soarele-l cuprind.

Basm cu o ramură

Poartă timid zăpada bandaje vechi și moi,
Și-i viscolită-n iarnă o rană solitară,
Când neștiut își dorm tristețile, în noi,
Leagănul frunzei, visul ei de-o vară.

Călătorie pe o luntre veche

E-atâta depărtare pe-ntinderea lichidă!
În suflet văd cum pierе o leghe-n altă leghe.
Cuvântul când încearcă tăcerea s-o deschidă,
Mereu, o-mbrățișează, de lemn, o scoică veche.

Corabia târzie

Fiecare moare singur!
Doar umbra celui dus
Colindă somnul
Celor rămași.
Corabie târzie...

Primăvara în valurile Cernii

În flăcări verzi se-mbracă iar copacii,
Cernitul trup lăsându-l în amintirea iernii
Din care, doar cu floare, împodobita frunte
O oglindește-n valuri din valurile Cernii.

Scrisoare nedumerită

Nu mai am nimic să-ți spun,
Nu mai ai nimic să-mi spui,
Nici măcar o vorbă nu-i
Lângă ea să te adun?

Stare tragică

Nimic nu se mai poate face,
Eșarfe negre cad pe zori.
Câinii orașelor sărace
Mor cu priviri de cerșetori.

Permanenta revelație

Cu cât mai mult te depărtezi de mine
Cu-atât mai mult m-apropii eu.
A vrut așa să fie Dumnezeu:
Să se grăbească veșnic cel ce vine.

Târziu toamna, cronicar la struguri

Poartă licori, cu soarele complice,
Rotundele cămări pentru lumina dulce.
Puține-au mai rămas ... Se zice
Că vin spre noi din vremea lui Neculce.

Adormiții din templu

Pe stânca mării, limpedea statură
Învață peste vremi, pentru cetate,
Cum s-a pierdut a timpului măsură.
Zei-n coloane dorm cu demnitate.

Semn heraldic cu vultur

Fu primăverii semn și toamnei gând,
Învinse-n zboru-i zboruri de zăpadă ...
De strajă între cer și-ntre pământ,
Sprijină ceru-n aripi... Să nu cadă.

Timpul lacrimii din frunză

E-atâta tinerețe în verdele mult crud
Și-atâtea sfâșieri în galbenele foi
Ce-și vor afla mormântul în noroi...
Cu ele, pomii plâng un scurt trecut.

Neodihna izvorului

Din șoapta stâncii urcă un zeu disimulat.
Visează anii tineri al frunzelor parfum.
Mă ia cu el tovarăș spre țărni îndepărtat,
Născut de munte-n taină, neodihnitul drum.

Privind în oglinda lacului

Au asfințit în nuferi miresmele candorii.
Mici valuri îndurare la șoapte parcă-ar cere.
Din nalt, privesc în ape înstrăinați cocorii
Oglinda tulburată de stelele-n cădere.

Revolta mării

Visând, în liniști vaste păzește lumea bolta
Cerească ... Poate încă nu a uitat și știe
Că-n zbaterea lichidă - oglindă-mpărăție -
Izvoarele captive-și trăiesc etern revolta.

Singurătatea stelelor

Depart-e-n timp, un fluier cu sunetul duios ...
Să nu rămână noaptea un aer noroios
Se nasc pe boltă stele - înaltă visterie.
Pe cer, singurătatea lumina lor o scrie.

Semnătură pe un munte

Pe-ai munților pereți își spun uimirea norii.
Tăceri neînțelese zidite-s în bazalt.
Condorii se întrec în zboruri iluzorii.
Învinsă, stânca tace în țipăt pur și nalt...

Semnătura fulgerului

Sublim extaz trăiește
Sub fulgere natura,
Când Dumnezeu și-arată
Sub nouri semnătura.

Călătorul

Din vechile vecii
Aceleași recunoașteri:
Născutul spre-a muri
Sămânța altei nașteri.

Vers în amurg

Pleoapa pădurii stă să se închidă,
Cuprinsă parcă într-o grea mirare
Când soarele se-ndreaptă
Spre-a nopții crisalidă
Păunii-și plâng culorile pe zare.

Premoniție înaintea plecării tatălui

Era aceeași casa părintească.
O umbră totuși tremura prin aer.
Către auz urca, ascuns, un vaer
În țândări liniștea s-o risipească.

Întrebare fără răspuns

Urcând până-n tărâmul interzis,
M-am întâlnit cu tata-n vis.
Am încercat să-ntreb cu glas confuz:
- "De-acolo, unde ești, mă mai auzi?"
... Copacii mă priveau tăcuți și surzi.

Înainte de plecare

Un vultur, smuls din stâncă, porni spre viitor,
Cu aripi citind cerul ca pe-o învinsă carte.
E ceas târziu când, tânăr, calm mă așez să mor.
De lucruri încă viața, tăcută, mă desparte.

Certitudine

Va veni o zi
o știu
Când va fi
de tot
târziu...

Exerciții pentru mai târziu

Trec printre cruci.
Încerc să mă obișnuiesc
Cu tăcerea lor.

Rugă amânată

Te caut Doamne sfânt, nu te găsesc!
Pământu-n miezuri ritmic se răcește
Și verbele conjugă nefiresc
Tristețea lumii. Doar pe românește?

Triumful versului

S-au adunat silabe, consoane și vocale,
Zidind spre suflet invizibil pod,
Să întâlnească-n nevăzută cale
Cuvinte semănite și devenite rod.

Victoria de la Samothrace

Fără vedere-i... l-a rămas mișcarea,
În urmă-i, ca destin, vin lungi corăbii.
Sunt mâinile aripi, în loc de săbii.
...Istoria s-a logodit cu marea!

Confesiune

- în loc de postfață -

Au mai trecut și alți poeți pe-aici,
Au străbătut cu pasul vechi poteci.
Fără orgolii ultime, dar nici
Intimidați de veacul douăzeci.

Din drumul lor, o floare i-a oprit,
Un zbor de pasăre, o stea căzând,
În care-au deslușit un semn, un mit
Ori fulgerul urcând al unul gând.

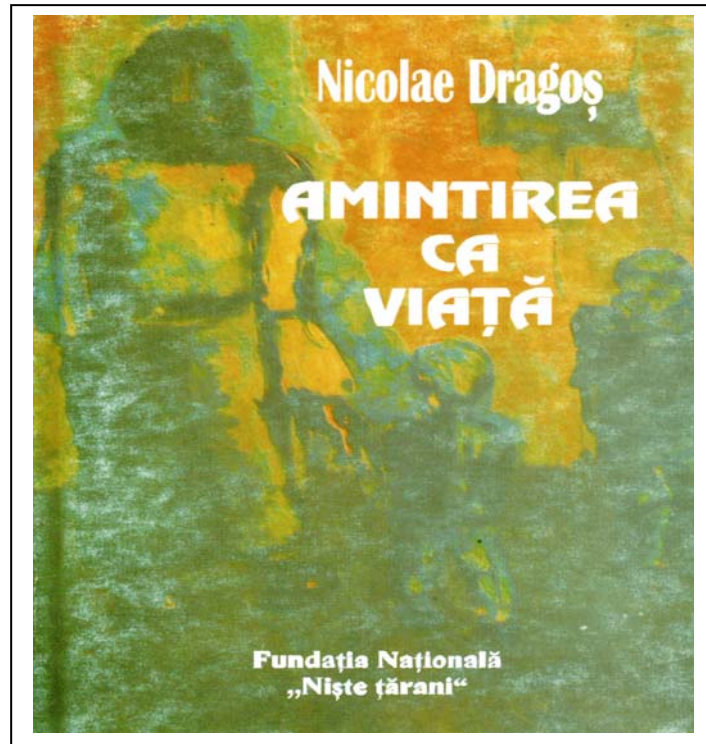
Azi, când metaforei o floare-i dăruie
Ori zborul păsării îl scriu prin stele,

Dintre poeți nu știu prea bine cărui
Îi sunt vecine versurile mele.

Sunt bucuros că drumul pân-aici
A cunoscut atâtea vechi poteci,
Îi port în suflet ca pe buni amici
Și-i știu de rude prin biblioteci.

17 august 1999

**AMINTIREA
CA
VIATĂ**

*Va-ntârzia în drumu-i lung izvorul,
Ori o petală floarea-și va desprinde...
Ajuns, demult, dincolo de cuvinte,
Vei mai trăi odată viitorul,
Când amintirea doar te va-nsoți
La pragul dând, tăcut, în altă zi.*

Micșea Dragoș

Amintirea ca viață

Abandonat în vremuri, uitate-n fără vreme
Și-n vechile cuvinte - cenușă altui drum,
Torni în tipare clare un infinit parfum
Ce poartă-n sine viața din șoapte și poeme.

Spectaculos, prezentul trăiește viu trecutul,
Se logodesc cuvinte din veacuri în nou veac.
Metafora își pierde conducerii în trist lac -
Joc grav de-a viața vieții și de-a necunoscutul

Cuvintele-n cuvinte se-ntorc, înduplecate
Viața să-și citească, trăită-n alte vieți.
O rimă emerită le ferecă-n peceți -
Porți de colibă simplă, de nobilă cetate.

E-atât de greu o clipă, din mii de ani, să-nveți
Cum ai alege-o viață din pulberea de vieți?

Spre limpedea amiază

Și-adună-n câmp statura tăcuți secerătorii
Răcoarea dimineții pe umeri li se-așează
Pe aripi soare poartă, spre limpedea amiază,
În vreme ce-n departe, trec pâlcuri de prigoii.

Așteaptă grâul falnic, cu bobul dat în pârgă
Tăișul nemiloasei dureri, visând a pâine.
Pentru tulpini mai este doar astăzi, nu și mâine.
E-al rădăcinii dreptul să tacă, ori să plângă.

Înceapă-și dansul tânăr arhaicele seceri!
Lăsa-va-n urmă câmpul vastă tristețe cheală,
O dâră nesfârșită de galbenă beteală,
De truditori pictată în nevăzute-ntreceri.

Rămână, trudnic vieții, să-și spună glasul bobul
De grâu, pe care-l poartă în taină sfântă robul.

Roșul arnăut

Bobocul rozei stă-n curând să spargă
Ziduri de temniți, unde e ținut,
Cu semeții de roșu arnăut,
Petalele să-și ducă-n lumea largă.

Din miez de iarnă, vechea rădăcină
Trăit-a o-ndelungă așteptare
Pentru o clipă-n care, scurt, să zboare
Către lumină, dăruind lumină.

Când prin grădină se zvonesc parfume,
Cât va mai fi? Ce-i clipa lângă veac?
E mare prețul dacă mâine-n lac
Petalele vor fi culori postume?

Răspuns de vrei, lași vremea să te-nvețe:
Doar clipa se măsoară-n frumusețe.

La țărniș de drum

Căzând târziu, o frunză și-a amintit trecutul
Și în căderea-i lentă ea l-a trăit încet
Cu mult prea lung e drumul până-ntâlnește lutul,
De necuprins e-n chinga unui umil sonet.

Trec simple anotimpuri - ce-au fost și care vin -
Pe calea ei spre clipa ce-o duce-n neființă,
În colburi să apună din zborul ei sublim.
Ne-ncăpător e totul: și vis și suferință.

Din iarnă urcă, trudnic, chemarea către seve.
În primăveri se naște a plantelor beție,
Ca după crugul verii, sub toamnele aeve,
Să-ncapă fructu-n sine și frunza-n veșnicie.

Căzând târziu, o frunză ne spune tainic gândul
Ce-i așteptat să afle, la țărniș de drum, pământul.

Pulberea de aur

Tot așteptându-ți pasul, aud ori mi se pare
Că prin poieni trec zvelte, cu mersul pe șoptite,
Acele prea sfioase minuni de căprioare
Ce par că vin cu ochii din raze moi, rănite.

Mai vii? Nu vii? O lume se frânge ca-n oglinzi
Între aceste simple și tandre acolade.
Oricând, tu ești lumina ce-n candeli te aprinzi
Și ești, de vrei, chiar luna ce-n pisc de munte șade.

Urieșesc, deodată, eu însumi munte sânt,
Purtând în glezne brazii, mestecenii subțiri,
Și-aud cum, în azururi, un vultur legănând
Te-apropie de ceruri, în care te admiră.

Iubire sacră lumii, tu, pulbere de aur
De vii ori de nu vii, rămâi nestins tezaur.

Revelație în bibliotecă

Stau secole-n devălmășie. Lângă tâlhari -
eroi măreți,
Cuvinte-flăcări așezate-s, inert, lângă
cuvinte calpe.
Privind atent, auzi vorbindu-ți cei înțelepți
dintre-nțelepți
Ori sunet vesel de bogate și strălucind în aur salbe.

Zei se-nghesuie-n Olimpul unor mărunte etajere,
Din marmuri albe cântă Venus splendoarea
unui corp de mit,
Vechi împărați împart onoruri și pier în
crâncene mistere...
Pământul tot e-ntr-un perete de la Apus la Răsărit.

Pădurea-nvinsă în hârtie, jertfită unui sacru foc,
Lumină veșnic devenind, tresare cu altfel de foi
Când voievozi ai vechii slove cu șoapta literei
fac loc
Să-și poarte gânduri fulgerate de la vecii
până la noi.

Îți faci prin veacuri și prin tine o invincibilă potecă
Și porți războaie neștiute în pașnica bibliotecă.

Stingher, precum o scoică

Stingher, precum o scoică-n malul cel
necutreerat de val
Rămas în vechi pustiu cu mine, ecoul vocii
mi-l aud.
Vorbește parcă de-o iubire, de soarele ce-i
scris pe deal
Ori poate spune cum cocorii, se-ntrec în drumul
lor spre Sud...

Mă vezi? Mă știi? Pe drumul nopții, în pribegii
mă regăsești
În locul ochilor ce poartă misteruri de târzii oglinzi
Acele patimi ce se par că erau patime zeești
În care, ca-ntr-un vis, și astăzi, ca și demult te
tot cuprinzi...

Nu știi ce amintiri și jertfe, în lente drumuri
își mai duc
Bătrânii melci în carceri aspre, ai unor
cenușii cochilii,
Când din strigarea netrucată și monotonă-a unui cuc
Cuvintele își poartă simplu spre tine
netrădați dactilii...

Când vii arare cum vin încă la cuibul
înoptării sturzii,
Tu, ne-ntâmplato-n veci rămâi, podoaba
marilor iluzii.

Cum luna-n valuri...

Sunt mai sărac cu un deșert, cu-ntreg
pământul mai sărac,
Pe ape tulburi, nuferi galbeni s-au dus și nu
s-au mai întors.
Parc-ai apus, cum asfințește acest ciudat
final de veac -
Statuie vagă ce păstrează din tot ce-a fost un
simplu tors.

Când, fulgerată, urci sub pleoape, cometă
fără de sfârșit,
Când ești o umbră amintirii trăită parcă prin străini,
Prin tine timpul moare tandru, din veșnicie
urcă-n mit,
Cum trec în somn, în faptul serii, stranii
parfumele din crini.

Incertitudinea își poartă, cum lumea-n
valuri triste, raza,
Trăitul vis se descompune și putrezește în trecut
Și nu mai știi pe unde-și are conturile cu
viață oaza,
Prin care clipe neuitate, o!, neuitato, le-am pierdut.

Cum te-ai ascuns? Și când, străino?
Auzi, cum cheamă iarba? Vino!

Metamorfoză

Popoare vegetale, pădurile de-aramă
Cutremurate-n frunze, din rădăcini ne strigă.
Natura parcă-și prinse singurătatea-n ramă
Și-un pictor, magul straniu, culorile-și ridică.

Din verde ros de brume un roșu viu se naște,
Întemnițând rugina-n priviri - tăcut memento -
Chei zvelte sunt învinse și mor întoarse-n broaște
De uși de după care nu te arăți, absento!

la foc pădurea-ntreagă. Apoi, încercănite,
Pornesc exod de frunze, cu vuietul prelung,
Prin moarte colectivă vor limpede s-arate
Că zilele-s uitate și nu ne mai ajung.

Dar orice semn natura mi-ar face, de sfârșit,
Învingător e timpul în care te-am zidit.

De știi s-ascuți...

Eu cred în steaua mea, cum magii
În steaua ce-i purta spre locul sfânt
Să ducă mirodenii și omagii
Celui trimis spre om cu nou cuvânt.

De știi s-ascuți, sunt vorbele statui
Ce se ivesc din jertfe și din zile.
În fiecare poți trufaș să pui
Ziditul trup, prinos al altor file.

Fiind cuprins temeinic, pe vecie,
Între cuvinte ca-n abstracte temple
De vor cerca priviri să te învie,
Prin rece ochi pot doar să te contemple.

Așa e drumul, călător spre mit,
Îl pierzi din ochi când crezi că l-ai găsit.

Deschide doar fereastra!

Cineva-mi spune versuri de-o vreme la ureche.
Le-aud. Le tac cuminte. Ți le păstrez pe toate.
Vorbesc de mult, cu tine, o altă limbă, veche,
Iar din cuvinte simple clădesc docil palate.

Răsari dintr-o silabă, cum în grădini o roză,
Hârtia se pătrunde de-arome fără seamăn,
În labirintul frazei, în grea metamorfoză
Cu universu-ntreg îmi pare că sunt geamăn.

E-atâta bogăție de viață într-o clipă
Că s-ar putea petrece în ea o viață-ntreagă.
Lumina-și distilează esențe și-nfiripă
O rază ce ne-adună și-n trupu-i sfânt ne leagă.

Deschide doar fereastra ce dă spre Univers
Și-ascultă-te când urci cum umbra într-un vers!

De vor veni...

Afară-s lupii, draga mea, la ușe.
Auzi, bocancii grei cum preșu-l șterg,
În strict secret, aduc cu ei cătușe
Și mi-au închis văzduhul într-un cerc.

- „Nu, nu-i nimic! îmi spui. E numai vântul
Ce bate mai tăios ca alte dăți,
Potopul urii lumii, descărcându-l.
Un tunet surd, spre noi singurătăți!”

- Afară-s lupii, draga mea, o știu,
Dar nu mă tem. Trăiesc de mult cenușa
În care viața bate spre târziu,
Când singură li se deschide ușa.

De vor veni să muște, crud, din carne,
Doi ochi, ca două gloanțe, în nopți o să-i răstoarne.

Sunt cel care visează

La ceasu-n care gândul mă adâncește-n trup,
Aud cum vremea toarce spre viitor cărare,
Din clipa ce se pierde miraculos mă rup.
Să-ți fiu cât mai aproape, mă pierd în depărtare.

E zbor întreg trecutul spre un prezent de foc,
Născutul prin arome din flori fără egal,
Când repezi anotimpuri unite-s la un loc,
Într-un decor ce-și poartă podoaba triumfal.

Tu vii! Statuie zveltă. Și steaua ta mi-e Nordul.
Spre semnu-i navighează trufașul meu destin,
În altă clipă, poate, prielnic e fiordul.
Acolo ancora-voi statornic și deplin.

Culpabil în cădere, din zbor către înalt,
Sunt cel care visează, trăind în celălalt.

Când nașterea...

Comedianți din tată-n fiu,
Trăind, murind pe-aceleași scânduri,
Măcar ce-i viața poate știu,
Închisă-n turn, învinsă-n gânduri.

Nimic din 'nalt nu e-mpotrivă
Iar semizei de mult nu sânt
Planeta trece în derivă
Se va striga din nou: „Pământ!”?

Până atunci, să faceți jocul!
Destin - primejdios hazard,
Când nu mai știi unde ți-e locul,
Când timpu-i leneș leopard,

Când nașterea-i un accident
Și moartea-i fugă din prezent.

Destin

Vântul - mereu pribeag, ecoul pustei -
Sapă-n nisip ciudate alveole,
Zbor sincopat și ritmic al lăcustei
Ce-mbracă ritmul veselei creole.

El a sădit cu nostalgie-n inimi
Răsadul pieritor ce-i dat iubirii,
De nu mai știe-n toată lumea nimeni
Ce s-a-ntâmpat, într-adevăr, cu mirii.

Uitarea intră fără voie-n lucruri
Și-n oameni se ascunde, de-o potrivă.
Tristețea cum cu lacrima s-o bucuri
Când pentru răni voința e tardivă?

Până în zori, nisipul va fi din nou la loc
Și noi, al răni cerc, sub soarele de foc.

Urc iar Golgota toamnei

Iar umblă toamna-mpodobită-n salbe...
Își scutură copacii armura lor de frunze,
Când din statui se nălță, cu disperare, albe
Dorinți neîmplinite, șoapte savant ascunse.

Ca de cutremur, pomii devin neliniștiți,
Știind că jertfa dată e primul pas spre rugă.
Cu ochii-n agonie, ce limpede-ți agiți
Setea apropierii, a lașității fugă.

Nu voi lăsa uitarea să aibă loc vreodată.
Iubirea e sortită drept nimb la nemurire,
În drumul spre adâncuri poteca-i sângerată.
Urc iar Golgota toamnei cu tandră tresărire.

Iubita mea, vezi jarul din vatră! Ce tumult!
Mereu te strig, dar focul ne-a mistuit demult.

Drumul spre legendă

Purtam spre nalt mortarul întruchipând un zid.
Destinul de-a fi sprijin mirificei cupole,
Prin care spre lumină deodată se deschid
Aripe de ne-nvins, cum le gândea Manole.

Azi, vremea-aceea-i dusă pe drum pierdut și unde
Legendele se nasc, trăind în alte veacuri
Ochiul, atent, adâncul cu vorbă li-l pătrunde
Cum raza lunii urcă fecund în triste lacuri.

Azi, numai prin legendă te-ntruchipezi aeve,
Te naști din vis și visul se pierde-n ample șoapte.
Știi drumul spre legendă din gestul primei Eve,
Aluneci ca șopârla din solzi uitați în noapte.

Vezi, luna își adună oglinda rece-n lac!
E ceasul când vieți trăiesc... Și mor... Și tac...

Semnul de întrebare

Vai, tandrețea dimineții, când alene taie lacul
Lebăda cu gâtul galeș - liber semn de întrebare!
Clipa ce-i trăită-ntreagă se aude urcând veacul,
Valuri ce se nasc din ape, pier în cosmica mișcare.

Numai tu, în mii de feluri știi să fii, să te arăți,
Enigmatică în valuri, împlinind halucinații,
Parc-anume dăruită unor vechi singurătăți,
Năzuite prin chemare și nestinse adorații.

Cosmosul se-ncape-n valul ce-l despică mâna ta,
Nuferi desenează trupul într-o pașnică durere.
Stai! Rămâi o clipă numai, cât să pot a-ți arăta
Drumul ce ne-ar duce-aproape, mai aproape
cu-o tăcere.

Rai pierdut! Totu-i un val și pe coama lui răsare
Lebăda cu gâtul galeș - liber semn de întrebare.

Dar zeesc

Zeiască-nfățișare și fără de trufie
Și toată crin solemn, împărătesc,
Pentru prezentul viu și-n veșnicie
Sub ochiul tău senin mă-mpodobesc.

„Femeie înger!” - se spunea-n vechime,
„Femeie înger” îți voi zice eu,
De dat mi-a fost să am în drum cu mine
Un dar venit din partea unui zeu.

Nimic nu-i nepereche poate-n lume,
Dar nepereche totuși ești. O știi.
Nici cerul nu l-aș înțelege cum e
Fără privirea-n care viața-mi scriu.

Dacă va fi să sper un dar zeesc,
De-ajuns va fi în gând să te numesc.

Spre umbra ființei

Deși că ești te știi, rămâi și vis.
E drumul mai bogat atunci spre tine,
Pământul tot devine Paradis
Ce-și tatuează spectrul pe retine.

Prea bine adevărul nu-l cunosc,
Apari aevea când, cu ochii-nchiși,
Adun parfume de zefir și mosc
Și mă preumblu-n câmpuri cu iriși.

Trupul în clipă-i, gândul în etern
Și-i mai avut în aprige detalii.
Pe drumul vieții văd cum se aștern
Gemene fețe unicei medalii.

Cu siguranță, nopțile cu vis
Spre umbra ființei calea mi-au deschis.

Nu-n oceanul sclav la valuri...

Moare valul, dar oceanul naște alte valuri, mii,
Muntele lichid sculptează dorul liniștei învinse.
Pari o apă. Aprig fugi și statornică revii
Parcă-n valuri ce se nasc, parcă-n valuri interzise.

„Veșnică-i numai mișcarea! "E neliniște-ntreg
dorul,
Smuls din trup, din inocența de-a trăi un nou Eden.
E-n trecut, rămas în urmă, și e criptic viitorul -
Binecuvântată boală și neistovit blestem.

Din contrarii viața-și naște și-nserarea și azurul,
Precum valul care pierde lasă altul să se nască,
Într-un pas, cu ochii limpezi, pot să-ți
deslușesc conturul,
Pe când ziua vrea, din noapte, pasul să-ți-
recunoască.

Nu-n oceanul sclav la valuri, vin să-ți caut
iarăși chipul,
Mi-e de-ajuns să nasc cu gândul perla valului
- nisipul.

Niciodată mai aproape...

Lângă lacul unde cerul își privea adânc misterul,
Așteptam ca din secunde, tu, miracol să răsai
Și în preajmă, solitară, nici chiar umbra să n-o ai,
Să te știe-un nufăr numai, unic nufăr, austerul.

Ai venit când raze-n valuri înotau sinucigașe
Zbor târziu de libelulă, îți jucai la gât năframa
Parcă cineva zidise frumusețea în guașe...
Să n-o șteargă întâmplarea se năștea-n
privirea-mi teama.

Ce minune teama asta! Și cât adevăr adună!
Niciodată mai aproape nu mi-ai fost de ochi,
de trup.

De te spargi în mii de cioburi, în adânc de
lacuri, lună,
Chipu-n raze ți se-adună, cum albinele-ntr-un stup.

Lacul, lacră de misteruri, brațe mii spre tine-ntinde.
Adevărul ce-l ascunzi, ca-ntr-o candelă se-aprinde.

Așa și eu...

Să te zidesc statuie, zbor întreg,
Fu, pentru mine, ce râvnii Olimpul,
Dilemă aspră: Să refuz? S-aleg
Din tot ce pierde și ce iartă timpul?

Cum ia albina florii doar polenul
Și-i strânge calm nectarul din potir,
Cum sub zăpadă amiroase renul
Lichenul tânăr, vieții elixir,

Așa și eu, scrutând atent minunea
Ce-o plăsmuiai, în joacă, adorato,
Zidii un templu să nu-l vadă lumea:
Al vieții mele pașnic Eldorado.

...Când timpu-n socluri valul își trimite
Statuia-și poartă pasul în vremuri nenumite.

Decembrie

Atât de lung îmi pare drumul
Până-n acel târziu Decembrie...
Trecutul își scrisese scrumul
În trup, în vechile vertebre.

Credeam că totul intră simplu
În anotimp de hibernare.
„Scrisorii de adio”, timbrul
Plătitu-i-am din disperare.

Atunci, te-nfățișași, lumină
Să-ntuneci vechile contururi
Și să reversi ca-ntr-o grădină
Nectarul unor noi azururi.

Da, în Decembrie prima oară
Într-un îndepărtat trecut,
Neașteptata primăvară
Ca un miracol s-a născut!

Tot voi veni...

Te pot cuprinde-n varii ipostaze,
Un labirint de stări să traversezi.
Poți fi deșertul ce-nflorește-n oaze,
Poți fi răcoarea unor noi amiezi.

„E vreme-n urmă strânsă cum nisipul
În emisfera joasă a clepsidrei,
În timp ce locul gol arată chipul
Ce ne-a sortit mirărilor perfidei

Întunecări, clădite din uitare?" -
Mă-ntreb uimit, când noaptea nu-mi dă pace
Și leg în șiruri, zare după zare,
Uitând că ochiul stins lumina-și zace.

...Și dacă trupuri n-om mai fi demult
Tot voi veni tăcerea să-ți ascult.

Desen imaginar

Luminat de-o rază tandră, chipul, blând,
se-nseninează,
Vâslesc nuferii prin valuri către țărmurii ferice,
Viața-ncepe liber drumul printr-o limpede amiază -
Cea de ieri a fost zidită cum în mit Euridice.

Clipa se mlădie simplu în tiranice extaze,
Unde ești vital cuprinsă și trăiești într-un etern.
Anii toți se-adună, iată, sub mănunchiul noii raze,
Când, în calea ta, genunchii-mi pentru rugă
se aștern.

Treci ca o icoană vie, dincolo de simțuri oarbe,
Ideal devii și trupul pare abur ce se pierde,
Pre când lacul în oglinda-i te cuprinde și te soarbe
Și te spun fugar și lacom valuri ce răsar incerte.

Un desen imaginar vine să-mi redea natura.
Îți știi ochii, glasul, mersul. Nu pot împlini făptura!

Prin litere

Scrisul: o fugă înainte,
Un vag regret dinspre trecut,
În timp ce-apui și oseminte
Își năzuiesc destinu-n lut.

Învie litere-n cuvinte
Un înțeles ce l-ai știut.
Ochiul le-așteaptă și cuminte,
Plătește limpede tribut:

Doar a uitat cum a văzut
Lumina răsărind, Părinte,
Din cerul magic, cunoscut,
Din rugă înviind fierbinte...

Prin litere, din nou, trăiești
Pictat în porți împărătești.

În nimbul vorbei

„Trăiesc în altă lume decât voi!”
O lume inventată, fără timp
Noaptea în zi, de vreau, pot calm s-o schimb,
Fructul să-l cresc în clipa-n care vroi.

Cu sacru har m-a-navuțit destinul.
Cuvintele pot lumi din nou să nască,
Pot timpul să mi-l dăruie. Duc divinul
Foc al vieții-n pulberea cerească.

În clipă pot cuprinde-o veșnicie,
Pot asfinți-n secundă ca-ntr-un veac.
Stăpân deplin pe-a mea împărăție
În nimbul vorbei tainice o-mbrac.

E lumea univers fără sfârșit,
Când știi să-nvii o flacără din mit.

Scurtul foc

Împovărat de ani, și-atât de tânăr,
Miracol port tăcut, vagă hlamidă,
Ce viscolește flacăra pe umăr.
Ascund zeești prefaceri - crisalidă.

Din propriu-mi trup mă smulg precum vulcanii
Din focul ce-n adâncuri își revoltă
Voința de-a irumpe, suveranii,
Cu mii de limbi către senina boltă.

Prin anotimpuri vagi, mereu captivă,
Floarea iubirii se petrece-n grabă
De tâlcul i-l cunoști nu-ți e-mpotrivă
Ca în petale darnic să te-ncapă.

Nu-ți numeri vârsta-n ani! În amintiri
Și-n scurtul foc al unei vechi iubiri.

Cu vremea-mi dată

În față timpul crește, să îl cuprind nu pot.
Mi-am măsurat trecutul în marile secunde
Vine acum, grăbit de peste tot
Culoarea lui uitată luminile-mi pătrunde.

Cum pe semeți piloni domnește viaductul,
De poți doar bănui constructorii ce-au fost,
Așa trăiește, astăzi, în amintiri trecutul,
Dând zilei care este și temelii și rost.

În toate zid statornic și braț mângâietor
Ești tu, lumină amplă, speranță de ne-nvins,
Prin care, uimit, gândul departe-n viitor
Chipul de ieri îl află în univers cuprins.

Întorc cu vremea-mi dată cărări spre mai departe
Cum ai întoarce simplu o pagină de carte.

Când tu nu ești

Când tu nu ești și-i totul gol în jur,
Când ziua cu-noptarea își dau mâna,
În acest spațiu vag, în clar obscur,
Când trist aștept să se arate luna,

Te chem cu gândul... Abur te ivește,
Parcă venind agale dintr-o carte
Luna-și începe viața. Povestește...
Tu strălucești departe, ca Astarte.

Zidită din cuvinte, din rime potrivite,
Desenul grațios, oprit la jumătate,
Îndeamnă reveria și gândului permite
Să pari mai vie ca-n realitate.

Las ochiul, voluptos, să te admire.
Devii prezent și urci din amintire.

De-aduse lumii focul...

Azi, vreau să-mi amintesc îmbrățișarea
Întâia ce-mi fu dată dintre mii.
A fost demult... Tu oare, o mai știi?
De-ți tulbur chipul, iartă întrebarea!

Își cerne vremea-n ochi și-n gând uitarea,
Se pierd pe drum destine și detalii,
Nu mai pricep zveltețea unor dalii,
Dar orice-ar fi nu uit îmbrățișarea

Prin care noi culori, în curcubeu,
Ne-au înfrățit prin timpuri și prin gândul
Că vom urca-mpreună ani de-a rândul,
Prinos ducând pentru-al iubirii zeu.

De-aduse lumii focul, Prometeu,
Tu l-ai primit și arde-n pieptul meu.

Gemenii

Se-ntâmplă-n Euratos minune sau o dramă
Când Leda lui Tyndar își uită trupu-n unde?
Stă Zeus, de uimire, cum sfinții într-o ramă.
Cu ochiul mult viclean, în valuri lin pătrunde.

Atâta frumusețe nu s-a văzut în Sparta,
Cum nici divinul ochi nu cunosc-ntre zei.
Și trupul, câteodată, pătrunde unde Arta
Își are drept să fie și unde-i locul ei.

Din lașitatea-n care chiar Zeus se-ntrupează,
- O lebădă în valuri știindu-se o clipă -
Se împlini legenda sub razele de-amiază
Purtată pe a vremii statornică aripă.

...De-atunci, trăiesc în ceruri. Purcede dar și vede-i
Cum, gemeni, doi luceferi păzesc uimirea Ledei.

Când versul vrea...

Cum să oprești din cânt privighetoarea?
Poți inventa un cenzor ca, sub lună,
Când trec în nopți mireasma și răcoarea,
Lui, glasul, sclav tăcut, să și-l supună?

Cum mersul tău, balet pentru privire,
Să-nghețe ca statuia în vitrină,
Când dat i-a fost, din naștere, menire
Privirilor să fie-n dar lumină?

Când versul vrea să-ți prindă-n ritmuri pasul,
Mereu în urmă cu un pas rămâne.
Doar undeva-n adânc, păstrează glasul
Ce pe trecutul tot mereu stăpân e.

Chem pentru tine-n zori privighetori,
Sub glasul lor neîntrecut să zbori.

O, vino, Azrael!

Învigoră tânjirea, prin ani, cu pofta trupul
Și le-azvârli spre viață adesea umilite.
Nu-ntotdeauna-n miere se-mpodobește stupul,
Destinul veche joacă pe lamă de cuțit e.

Prea multe-au fost blesteme trăite, repetate,
Când nu odată dorul s-a răstignit în luturi.
Sub pofta mult carnale pierind, incendiate,
De un prezent ce-n clipă nu cuprindea trecuturi.

Iertare!, prea tăcute și umilite zile,
În care, - nstrăinată de ochi, îmbrățișarea
Rămas-a doar o umbră uitată sub pupile,
Când trupul își pierduse în suflet disperarea.

O, vino, Azrael! Dreptatea-mparte:
Du sufletul din trup în altă parte!

Legământ

În somn devii, deodată, mai frumoasă.
Nu știu în ce țărâmurii elizee
Te-nstăpânești și pari la tine-acasă.
Ești parcă mai femeie și mai zee.

Femeia mea de azi, dintotdeauna,
Prin tine veacul mai bogat îmi este,
Viu, împlânzește glasul tău furtuna.
Comoară ești, și nopților poveste.

Iar când va fi să-ntunece destinul
De a mă ști sub ochiul tău minune
Calm prosternat în rugă spre Divinul
Păreri de rău, plecând, nu le voi spune.

Și soare cât va fi, să te lumine,
De n-oi mai fi, tot voi mai fi cu tine!

Te-mbrățișează versul...

La ce-ar mai fi pe lume și Soarele și Luna,
Ce-ar lumina, de nu a ta făptură?
Vulturul de ce-n slavă ar înfrunta furtuna,
Când vrei să-nveți prin ură să ierți ură?

Seninul urcă iarăși nostalgic prin grădină
Trec primăveri ce, darnic, flori presară
Te-mbracă o hlamidă din rouă și lumină
Și ochii-ncep de-atâta dor să doară.

Nu-i vremea să mă vămui o clipă îndoielii.
Trăiesc o oră grea de certitudini
Îmi pari un dar în umbre pictat de Boticelli,
În frunze ești și-n flori. Ești pretutindini!

Privindu-te, mi-e ochiul mereu în înălțime.
Te-mbrățișează versul, împodobită-n rime.

Cutreier veacul...

S-a năruit tăcut catapeteasma.
Acum, alerg la morți să-i strâng,
Privirea mută să le-o plâng,
Când paște vântul ierbilor mireasma.

Sunt mai bătrân ca veacul ce-și încheie
În lung suspin trecutul mort
Spălate-n noapte umbre port
Trăite în erori de epopee.

Când cei ce-au fost și nu-s mă înconjoară
Tot duc, uitând, un palid gând
Mă-nalț în mine, coborând,
Cuvântu-l zbor spre ochi ultima oară.

Cutreier veacu-n ceasul lui bătrân
Și-n lacra-i sacră paznic vag rămân.

Ochi spre viitor

Cum duce rima versul înainte,
Când pretutindeni ești de veghe tu!
Nu, pe hârtie nu rămân cuvinte,
Doar urmele din viața-mi care fu!

Dramatic vine ceasul și măsoară
Timpul ce-a fost, risipa ce-am făcut
Și din trecut, curat, ne înconjoară
Un fel de abur de necunoscut.

Salvarea de frânghia care vine
Liană otrăvită-ncercuind
Rămasă-n stăpânire-i doar la tine
Răspuns râvnit oglinzii de argint.

Dacă-n trecut regretele ne mor,
Tot mai purtăm un ochi spre viitor.

Năzuind să afli cale

Valuri palide te-ncearcă. Ochiu-n ele îl cuprind.
Tristă apă devenit-a lacul, racla unor morți.
Către lume urcând totuși, din privirea suferind
Ai trecut cu greu prin vama unor nemiloase porți.

Când cu gravă ezitare în oglinda lui îți pleci
Ochii, căutând în valuri umbrele celor ce-au fost,
Vag, auzi cum din departe cerșesc voci uitate, reci,
Pe tărâmul lumii noastre un sfielnic adăpost.

Te așezi pe val uitat, ca-ntr-o necuprinsă barcă,
Năzuind să afli cale printre nuferii ce nu-și
Ascund gândul și, minune, ne-nțelegeși de
timp aleargă
Drum spre morții din abisuri - enigmatici pescăruși.

Lacul te privește calm din al cerului palat,
Sprijinit pe stâlpii vieții, ce adâncul i-l străbat.

Zac în potirul florilor de crin...

Potire albe, zvelte, delicate,
Îndeamnă din grădină, încă din zori, drumeții,
Porniți în mare grabă pe drumurile vieții
Aroma să le-o poarte pe-nserate.

Și-au sumețit în liniștea grădinii
Tulpini înalte seva, vast să privească-n jururi,
Cu albul pur al florii să afle noi contururi
Și nou făgaș de trecere luminii;

Luminii când ca mierea se strecoară,
Din slăvi de aur moale și până-n rădăcină,
De unde,-navuțită, spre floare să revină
Aroma pentru liniștea de-afară.

Zac în potirul florilor de crin
Anii ce-au fost și anii care vin.

Scrisoare

Frigul își bagă unghiile-n teci,
Vremea pândește molcomele ploii...
Când în amiaza vremii ai să treci,
Să te abați o clipă pe la noi.

Nu, nu-ntârzii! Secunda-i de ajuns
Să-mi bucuri ochii, zilele să-mi faci
Să-mbrace grav aroma poenelor cu fragi
Prin care pân' la tine e calea de pătruns.

Din nou, poți să-mi fii pază, adorato,
Să mă-nvelesc cu timp, vagă cămașă,
Și să-mi trimit în ziua pătimașă
Simțirile, bogatu-mi Eldorado!

De va să pleci, din nou s-o face frig,
Dar tot voi fi cu zilele-n câștig.

Echilibru

De când se știu, și Soarele și Luna
Pe nesfârșirea bolții se alungă.
Așa a fost, și fi-va-ntotdeauna
Îndeplinită cosmică poruncă.

De când se știu, și după ce furtuna
Povara peste lume și-o aruncă,
Din nou se-arată Soarele și Luna,
Și-ncep să cânte păsările-n luncă.

Și tot de-atunci, și azi, și-ntotdeauna
Lumina coase-a lacurilor dungă,
În rece tremur piere-n unde Luna,
Când vara-i tot mai scurtă și iarna tot mai lungă.

Se schimbă multe-n vremuri în natură,
Clepsidra-i neclintită în măsură.

Întemnițat în ploaie

Plouă peste grădină și plouă peste mine,
O ploaie rea, cu șfichiuri de gheață,
Un fel de ceață oarbă se răsfață
Peste un câmp tomnatec de falnice ruine.

În tainice cătușe, natura mă cuprinde,
În spațiu-i sunt mai mic decât o frunză
Spre care raza nu cunoaște cum să
Aducă pentru noapte cucernice veșminte.

Întemnițat în ploaie îmi leagăn între plante
Iluzia că m-oi trezi cu zorii
Cântec să crească-n glas privighetorii
Cuvintele purtându-mi pe drumuri delirante.

Și câtă vreme încă speranța mai rămâne,
Din cețuri se va naște-n triumfuri noul mâine.

Petală într-o carte

Când ești alături, temeri în noapte nu mai am
De vastitatea lumii, de-adâncul Univers.
Te-apropii cu sfiata din flori dormind pe ram
Și-ntreaga viață-ncape-n splendoarea unui vers.

Ești vers rostit cu șoapta din gânduri și din trup,
O amuletă tandră în suflet locuind
Secundele se cheamă, pierind nu se-nterup,
În toate chipu-și află poteci prin labirint.

Ești când un vis aevea, când o durere grea.
Mângâie parcă pleoapa potirul unui crin
De nu te știi în clipă, văd neguri într-o stea
Și potere vrăjmașe privirea mi-o rețin.

De te-aș putea închide petală într-o carte
Aș rămânea cu tine, acolo, peste moarte.

Stare de urgență

Nu mai pot! Singurătatea cade oarbă ghilotină
Și retează-n două timpul. Fără milă îl despică.
Ceața deasă se-mpânzește unde ieri a
fost lumină...
În întregul ei natura-mi pare-un monument de frică.

Îndelung caut salvarea printre zilele trecute
Ca privirile să-mi apăr cu un zid de amintire,
Dar în locul ei mă ceartă rele guri, necunoscute,
Nesfârșind cuvinte moarte, ghem trufaș să
tot deșire.

Vino, tu! Halucinații mă pândesc cu grav vârtej,
Spre neantul nedorit, să mă smulgă din prezent.
Și o știu: vor izbândi să-mplinească, fără greș,
Timpul mort când, fără tine, eu voi fi din
lume-absent.

Caut trupul ce privirii-i este reazim și statuie,
Îl găsesc... E-atât de-aproape că aproape
parcă nu e.

Doar amintirea umbrei

Sunt toate-n juru-mi astăzi cum ieri eu le-am știut:
Și cărțile, și vasele cu flori.
Trădări nu vin spre lume plutind dinspre trecut.
„Dar nu mai sunt aceleași vechi ninsori”.

Statui în cărți, eroii din viață au trecut,
Trăind modest ca simpli muritori,
Chemați cu voluptate către necunoscut.
„Dar nu mai sunt aceleași vechi ninsori”.

Fragila-ți mlădiere e-ncremenită-n lut,
Închipuită-n raze. Când cobori
E-aceiași chip ce ochiul prin vreme l-a-ncăput.
„Dar nu mai sunt aceleași vechi ninsori”.

Deși va fi și mâine, ca astăzi, o amiază
Doar amintirea umbrei din ieri se mai păstrează.

Explozii de miresme

Mi-e iarăși dor de-a verii lumină să-nsenine
Cu somnoroase liniști întinderea livezii
Arome iuți de cimbru plutind dinspre coline,
Subtil să-mbrace iarăși chemările amiezii.

Din când în când să-și poarte o pasăre nalt zborul
Să tulbure în frunze secreta lor tăcere,
Gând nerostit să urce molatec la izvorul
Ce-și duce printre pietre lichidele mistere.

Și-n ceasul când natura-i aproape-n letargie,
Sub pleoapele-adormite să-nvie calm icoana
Din dureroase simțuri, ce-mi fu sortită mie,
Răpindu-mi echilibrul și înflorind poiana.

Explozii de miresme surpa-vor vremii visul.
Eu așteptare fi-voi! Iar tu vei fi trimisul.

Cetate deconspirată

Zidesc cu amintirile cetate,
O înconjur cu zidul de ape, încă viu.
Grădini de aur multe, suspendate,
Le risipesc în locuri ce numai eu le știu.

Cu aspre turnuri, paznici la crenele,
Primi-voi prieteni dragi și voi primi dușmanii
De anii mi-am închis, mortar în ele,
Le las zălog rugina să-mi povestească anii.

În ușa grea de piatră-n așteptare
Tunuri vor bate crâncen, se vor surpa iubiri
Și vor primi, prin vreme, fiecare
Răsplata unor simple și vechi nedumeriri.

Nu trecătorul trup îl apără pereții de granit
Și anii amintirii ce m-au încercuit.

O trecere e-n toate

Asediat în câmpuri de plante carnivore
Ispitelor miresmei le simt, din lut, sărutul.
Miraculoase brațe vin lacom să-mi devore
Carnalul trup și visul trăindu-și vag trecutul

Pe-o cruce de extaze mi-e așezat destinul.
Aud cum, cu uimire, se risipește - azurul.
M-abandonez miresmei. Începe dulce chinul.
Petalele grăbite-și dizolvă lent impurul.

În levitații parcă-s cuprinse ochi și gândul,
În pisc de răsărituri e clipa-n nou amurg.
Reîntâlnesc prin liniști, febril cutreierându-l,
Văzduhul vegetal. I-s rob, mi-e demiurg.

O trecere e-n toate. E regăsire pură
Secunda-n care viața se-ntoarce în natură.

Sub soarele amiezii

În codrii, printre arbori, la sorocuri
Pe drumul lor cărarea mea-i urcândă
Împleticită-n ferigi, fugind spre repezi scocuri,
Sub soarele amiezii stând la pândă.

Despart privirea de un trunchi de paltin
Și las în urmă pâlcul de mesteceni.
Nu știu unde e câmpul. Și mă clatin.
O, brad înalt, tu drumul drept petrece-mi!

Busolă, mușchii de copac spun Nordul.
Sudul, cenușă n-am să-l las în urmă.
Trupul, prin codrii, la-ntâmplare portu-l
Începe drumul. Dar brutal se curmă.

Aceluiași copac cărările-i colind.
În mine duc povară, prin ani, un labirint.

Cu umbra, pretutindeni

Plecările - un țipăt mut, prelung...
Deșert sever în urmă se întinde,
Tristeți mocrind, uitări care te-ajung
Sub pleoapele ce-așteaptă suferinde.

Plecări din clipă-i viața ori mai mult:
Părelnic spațiu de râvnită pace.
Din trecătorul verilor tumult
În sihăstria iernii te retrage.

Ce lași în urmă-i mai presus decât
Speranța, amăgind nălucă-n față?
„Desprindere de țărni”. Numai atât?
Intrare-n altă zi, în altă ceață?

Sortiți fatal unor mereu desprinderi
Țărni suntem cu umbra pretutindeni.

Ruletă

Secunda inimii bătând, izbândă
Și nostalgie e, împodobind
Ochiu-nsetat de mâine și la pândă
Spre-a descifra al vremii labirint.

Cu pieptul la hazard, în fața puștii
Din care glonțul va porni ori nu
Noi amintiri zidești și încă nu știi
Când deveni-vei amintiri și tu.

Cum iarna-i scrisă-n ramuri urma frunzei,
De ai rămâne umbra unui gând,
Tăcerea vieții ce-n adânc ascunsă-i
Tot ai veni s-o știi, cutreierând...

Zile și nopți, din umbra unui gând,
Vor înflori, miracol, sângerând.

Oracol, gândul...

Oracol, gândul să-ți încătușeze
Neprevăzutul ceas de reverie.
Și dimineața unei noi amieze
- Nainte de a fi - trăită fie.

Esențe pure, de luciditate
Să te ridice pe înalte culmi.
Ceasuri ce vin, firesc anticipate,
Cu dureros destin să le asumi.

Din harul de a ști ce va să fie
Sunt înălțimi în plus privirii date.
Prin gând trăit, prin vis ori poezie
Viața mai viață ți s-arate.

Fatala clipă când va fi să cheme,
Deja trăită, va trăi-n poeme.

Apusul lui Socrate

O mână-ntinsă aștepta, bolnavă.
Pe cer, sub soare, nici un zvon de nor.
Era băută cupa cu otravă
Și-n temple profeția un cerșetor.

Stau drepte doar coloanele antice
Când zei încărunțeau în vechi statui.
Discipolii dau semn să se ridice.
Cupa murea-n mirosul amărui.

Pe timp și lucruri platoșa lentorii
Împărăția abstract și suveran.
Cucuta-și distilase-n sânge sorii,
Pictând cu ceață ochiul diafan.

Stăpân în veci pe clipă și pe toate
Lăsate lumii, asfințea Socrate.

Nașterea poemului

Ca aburul, cuvinte din fierberea adâncă
Se naltă, împreună, să cânte ori să geamă.
Le-ademenești să vină, le suspectezi și încă
Le pui la cazne multe... Le iei târziu în seamă.

Câte un verb și-arată vevodal destinul,
Un altul își conjugă condiția umilă.
Din țipăt visceral ori amăgind suspinul
Întruchipezi poeme, cum oala din argilă.

Lin mângâiată-n ore, certată în sudalme,
Olarul naște vieții mirifică podoabă.
Drumul spre forma pură e desenat în palme,
Răcoarea să-și găsească fragila, zvelta roabă.

Alese din movila de cruci și oseminte,
Dai noi identități acelorași cuvinte.

Cuvintele

Aceleași vorbe s-au rostit prin vremuri...
Doar în văzduh le-au mai rămas amprente.
Nu le mai vezi și, tragic, te cutremuri
Sub zilele privind indiferente.

Grav repetate-n ample ritualuri,
Cuvinte sacre-au asfințit pe buze
Când s-au închis în ele idealuri
Menite ca să ierte, să acuze.

În mii de ani, trăind aceleași vise
De la ridicol până-n zări sublime,
Mereu salvă iubirea vieți ucise
Prin suferințe stranii, anonime.

Cuvintele-s la fel. Se uită și se-nvață...
Sunt vechi, dar noi devin cu fiecare viață.

Lumea

Privit din cosmos, o albastră sferă,
Pământul se arată printre astre,
Sub stelele ce suferă și speră,
Cum sunt trăite sufletele noastre.

Venind din vremuri imemorale,
E semănat cu umbra unor jertfe
Ce au născut momente triumfale
Ori și-au tăcut osânda pe-ndoliate jerbe.

Lângă un sclav e un iobag alături.
Pământu-i săturat cu nopți și moarte.
Un steag în orice arbor, din omături,
Eroic viața cu un om și-o-mparte.

Mutat în vers, mustind de-atâta sânge,
Pământul tace, sângeră și plânge.

Chiar dacă-n lemnul putred...

Întâmpini clipa nouă cu clipa ce se duce,
Când, în explozii oarbe, în creier mor celule,
Pui gratii la privire și la grădini patrule,
Apoi, cu mare teamă, lași trupul să se culce.

Începe înc-o noapte cu umbre și coșmare
Și te afundă-n somn ca într-o lentă moarte
O navă trasă-n stânci, trudind prin gibraltare,
Vrea spre oceanul vast tăcerile să-ți poarte.

Strâmtorile-n adâncuri bogate-s în epave.
Spinarea lor ascunsă susține temerarii
Ce-și vor în larg destinul. În cinstea lor
strigi: „Ave!”,
Chiar dacă-n lemnul putred măsoară vremea carii.

Trăiești în ceasul care, din somn, trufaș te cheamă
Și treci în nouă ziuă prin mult prea vechea vamă.

„La gura sobei”

Cuminți aliniate, îngândurate-așteaptă
Bucăți de brad ca focul să le vestească rândul.
Căldura-n termometru urca-va înc-o treaptă
Trupul de frigul iernii docilă apărându-l.

Când flacăra-n dogoare sfioasă le cuprinde
Cu moale-mbrățișare, perfid de voluptoasă,
Parfume de rășine, se-nalță suferinde
Insinuate-n simțuri și în întreaga casă.

Pentru o vreme toate - și glasuri și covoare -
Dispar supuse-n noapte și fără să murmure.
Către priviri tot urcă, șoptind ocrotitoare,
Din brazii dați securii, o falnică pădure.

Aromele pădurii învie-n foc, discrete,
Spre-a ispiti copacii viața să-și repete.

Aproape definiții

E focul amintirea pădurii care moare,
E amintirea focului cenușă,
Izvorul viața-ntreagă o află scrisă-n mare,
Nu are liniști floarea până nu și-a

Aflat destin statornic în liniștite fructe.
Aripi trăiesc în aerul vibrând,
Eroii în memorii, santificate-n lupte,
Cum vocea umbră este unui cânt.

Nimeni nu piere-n sine, e jertfa pentru altul
Când biruința-i prada renunțării,
În ziuă-i amintirea ce o trăiește naltul
Cum stelele-s icoane depărtării.

Metamorfoza-i darul cel sacru în natură
Din amintiri se naște noua secundă, pură.

În martirajul reciproc

Poemul scris e mai baroc
Decât neliniștea din mine
Cuvântul ia în ritmuri foc
Vrând drumul vieții să-l lumine.

Nu-ntotdeauna la un loc
Ce-a fost se-adună cu ce vine,
Când mă încumet să invoc
Cetăți din tristele ruine.

În martirajul reciproc,
Nu știu de e la înălțime
Opritul timp de vers în loc
Prin strategia unei rime.

În labirintul echivoc
Captiv, cuvântul încă-l ține.

Primăvară inventată

Dezleagă-ți, Primăvară, și ultimile chingi,
Paftalele pitite-n văi de gheață.
E-aproape, iată, clipa când gerul să-l învingi,
Să arborezi ghirlanda ta, măreață.

În trupu-mi vechi, pândindu-l, s-au nămețit zăpezi.
Le-aud cu nordic frig cum vor să strige.
Te-aștept, podoaba verde pe lume să-ți așezi!
Din vegetalul templu să-și ridice,

Spre cântec aripi zvelte și noi dorul...
Și prins în nestatornică oglindă,
Aștept ca viața, gândul în izvorul
Descătușat, din nou, să și-l cuprindă.

Prin frunze noi învie copacul alb din soare.
Trecutul mineral sub solzi de timp tresare.

Cetatea din gând

Mi-am construit o lume a mea, din albe gânduri,
O lume ce-i stăpână pe veacurile toate,
Pe căile astrale și pe alese cânturi,
Ce urcă din vechime către eternitate.

Înveninate glasuri, umil contemporane,
Depart-e-s ca-ntr-o vale a nopții. Ce infern e!
Când spurcă vorbe-n dodii spre sfinții din icoane,
O platoșă cu iarnă pe suflete se-așterne.

Mi-am construit o lume în care, ca-ntr-un templu,
M-abandonez în ample ceremonii divine.
Trecutul și prezentul în liniști le contemplu,
Când porumbelul sacru, veghează lângă mine.

Împrejmuit cu versuri mă simt veche cetate
În care numai timpul stăpân e peste toate.

Jertfa asumată

Da, m-am jertfit de voie, pe alții să-i salvez.
Aproape de furtună, am vrut să-mi apăr drumul
Și viața mi-am riscat-o la un mortal trapez,
Nevrând să iau cu mine, drept vamă pe nici unul.

Neprevăzute salturi a trebuit să fac
Pe alții-nlocuindu-i. Lor le-ar fi fost fatale.
Cuvântul ce-l gândeam a trebuit să-l tac
Și-am ispitit spre mine pumnale criminale.

Eu i-am trăit, înfrântă, lucidității drama.
Între concretul vieții și-al vieții ideal,
Cuvinte nedorite, în cântec, și-au dat vama
Pe alții apărându-i de cinic salt mortal.

E jertfa asumată, speranța ce mă ține.
Ea, peste noaptea vieții, menita să lumine.

Shakespeare

A încrustat viață-n neodihnit cuvânt,
Arheolog la vremuri, prin vremuri Împărat.
Mai regi decât au fost, prin El, toți regii sânt,
Fantoma lor târzie, din cețuri s-a-ntrupat.

Un prinț blestemă vorbe în fața unui craniu
Ce, prin tăceri, dezleagă-ntrebările discret
Himere, umbre moarte i se arată straniu
Acestui mult prea singur, neliniștit Hamlet.

Iubirii-n rece criptă cuvintele de jar
I-adună, din otrăvuri, un roșu trandafir.
Un rege șchiop își urlă delirul funciar
Când nopții-și urcă plânsul bătrânul rege Lear.

De mult, sunt morți cu toții și-s vii doar în cuvinte
Iar El, nemuritorul divin, le e părinte.

O amforă elină

Cum pictorul penelul adesea și-l înclină
Și tulbură paleta cu veștede culori
Să le așeze-n pânză cu umbre din lumină,
M-am înclinat spre tine, sperând, adeseori.

Am vrut să-ți smulg o vorbă, să-ți fur o respirație.
Privirii - am vrut o rază să-i aflu și s-o port
Spre ochiu-n așteptare. S-o-ntâmpin cu mirare,
Visând să mă viseze cum farul un fiord.

O amforă elină, măiestru desenată,
Îmi pari când lin lumina în sine se retrage.
Olar aș vrea să fiu, să te mai nasc o dată
Din frageda argilă ce-n viață se preface.

Rege al vremii, lutul, își doarme lunga pace
Și-nvață de la tine cum cântecul se tace.

Pastel autumnal

Umbre cad peste vestigii
Și vin ploii din viitor,
Ce muta-vor, din capricii,
Un decor în alt decor.

M-au cuprins în cercul lor
Ale toamnei privilegii:
Strugure gravid ori nor,
Zbor de păsări în arpegii.

Fructele domnind pe ramuri
Steme sunt la anotimp.
Pe-ale ploii vechi tam-tamuri
Mersul zilelor îl schimb.

Și-n acest statornic cerc
Către scrinul iernii merg.

Miraculos destin

Pictezi cu litere vagi viața.
Pentru uitări cauți un leac.
În azi trăiește dimineața
Iar seara moare în alt veac.

Miraculos, destinul-acesta
De-a fi și clipă și etern,
De-a fi biet scalv într-o fiestă
Și împărat într-un infern!

Cum țesătoarea-și plimbă acul
Pe pânză-mpodobind-o-n flori,
La fel, din litere, duci veacul
Din nou amurg în vechii zori.

Uitat, în apa vremii curgi
Dinspre vasali spre demiurgi.

Don Quijotte

Își sumeți spre zări abstracte lancea,
În briza serii desluși himere,
Orgoliosul cavaler de Mancha
Zidind iluzii, doruri și putere.

Cum a jurat pe spada de Toledo:
„Nimic nu-i mai presus ca Dulcineea!”
Privirea-i spune-acest fanatic Credo,
Ce-a logodit femeia cu ideea.

Onoarea și iubirea-i sunt blazonul.
Nu-s piedici să-i înnăbușe speranța
Din mori de vânt contur ia Pantheonul,
Sub lacrimă păzit de Sancho Panza.

Destinul pur, ferit de răni bigote:
Să mori visând frumos ca Don Quijotte.

Premoniție

Și iată, iarna cu tăcerea-i albă,
Cu săbii nevăzute de frig și-ncremenire
Sub talpă sec trosnește învinsa-n geruri iarbă
Când stelele-mpung cerul cu geana lor subțire.

Ascetic prosternați în clasice mătăanii,
Par arborii pe dealuri un părăsit popor.
Prin văi, un urlet jalnic trimit, spre cer, dihăanii,
În ura lor, jertfite, mioare blânde mor.

Tot universu,-n jur, palpită de cruzime
Și traversează-n geruri o semihibernare.
Narcotizate simțuri și crime anonime
Vin să-nfioare timpul din vremi cuaternare.

Mocnit dezlănțuită, metamorfoza pură
Urzește o revoltă, prin muguri, în natură.

Arghezi

Să scapere și cânte a potrivit cuvântul,
A izvodit splendoarea din flori de mucigai,
Câmpul hârtiei aprig brăzdându-l, semănându-l,
El triluri vii iscat-a în românescul grai.

Domnița suferind, icoanele de lemn,
În așteptare lacul ori stelele arzând,
În rugă-ngenunchiate, rostind cumplit blestem,
Își retrăiesc viața, pe rând, la El în cânt.

Prin frunze și prin găze a adunat în carte
Miracolul grădinii sortindu-l să viseze.
Din mult prea simpla trișcă și din lăute sparte
Noi sunete ivit-a, sub cer, în largi amieze.

A deslușit secretul zăpezii și-al livezii
Lăsându-ni-le zestre, pentru vecii, Arghezi.

Stejarul poet

Privirile-ntârzie mirate pe tulpina
Cu scoarța pergament de ne-nțelese semne
Sus, frunzele coroanei filtrează stins lumina
Prin care cântec curge cu mlădieri solemne.

A răsărit demult, dintr-o umilă ghindă
Ce-n mijlocul potecii destinul și-l ajunse.
Azi, credincioase ramuri par cerul să-l cuprindă
Cu stele logodindu-și imperiul vast de frunze.

Va asfinți, cândva, sub fulger ori furtună,
Prin ramurile-ntinse într-un final de rugă.
Avarul ochi din toamne culorile-și adună
În frunze, ca-n departe, cu vântul să le ducă.

Dar până când veni-vor aceste ceasuri grele
Stejarul încă-și poartă coroana printre stele.

O, vino, tinerețe!

O, tinerețe, tu, multicolor vultur
Ce lângă ochi fugace trecuși, ca o săgeată,
Te caut de atunci, dar mai găsesc în jur
Doar umbra unei pietre, tăcând îndoliată.

Unde-s acele zile scăldate-n frenezii
Și-acele nopți aprinse cu soare inventat?
Din somnul de departe trezește-te și zi-i
Un cântec să ne-aducă trecutul netrucat!

Ne va mai prinde-odată un drum fără istov?
Pe învrăjbite valuri lăsa-vom liberi barca?
Ne-o aștepta zadarnic într-un secret ostrov,
Să o-ntâlnim vreo muză, cu Dante ori Petrarca?

O, vino, tinerețe, și-mi mai arată-odată
Că am trăit, cândva, o viață-adevărată!

Auto-denuț

Durere n-am pentru nespuse gânduri.
Doar netrăite fapte îmi biciuie-amintirea.
Înmormântate-s toate, de mult, în patru scânduri.
Le caut să le aflu și ele-s nicăirea.

La renunțări slujit-am timid, și-am fost complice,
Și iarba vie-am dat-o pe-un braț uscat de fân.
Zadarnic, din genunchi, se nalță azi să strige
Dorințe ne-mplinite, cu sufletul bătrân.

Cum fiecare timp își are a sa vreme,
Din amânări nicicând nimic nu s-a ales.
Când buciumul veni-va din nou, prin timp,
să cheme
Doar sunet va avea, nu va avea-nțeleș.

Nu-i clipa pentru veacuri. Ea pierde în mulțime,
Și sieși e stăpână, trăind numai în sine.

În Leuccadia

Din simțuri, izbucneau direct cuvinte,
Se linișteau prin valuri și arome
Și se nășteau din lava lor fierbinte
Doriți zidind nostalgice Sodome

În Lesbos, briza mării aluzivă,
Lua cu sine trupul și îl ademenea.
Era-n barbare ierburi o captivă
Și evada cu ochii-n câte-o stea

Din două universuri chema același nume
Vestita Sapho, ritmuri împletind!
Nu au ajuns auzul iubitului ce-n lume
Plecat-a fără veste în arcă de argint.

Ea s-a jertfit în marea ce-o aștepta adâncă...
De-atunci, în Leuccadia, legende spune-o stâncă.

Surâs și lacrimi

Privesc la voi, mult încercați bătrâni!
Cu fiecare zi mai înviați odată
Și cu durerea-n suflet amânată
Luptați să fiți pe trupuri iar stăpâni.

Povară anii-n urmă s-au clădit.
Îi măsurați senini, cu-nțelepciune.
Surâs și lacrimi fiecare spune
Și-un asfințit ce-și cheamă mereu un răsărit

Privesc la voi, statui nemuritoare!
Deși trăiți cu mâine într-o stea,
Săpați ogorul rod din nou să dea
Netulburați de ultima plecare.

Cât voi mai fi, de voi nu veți mai fi
Icoana vieții voastre, prin timp, mă va-nsoți.

Timp încremenit

Fotografii... Un timp în vreme-ncremenit,
Putând, oricând, fi cel din urmă timp.
Pentru uitare semn, de-mpotrivire zid,
Memento generației de schimb.

O regăsire-n ani a celor ce au fost,
Cu vârsta nimb ridicol, grav trofeu.
Destin exuberant ori un destin anost
Păstrate-ngălbenite, ca-n muzeu.

Un palid drum ce-a înfruntat furtuni,
Fotografii... Un semn pentru urmași.
Ghicind cu jertfa vieții drum spre culmi,
Prea putrezite șoapte, ascunși pași.

Clipa învinsă ne-ncetat învie
Ca moartă viață în fotografie.

Îngenunchiată-i piatra

Îngenunchiată-i piatra-n solemnă rugăciune,
Îmbrățișarea daltei, supusă, așteptând.
Nervurile ascunse vor izbucni în cânt
Ce-n felurite chipuri lumina și-o supune.

Sub calmă mângâiere, sub tăietură dură,
Cu țipătul, întâiul, al noului născut,
Materia diformă un chip fără trecut
Va îmbrăca, lăsându-l ofrandă în natură.

Din marmură ivite, din lemn și din oțeluri,
Încremenite-n clipa unui etern simbol,
Vor da mereu, prin vreme, privirilor ocol,
Îmbrățișarea daltei rostind-o-n sens și țeluri.

În veci meditative! E starea lor firească
Și totuși, aștepți clipa să zboare, să vorbească.

Primeniri

Pădurea-ntreagă s-a-mbrăcat în sânge
Sub apăsarea toamnei care pleacă,
În ramuri seva-mbătrânită plânge
Iar rădăcina tace-n lut, săracă.

Văzduhul tot cangrenă-i sângerândă
Și timpul măsurat în orice frunză.
Spre lutul ce le-așteaptă-n gravă pândă
Cad ritmic, vrând trecutul să-și ascunză.

Pe buzele pădurii pecetea lui și-a pus
Cu apăsare nesațiu al toamnei trist amurg,
În dunga zării, soarele răpus
Statuie pare-nvinsă, de tragic demiurg.

Își va aduce ploaia lichidele perdele
Acest portret al jertfei să-l vindece și spele.

Spre copilărie

Mă-ntorc către copilărie ca spre o insulă de vis,
În care toate sunt intacte, putând trăite fi din nou.
Ochiul candorii spre-amintire nu-și are
drumul interzis,
Chiar și obiectele inerte trezesc un diafan ecou.

Caut, la colțul unei case, un vișin ce-l știam și nu e
Și, ca prin farmec, fructe roșii inundă cerul
de sub pleoape.
Auzul, ce atent devine, surprinde glasuri care suie
Din depărtarea unor vremuri și-mi sunt deodată,
foarte-aproape.

Pe drumul semănat cu pietre, același ca și
dedemult,
Fac găștele în ceartă-naltă, obișnuita lor răscoală
Copii frumoși se joacă pașnic și-mi pare că
din nou ascult
Cum se-ntâlnesc, prin voci știute, colegii mei
de joc și școală.

Mă-ntorc către copilărie, ca spre-o mirifică oglindă
În care flori, și ochi și glasuri, trecutu-l
află și-l colindă.

Abia-nșteleg cu teamă

Rămân numai cu mine, de liniște cuprins,
Cum fluturele verii în strâmta crisalidă.
Tavanul alb e cerul pe care var a nins
Și nu e nici o mână, fereastra să-mi deschidă.

Întemnițat în pânza cearceafurilor albe,
Abandonat în gânduri pe patul de spital,
Aud cum calm tăcerea în hăul ei mă soarbe...
Bolnav de anemie, mai piere - un ideal.

Rostesc în gând cuvinte și toate-s pentru tine
Și fiecare-n parte sunt vii... Trăiesc prin ele.
Ninsoarea din tavan începe să lumine
Și trece, zbor uitat, prin gândurile mele.

Cuvinte mai frumoase ca-n vis n-au fost și nu-s.
Abia-nșteleg cu teamă: nicicând nu ți le-am spus.

Nunta melcilor

Scot melancolici melcii mari coarne din cochilii
Și pe pământul reavăn scriu drumul unui rut.
Nu pot cuprinde-n ritmuri nici iambii, nici dactilii
Sabatul cu dorințe în care-au încăput!

Sub late frunze unde jilav pământul zace,
Ademeni perechea spre asprele mistere.
Când până-n ceruri totu-i cuprins de-a nopții pace,
Se prăvălesc în spațiul cel limpede-n plăcere.

Târziu, când luna-și spune prin nouri al ei dor,
Casa de var le-ascunde făptura vindecată...
A mai rămas prin iarbă, vorbind de nunta lor,
O panglică din lava răcită, argintată.

Strânși în cochilii surde și-n grea melancolie,
Dorm și trăiesc în noaptea ce iarăși va să vie...

Noapte cosmică

Ce straniu voal e noaptea pe când târzie cade
S-acopere-n uitare știute trupuri nude.
Ca-n lespezi de metal, destinul ritmic bate.
În Univers e larmă, dar nimeni n-o aude.

O muzică de sfere își cere loc spre lume
Și scrâșnet de luceferi se spânzură pe boltă
La rădăcina stâncii mugește marea-n spume,
Trăiește Universul magnifică revoltă.

Cu noapte-acoperite, se pierd perechi pe lacuri,
Cel ce-n adâncuri fierbe, din sânge, un vulcan e
Și brațul ce mângâie trece din an în veacuri
Miresmele sudorii cu gesturi diafane.

O cosmică,-ndelungă și grea complicitate
A coborât cu noapte, prin timpuri, în cetate.

Cuvintele și viața

Frământ cuvinte-n care e viața adunată.
Auzul când le pierde și când le regăsește,
Cum din argila suplă își lasă, tras pe roată,
Pământul trup de oală în liniște, regește.

E zbucium înlăuntru, seninul e-n afară
Și nu știi când furtuna își întâlnește pacea
Și când încep satanic cuvintele să doară
De crezi că mână cruntă le-mplântă-n
carne lancea.

O jertfă se întâmplă în fiecă secundă,
Când un cuvânt se naște și-n altul se-ntrupează.
Comunicante vase prin care să-și răspundă
Un asfințit de soare în limpede amiază.

Cuvintele-mi sunt viața, rănită să nu doară,
Născută să trăiască, prin ele, - a doua oară.

Odă la o catedrală

Pătrund adânc în catedrala de vegetală mlădiere
Cerul de frunze verzi filtrează în ritual
savant lumină.

Stejari solemni stau mărturie de veșnicie și putere,
Răzleți molizi își risipesc mireasma tare de rășină.

Mii de tulpini par să se-adune în vastitatea
unei orgi
În care sunete se nasc din clocotul vibrând de seve
Și-i o tăcere care cântă. Oriunde ochiul îl întorci
Auzi o aripă ce-așteaptă în zbor să se-ntrupeze
aeve.

Fagi seculari în nemișcare par blânde firi
meditative,
Cuprinse-n tainică veghere. Oh, ochi neodihnit
alege-mi
Și fă din frunze cântătoare imaculate portative
Să vezi în vegetala carne cum trec în tremur
lin mesteceni.

În tine, templu de mistere, viața are drept să jure!
În tine-i timp! Și e lumină. Te binecuvântează pădure!

Etern rămâne drumul

Dacă din amintire îți faci un drum vieții,
Nu știi când se începe un timp, când va sfârși
Chemându-ți asfințitul ca leagăn dimineții,
Poate ai fost odată, poate-n curând vei fi!

Etern rămâne drumul și când nu-i mai ești parte,
Chiar dacă-n colbul lui e-al urmelor tiparul
Ce locul nu-și mai află. El trece în departe.
Sfârșit și început nu-și pot găsi hotarul.

O vreme pasul, iată, cu drumul se-nsoțește,
Stăpân părând a-i fi, deși ești doar captivul.
De neuitat sunt clipe prin care, bărbătește,
Te-ndrești lucid din azi spre țarm. Definitivul.

Clipa, ce dată-ți fu o poți trăi acum,
Când încă-ți scrie pasul viața pe-acest drum!

Clepsidră

Ostatec e nisipu-n tiranicele cupe...
Din una vrea să fugă, în alta-și frânge mersul.
De trupul nestatornic neconținut se rupe
Prin trudă să-și citească-n monotonii reversul.

E-ncarcerat destinul când sieși nu-și mai este
Decât o amintire a timpului de glorie,
Când se-aduna pe valuri, născute din tempeste,
La țărături ce-și pierd ritmic trecutul din memorii

Viu argintat de lună, în trecerea-i regească,
Trăindu-și începutul cu valul ce răsare
Știa melancolia din mări s-o regăsească
La mal, din șoapta scoicii ce se rupea din mare.

Captiv într-o clepsidră-i chematul să măsoare
Un timp uitat de valuri, într-o uitată mare.

Portret cu actori

Rimeluri și vopsele trudește să le-aplice
Pe față și să-i afle identitate nouă
Ca pe un alb perete par pleoapele aplice
Ce cad nevinovate spre două mări de rouă.

Iar flăcările, două, rănesc o clipă chipul.
Pe chip un țipăt, parcă încremenit așteaptă.
Sub mască poate moare, cutremurat Oedipul,
Trăind zeeasca vrere pentru vecii nedreaptă.

Din adevărul zilei să treci în adevărul
Trăit prin gestul unui plăsmuitor de scene,
Nu-nseamnă să îți schimbe doar o perucă părul
Ori să-ți umbrești privirea cu niște false gene.

E-aproape-o nouă moarte! Ca morții să trăiască
Din nou, trăita viață sub inventata mască.

Ritmuri la marginea mării

Din stea în stea-mi port calea râvnind spre
începuturi
Neodihnit ca valul în lungul drum spre țarm
Pornit cum sunt, în lupte, fără alese scuturi,
Știu, s-ar putea ca trupul într-un ghețar să-l sfärm.

Dar mă îndeamnă-n drumu-mi puzderia de valuri
Ce se jertfesc în clipa îmbrățișării-n mal,
Lăsând înfiorate, la țarm, fragile voaluri
Sub care văd mirese plângând un ideal.

Sortit să fiu ostatec sublimei levitații.
Când în tării, departe, urc parcă fără corp,
Pe piept mi-alunec stele-șirag de decorații -
Și-aud ghețari vrăjmași ce-n hăuri se resorb.

E clipa de nespus și-atât de-adevărată,
Cum n-am știut-o, poate, cu gândul niciodată.

Inițiere

Din nou pornesc cu gândul prin spații vechi
și stranii
Merg spre izvoare pure. Cu mine mă-ntâlnesc.
În fel și fel de chipuri îmi văd contemporanii,
Călătorind pe-o sferă cât globul pământesc.

În loc de mâini port aripi. Cu vastă străvezime,
Se zgârâie de stele. Rămâne trupu-ntreg.
Bat rar cu două cârje în porți de-ntunecime
Ce se deschid în lături lăsându-mi drum să trec.

E noaptea orizontul în care se cuprinde
Ceasul în care corpul se leapădă de corp
Și calea se adună aceeași înainte,
Mă port după lumina-i, în ochi adânc o sorb.

Trăiesc în vis o viață ciudat de-adevărată
Cum poate nu-i trăită în viață niciodată.

Lupta trupului cu gândul

E trupul grea povară, din sânge și cuvinte
Vorbind pe rând, adesea nu în aceeași limbă,
Fiind cuvântul, poate, de gând mai înainte,
Cum sângele e-n flăcări în clipa când se schimbă.

Trăiesc un timp ce *este*, trăind și timpul *după*.
Nu știu în care gândul va fi rostit și-nvinsul,
Cum o săgeată cearcă, prin zbor, să întrerupă
Acel tărâm de carne ce-și știe necuprinsul.

După viață vine, tăcută, umbra vieții,
Cum anticii știut-au; secretei treceri sclavii,
Ce-și petreceau la luptă ori peste mări drumeții
Și rămâneau pe țărmuri înrouații, gravii.

Din toate vreau cuvântul să fie-adevărat,
Deși „jurat-a limba, dar gândul n-a jurat!”.

Întâmplare cu marea

Neliniștită marea îmi strigă-n ochi cu valuri
Privirea nu le vede, nu le-nțelege-auzul.
În larg, demult, scafandrul - slujbaș la idealuri -
Peregrinează-n locuri pe unde eu, intrusul,

Venind din alte zodii, m-am adâncit să caut
Corăbii de când lâna de aur a Colchidei.
În ritm de tamburine, în mlădieri de flaut,
Îmi poruncesc sirene: „Adâncului trimite-i

Nu jertfa ființei tale, ci jertfa din natură,
Că-n veci rămâne marea de moarte nesătulă!"
Nu vreau să-aud, iar Chitul de vrerea mea
se-ndură
Și, Cal troian al morții, se adâncește-n hulă.

...O tăietură fermă, și apa străvezie,
Prin timp, și-mbogățește ascunsa visterie.

Portret de poem

Cu frunțile ascunse-n coroane iluzorii,
Cariatide zării, curg munții către nori
Înveșmântat e trupu-n hlamide provizorii
De ești sortit spre piscuri cu viața-nimb să zbori.

Când arcul din privire e logodit cu zborul,
Rămâne lest doar trupul, dobândă pe pământ,
Spre-a răsări în mitul ce-și caută izvorul,
Cer să devină-n ceruri și viață din cuvânt.

Iar munții toți devin, în amintire, punctul,
Simbolul unor gânduri vrând gândul să-l măsoare,
Când piscul își îmbracă sublimul joc, secundul,
Cu-a sferelor abstractă și aprigă ninsoare.

Așa se află pururi și tânăr începutul,
Fără sfârșit vreodată și-n veci necunoscutul.

Metempsihoză

Cu fiecare pas, mai strâns mă prinde-n clește
Și-mpovărat cu spaime m-afund în labirint,
Din ziduri, mușchiul rece îmi tremură sub dește,
Deasupra cer de stele veghează cu argint.

Rămas în urmă drumul e-nchis în amintiri.
E-același cu cel fost cel ce va fi-nainte.
Uitat, trecutul vine spre ochi la recitiri,
Cum ai privi noi cruci în vechile morminte.

Un ghem de lână lin în urmă se deșiră,
Ori, ca-n povești uitate, cenușa o presar.
De parte-n față, cheamă înduioșata liră.
Mă-ndrept spre ea, trecutul în urma mea-l răsar.

...Va fi din nou ca marea-n privire s-o cuprind
Citind, prin scoici și alge, al vieții labirint?

În peșteră

Din vechi țării pierdute, de luptă-s oricând gata,
Deși din nemișcare doar timpul se salvează.
Din mii de stalactite s-a întrupat armata
Spre care stalagmite, potrivnice, veghează.

Te-apropii... Și din stâncă-ți vorbesc statui tăcute,
Miracolele lumii în ele-s concentrate:
Prin una noaptea cearcă pe buze să-i sărute
Cu somn greu pe străjerii de pază la cetate.

Din altele, în taine, la Cina cea de taină,
Apostolii luminii în haine translucide
Parcă un cântec mut, înfiorați, îngaimă,
De mult fiind trăită iubirea ce ucide.

În peșteră, un pustnic sau, poate, Dumnezeu
A scrijelat în piatră, plângând, numele meu.

Criptografie

Când singur plângi și nimeni nu te vede,
Dai lacrimilor dreptul ca flacără să fie.
De dragoste, de ură și de cuvânt ți-e sete,
Când clipa stă să piară direct în veșnicie.

Nu un actor durerii i-a fost merit să fie
Celui ce vrea să afle-n adâncuri abisale
Cum fragede iluzii sunt scrise pe câmpie,
Păstrate-n mica urmă de rouă pe sandale.

E însăși umbrei zilei alesul prinț jertfelnic.
Îi va lăsa elogiul cu ultime extaze,
Ce vor urca spre nalturi din amurgindul sfeșnic,
Făcând din fumul vieții cuvinte vii și raze.

Numai când știi să taci, singurătăți veghind,
Trec lacrimile-n flăcări prin aprig labirint!

Lecturi pe harta cerului

E invocată noaptea adesea în cuvinte
Iar soarele - eroare! - din ce în ce mai rar
Cu suferință rece, -n odăjdiile sfinte,
Mulțimile de stele-n priviri mereu tresar.

Porți ochiul lângă stele, până spre dimineață
Și-l lași prin orizonturi s-alerge tulburat.
Surprinzi abisuri sterpe cum pradă, cum înhață
Mulțimile de stele. Ce jaf înfometat!

Când sus, cu focul sacru stă soarele-n amiază,
Privindu-l, neguri cad o clipă în vederi.
Universalul ochi cu flacăra veghează
Vieții zilnic dându-i și sensuri, și puteri.

E Soarele, -ntre stele, ales pe totdeauna
Să apere Pământul, să-mbrace-n raze Luna!

Final posibil

E legea lumii noastre, de veacuri suferința.
Unii viața-și trec în lungă agonie
Cercând să-și afle-acolo misterul și ființa,
Alții din alții-și cheamă trecutul ce-o să fie.

Nu poate-aceeași apă de două ori să-ncapă
Nici corpul ce râvnește răcorile din unde,
Nici vanitatea oarbă, zvâcnind nervos sub pleoapă,
În vreme ce prezentul în noapte se ascunde.

Persecutat satanic de noaptea cea din urmă
În care se dizolvă făptura-n Univers,
Te smulgi, cât o părere, iluziei de turmă,
Trăind în apa morții un sentiment invers.

Agonic, valul tău își cere loc în unde
Când țipătului tragic el însuși îi răspunde.

Coșmar contemporan

De unde, când și cine-n furtună îmi prezise
Să-mi încovoi catargul corăbiei și-apoi
Să trec din zi solară-n coșmaruri, ca Ulise,
Din care nu există drum de-a veni-napoi.

M-arunc în disperare, ca într-o mare beată...
Crispată, fața pare vulcanic peisaj.
Privirea își alege culoarea-ndoliată
Și dizarmonic vorbe se pierd în vag tangaj.

Cătușe pentru brațe vin alge să-mi devină,
În timp ce sepii apa o tulbură în jur.
În haosul ce crește, o palidă lumină
Mi-arată discontinuu un trup învins și pur.

Nu pot să aflu, nu! nici timpul și nici margini
Și mă dizolv în mare cum litera-n imagini!

Statuia victoriei

Victoria își află sărbătorești capricii
Când rănile exultă. În ceasul ei, lumina
Nu e-n savante jocuri de clasice-artificii
E în mireasma moale ce-mprejmuie grădina.

Pământu-și înnoiește-n morminte pardoseala,
Cu lunga lor tăcere, cu amplă simetrie,
Învingătorii-și uită pe chipuri oboseala
Ce s-a născut dând lumii o nouă geografie.

Până-n adâncul nopții, până se naltă zorii,
Va curge vinul roșu, ca sângele-n tranșee.
Mulțimi vor fi-n delir, slăvind învingătorii,
Iviți dintr-o himeră, purtați de vreo idee.

Iar Arcul de triumf, ce poartă imnuri morții,
Va fi doar un remember al vitregiei sorții.

Portret de toamnă

De-o veșnicie ploaia-n auz confuză cade,
Cu lacrimi reci rănită-i a frunzelor paloare.
Brăzdează fața gliei pâraiele nomade,
Copacii duc în crengi o mută disperare.

Tu, suflete, de nouri răpit ai fost și suferi,
Și nu mai știi ce drumuri în rădăcini coboară.
Demult, apuse-n mâluri, petalele de nuferi
Nu-și mai arată chipul dorit din primăvară.

Vin, monoton pândind, cu biciuiri acide,
Prin cenușiul cer, tristețile supuse.
Nu știi nici unde ești, nici cine-ți va trimite
Semnul că-n ceruri ore se istovesc confuze.

Din pat de frunze, toamna și-a-nchipuit mormântul.
Sub lacrimile ploii a putrezit cuvântul.

Departe? Aproape?

Cum calcă moale litera hârtia,
Așa-ți fu drumul prin poiene verzi!
E mult de-atunci și, trist, copilăria
Într-un măceș cămașa vrea s-o pierzi.

Ah, cum priveau din cupe inocente
Culorile atâtor duse flori,
Și cum puneau izvoarele accente
Pe pietrele sclipind cu vii comori!

Departe, la un veac sau la o palmă,
Dintr-un copac, rotindu-se profund,
Un cuc îți numără în seara calmă
Sortite câte încă veri îți sunt.

Și când rănește litera hârtia,
Uimit, îți vezi în ea copilăria!

Prin câte stânci...

Viața, fără voie, jucată-mi fu la zaruri.
Schimbat de-atâtea ori fu binele pe rău
Nu-s oare-acestea toate neliniștite daruri
Spre-a acosta la malul de liniște, al tău?

Din vremuri ori din clipă sunt rob în Empireu
Departate de pestrița și de grăbita lume...
Mi-e martor, în uitare, eternul Dumnezeu
Și jos, la muritori, sonetele postume.

Priveliștea, răpită,-i rămasă-n urmă sumbră,
De parcă noaptea, silnic, învinse frunze-și duce,
Când trup străin s-adună dintr-o măreață umbră
Să-nchipuie, în rugă, o mult tânjită cruce.

Prin câte stânci dușmane-i fu dat iubirii noastre
Să navigheze pură, catarg peste dezastre!

Neliniști

Pe iasca umezită zadarnic cerci amnarul!
Din pietrele banale nu șlefuiești cristale
Iar ziua ce-a trecut n-o-ntoarce calendarul
Cum nici lumina stinsă n-o smulgi făpturii tale.

Fiindu-mi toate-acestea știute,-ngândurat,
Nu m-am lăsat ca pradă să fiu la vechi ospețe.
Nu am căzut ostatec-războinic cu păcat...
Lăsat-am viața, anii robindu-i, să mă-nvețe.

Cât poate, ce nu poate să-mpărească gândul
Când umbrei să mă dăruie jertfit pe metereze.
Stăpân, ca zeu vieții, trecutu-ngenunchindu-l
L-am condamnat sclaviei, prezentul să-mi
vegheze.

Totuși, nu știu: devreme-i, ori este prea târziu,
Când mor cuvinte-n trupu-mi și-mi pare că le scriu.

Ipotetica rădăcină

Lăsând liber ochiul prin grădină
Anii să îi afle, care au trecut,
Văd în doliu moarta rădăcină
Jumătate-ntemnițată-n lut.

Sumbre prevestiri, tăindu-mi cale
Se adună-n pasul ce-i demult străin.
Fructul răsărit din moi petale,
Taină-nchisă are pentru vreme ce vin.

Semne multe într-un drum prin clipe,
Ferecate surd sub al toamnei lacăt
Sunt dojană-acestei mari risipe.
Și speranță sunt că, oricând, la capăt

E vreo rădăcină-adevărată
Chipul noii flori să-l vadă.

Despărțirea de frunză

Cum nu mai știu cine pleca-va primul,
Cu cine toamna mâna-ntâi va da,
De galbenul va fi pe fața ta
Să deseneze tainic țintirimul,

Ori va zidi pe chipul meu pecete
Și, logodit misterios cu glia,
Îmi voi afla apusul când chindia
Vroia-n arome noi să mă desfete,

Vreau frunză, ce-ți aștepți de mult rotirea
Către pământ, chemată-n rădăcini,
Uitând în vară verzile lumini,
Destinul să mi-l duc, cum cere firea,

Să-ți mângâi, tristo, verdele din pleoape,
S-aud pământul, ce mă vrea, aproape.

Despărțirea de tulpină

Menirea-ți pare întâmplării semnul
Ce își ascunde punctul în pământ
Când brațe-n rugă viu sculptează lemnul,
Și fac cu cerul tainic legământ.

Ori, poate, cerului coloană-i ești
Odihna lui să-și afle adăpost
Din înțelegeri simple, pământești,
Născând pe ce va fi din cum a fost.

Știu un uitat apropiat trecut
Din care-n vremuri vii și-n vis
Mă afli printre lacrimi cum m-am vrut -
Atâtor nevăzute drumuri scris.

Mă vezi cum plec cu inima-mpăcată,
Tulpină-n ierburi, cuvios culcată.

Din tranșeele timpului

Te-alungă amintirile din urmă,
Cu glasul stins de-atâta frumusețe
Ce-n pragul ochilor conturu-și curmă
Și-așteaptă noua clipă să o-nvețe.

În urma lor „se-adună anii turmă”
Vremelnicia vrându-ți-o povețe.
Izvoru-n stâncă drum timid își scurmă
Semn de demult, din fosta tinerețe.

Se-adună nori, izvoare, ochii - foștii -
Spre a citi, tăcut, în noua carte
Pierdute lupte, când viteze oștii
Vedeau cum timpul morții-i face parte.

Tu vii, bătrâne om, pe drum de fum...
Să recunoști tăcerea lor n-ai cum!

CUPRINS

COPACUL DIN VIS	
O-ntreagă noapte-n vis... ..	7
Decret milos	8
Revelație	10
Nașterea legendei	12
Asemeni scoicii	14
Pigmalion	15
Stare	16
Pastel de toamnă	17
Cine mai are nevoie de metafore?.....	18
E târziu	20
A trecut pe lângă mine	21
Despărțire în doi timpi	23
Eroarea firului cu plumb	24
Nedumerire	26
Skanderbeg	27
De ce?	29
Nichita	32
Devenire	33
Întâlnire cu tânăra mireasă	34
Miracol	37
Demnitate	38
Cum mai știi unii... ..	40
Golgota poetului	42
Avertisment	44
Doină nouă	46
Fântâni arteziene	48
Istorie	49
Confesiune	50
Poveste	52

Mai vine-o toamnă	53
Dilema visului	54
Legenda ciudatului pescar	60
Certitudine târzie	61
Joc de oglinzi	63
Drumul	65
Legendă hindusă	67
Cioplind un autoportret	70
Scrisoare de inițiere	71
Însfârșit, zeul... ..	73
Poezia contemporană	74
Premoniție	76
Ia-mă cu tine!	81
Inițiere (2)	83
În vârf de ramuri	85
Corabia suspendată	86
Scrisoare de dragoste	88
Casa	89
Dialectică	92
Două iedere	95
Singur în Univers	97
Natură vie cu crabi morți	99
Obârșie	102
O simplă viață	105
Iluzie	107
Pânda din oglindă	109
Ah, umbra!	110
Știi doar... ..	111
Omul	112
Războiul norilor	113
Revanșă	114
Destin	116
A doua naștere a legendei	118
Miracol	120

S-au supărat copacii	121
Desen	122
Pastel	123
Cântec trist	124
Neliniști	126
Scara interioară	127
Eu vin cu poezia	130
Rugăciune	132
Sicriu de hârtie	134
La început	135
Zidind un cântec	137
Dialogul îngerului cu țara	138
Lecția năvodului	140
Copacul din vis	144
Portret de sfârșit de secol	149
Îngenunghiere în templu	150
Despărțirea de lucruri	151
Revelație târzie	153
Cântec de Motru	155
Bocet	156
Bocet	157
Din nou	158
Într-o noapte	160
Cerc în timp	161
POEME LAPIDARE	
Inscripție în piatră	165
Profetul	165
Izvorul sau miracolul despărțirii	165
Inconștiența pendulei	166
Deziluzii de iarnă	166
Tablou de Tonitza	166

Oximoron	167
Peisaj cu plop, iarna	167
Istoria insulei	167
Jertfă la Pompei	168
Toamnă fizică	168
Taina greierului	168
Frunze-n furtună	169
Față de bătrân	169
Pomi, iarna	169
Cimitir de țară	170
Fântână	170
Sacrificiul înțelept al rădăcinii	170
Tot o idilă	171
Crochiu cu licurici	171
Lecția dimineții	171
Romeo și Julieta	172
Scurtul tratat despre eroare al Desdemonei	172
Recurs pentru Othelo	172
Iago și idealul	173
Justificându-l pe Hamlet	173
Destin cu Ofelia	173
Rățiunile lui Prometeu	174
Pedeapsa vulturului	174
Soldatul de la Marathon	174
Ciobanul Mioriței	175
Sculptură cu sculptor	175
Portret cu Gioconda	175
Luceafărul	176
Biserica de țară	176
Revelație cu lună	176
Ploaia ca jertfă recompensată	177
Avertismentul stejarului	177
Floarea de nufăr	177
Enigma labirintului	178

În Peșteră	178
Demitizarea Zeului	178
Tatăl și fiul	179
Umbrele nisipului	179
Amfora	179
Destinul fluierului	180
Nedumerire dezlegată	180
Vioara mărturisirii târzii	180
Herb cu cerb	181
Haina neodihnei	181
Elogiul câinelui	181
Motanul sau realitatea visului	182
La o privighetoare (1)	182
La o privighetoare (2)	182
La o privighetoare (3)	183
Premoniții cu berze	183
Miracole de primăvară	183
Confesiunea târzie a scoicii	184
Goblenuri de cuvinte	184
Melancolia salciei	184
Pădure, toamna	185
Păstrăvi în râu	185
Pom înflorit	185
Acuarelă cu cireșe coapte	186
Trandafirii vorbitori	186
Porumbul de lângă fântână	186
Nașterea ulciorului	187
Vara și tentația infinitului	187
Veste de toamnă	187
Sângele iernii	188
Drum prin anotimpuri	188
Îndrăgostitul fluture	188
Cătușa delicată	189
Câmpie dimineața	189

Memoria lumii, copilul.....	189
Legea sărutului	190
Drama nopții	190
Căprioara din trup	190
Despre geneză	191
Amneziile Casandrei	191
Sfinx	191
Darul Penelopei	192
Elena din Troia	192
Pavăza lui Ulise	192
Omul	193
Coloana nesfârșită	193
Poarta sărutului	193
Masa tăcerii	194
Oglinda târzie	194
Scut antic	194
Laleaua roșie	195
Horă de margarete	195
Basn cu o ramură	195
Călătorie pe o luntre veche	196
Corabia târzie	196
Primăvara în valurile Cernii	196
Scrisoare nedumerită	197
Stare tragică	197
Permanentă revelație	197
Târziu toamna, cronicar la struguri	198
Adormiții din templu	198
Semn heraldic cu vultur	198
Timpul lacrimii din frunză	199
Neodihna izvorului	199
Privind în oglinda lacului	199
Revolta mării	200
Singurătatea stelelor	200
Semnătură pe un munte	200

Semnătura fulgerului	201
Călătorul	201
Vers în amurg	201
Premoniție înaintea plecării tatălui	202
Întrebare fără răspuns	202
Înainte de plecare	202
Certitudine	203
Exerciții pentru mai târziu	203
Rugă amânată	203
Triumful versului	204
Victoria de la Samothrace	204
Confesiune	205
AMINTIREA CA VIAȚĂ	
Amintirea ca viață	209
Spre limpedea amiază	210
Roșul arnăut	211
La țârm de drum	212
Pulberea de aur	213
Revelație în bibliotecă	214
Stingher precum o scoică	215
Cum luna-n valuri... ..	216
Metamorfoză	217
De știi s-ascuți... ..	218
Deschide doar fereastra!	219
De vor veni... ..	220
Sunt cel care visează	221
Când nașterea... ..	222
Destin	223
Urc iar Golgota toamnei	224
Drumul spre legendă	225
Semnul de întrebare	226

Dar zeesc	227
Spre umbra ființei	228
Nu-n oceanul sclav la valuri... ..	229
Niciodată mai aproape... ..	230
Așa și eu... ..	231
Decembrie	232
Tot voi veni... ..	233
Desen imaginar	234
Prin litere	235
În nimbul vorbeii	236
Scurtul foc	237
Cu vremea-mi dată	238
Când tu nu ești	239
De-aduse lumii focul... ..	240
Gemenii	241
Când versul vrea... ..	242
O, vino, Asrael!	243
Legământ	244
Te-mbrățișează versul... ..	245
Cutreier veacul... ..	246
Ochi spre viitor	247
Năzuind să afli cale	248
Zac în potirul florilor de crin... ..	249
Scrisoare	250
Echilibru	251
Întemnițat în ploaie	252
Petală într-o carte	253
Stare de urgență	254
Doar amintirea umbrei	255
Explozii de miresme	256
Cetate desconspirată	257
O trecere e-n toate	258
Sub soarele amiezii	259
Cum umbra pretutindeni	260

Ruletă	261
Oracol, gândul...	262
Apusul lui Socrate	263
Nașterea poemului	264
Cuvintele	265
Lumea	266
Chiar dacă-n lemnul putred...	267
“La gura sobei”	268
Aproape definiții	269
În martirajul reciproc	270
Primăvară inventată	271
Cetatea din gând	272
Jertfa asumată	273
Shakespeare	274
O amforă elină	275
Pastel autumnal	276
Miraculos destin	277
Don Quijote	278
Premoniție	279
Arghezi	280
Stejarul poet	281
O, vino, tinerețe!	282
Auto-denunț	283
În Leuccadia	284
Surâs și lacrimi	285
Timp încremenit	286
Îngenunchiată-i piatra	287
Primeniri	288
Spre copilărie	289
Abia-nțeleg cu teamă	290
Nunta melcilor	291
Noapte cosmică	292
Cuvintele și viața	293
Odă la o catedrală	294

Etern rămâne drumul	295
Clepsidră	296
Portret cu actori	297
Ritmuri la marginea mării	298
Inițiere	299
Lupta trupului cu gândul	300
Întâmplare cu marea	301
Portret de poem	302
Metempsihoză	303
În peșteră	304
Criptografie	305
Lecturi pe harta cerului	306
Final posibil	307
Coșmar contemporan	308
Statuia victoriei	309
Portret de toamnă	310
Departe? Aproape?	311
Prin câte stânci... ..	312
Neliniști	313
Ipotetica rădăcină	314
Despărțirea de frunză	315
Despărțirea de tulpină	316
Din tranșeele timpului	317

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa de e-mail :tipoda@yahoo.com